

ХАНА ХАУЪЛ ШОТЛАНДСКИ МЛАДОЖЕНЕЦ

Част 2 от „Макенрой“

Превод от английски: Ralna, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Шотландия, пролетта на 1471 г.

Илса простена, когато осем от четиринадесетте ѝ братя я наобиколиха в малката ѝ колиба. Те се огледаха наоколо, всички мръщейки се по един и същ начин, изразяващ неодобрение. Никой от тях не харесваше, нито толерираше решението ѝ да се изнесе от крепостта. За нещастие те просто не искаха да разберат, че арогантното им защитническо държание я задушаваше. Макар всеки божи ден при нея да се отбиваха по няколко от братята ѝ, тя се наслаждаваше на новооткритата си свобода. Боеше се обаче, че на това скоро щеше да бъде сложено край.

— Измина почти година — обяви Сигимор, най-възрастният ѝ брат, когато той и близнакът му Съмърлд се наведоха над креватчето на племенниците си. — След две седмици и един ден ще стане пълна година.

— Знам това.

Илса сложи две тежки кани, пълни с ейл, на голямата маса, която бе успяла да събере едва половината от мъжете в стаята. Беше осъзнала, че никога няма да е в състояние да спре братята си да нахълтват в живота ѝ винаги когато решат да го направят, затова се бе погрижила да подреди жилището си спрямо това. Огромната маса, стабилните пейки и допълнителните столове, висящи на стената, докато не се наложи да ги използва, бяха направени специално за братята ѝ. Имаше малка ниша за отдых по неин вкус в далечния край на стаята и това представляваше половината от долния етаж на дома ѝ. Малко встрани в задната част имаше кухня, килер за провизии, стая за къпане и спалня за компаньонката ѝ. Горният етаж, който представляваше останалата част от къщата, бе пригоден единствено за нейно удоволствие. Но сега тя имаше неприятното чувство, че братята ѝ ще я принудят да напусне колибата, в която се бе настанила толкова удобно.

— Момчетата имат нужда от баща — каза Сигимор, позволявайки на племенника си Финли да хване пръста му.

— Четиринадесет вуйчовци не са ли достатъчни? — попита сухо тя, слагайки осем халби на масата.

— Не. Баща им е леърд със собствена земя и пари. Те заслужават част от това.

— Изглежда баща им не мисли така. — Болеше да изрече думите, но се насили да понесе болката. — Нима искате да пълзя в краката на мъжа, който ме изостави?

Сигимор въздъхна и се присъедини към братята си на масата, където Илса бе сложила хляб, сирене и овесена каша.

— Не, но искам да се изправиш пред него и да го накараш да поеме отговорността за синовете ти, за неговите синове.

Илса също въздъхна и седна до своя брат-близък Тейт. Бе се надявала, че братята ѝ няма да повдигнат въпроса за рожденото право на синовете ѝ, за да я принудят да действа, но реши, че това е било много глупаво от нейна страна. Те може да бяха груби, шумни, арогантни и прекалено закрилнически настроени, но не бяха глупави. Нейната най-голяма слабост бяха децата ѝ и само идиот не би го осъзнал.

— Може би следващата седмица... — започна тя и простена, когато братята ѝ поклатиха глави.

— Няма да стане. Тръгваме на сутринта.

— Но...

— Не. Ще призная, че съм много разочарован от момчето...

— Той е на същата възраст като теб — промърмори Илса.

Сигимор игнорира коментара ѝ и продължи:

— Тъй като вярвах, че той трябва да се погрижи за някаква заплаха и да подготви крепостта си за новата си съпруга, се съгласих с един толкова бърз брак. По онова време се чувствах малко некомфортно, когато настоях да има документ, че церемонията се е състояла, но сега се радвам, че го направих. Той не може да отхвърли теб или момчетата. Можем да го накараме да уважи клетвите, които даде. — Той погледна отблизо Илса за момент. — Мислех, че те е грижа за него. Желалаше го достатъчно силно.

— А аз мислех, че го е грижа за мен — озъби му се тя. — Това очевидно е било наистина глупаво от моя страна. За момент забравих,

че съм прекалено бедна, прекалено слаба и прекалено червенокоса. Очевидно е бил решен да постъпи по-подло, вместо просто да прелъсти някоя прислужница.

— В това няма никакъв смисъл, момиче — намеси се Тейт. — Той ни каза къде живее.

— Сигурни ли сте, че живее там? — Тя кимна, когато братята ѝ се спогледаха удивени. — Имаме само думата му, а вече разбрахме, че тя не струва много.

— И все пак ще отидем — каза Сигимор. — Ако разберем, че всичко е било лъжа, една измама, ще изпратим мъже, които да го открият. — Мъжът кимна, щом братята му започнаха да мърморят, съгласявайки се с думите му. — Така, Съмърлд ще остане тук, както и Александър, тъй като жена му скоро ще роди първото им дете. Те могат да наглеждат по-малките. Аз, Гилбърт, Ронулф, Илаяс, Тейт, Томас, Брус и Бренан ще дойдем с теб. Също така ще дойдат няколко от войните ни и част от братовчедите. Това е достатъчно, според мен.

— Това е цяла армия — възрази Илса.

— Достатъчно да добави тежест на думите ни, но не прекалено много, че да се почувства заплашен.

Илса се опита да ги накара да размислят, но се провали. В мига, в който братята ѝ си тръгнаха, тя зарови лице в ръцете си, борейки се с желанието да се разплаче. Леко докосване по рамото ѝ я изтръгна от отчаянието и тя се обърна да погледне Гай, нейната компаньонка и дойката, която ѝ помагаше да задоволи глада на алчните си синове. Брутално изнасилена и прогонена от семейството си Гай още страдаше за загубата на детето си и беше ужасена от мъжете. Тя бе като мълчалив призрак на момичето, което беше някога, и винаги се криеше, щом братята ѝ я посещаваха.

— Трябва да отидеш — каза тя с тихия си глас.

— Знам — отвърна Илса. — И все пак, когато той не се върна за мен, не изпрати нито писмо, нито вест, осъзнах, че съм била направена на глупачка и го изстрадах. Зарових всичко дълбоко в себе си. Не искам да го вадя наново.

Гай вдигна плачещия Финли и го подаде на младата майка, след което взе Кирнак. За няколко минути Илса се наслади на малко тишина, докато с Гай хранеха бебетата. Погледна към синовете си и големите им красиви сини очи. Те силно ѝ напомняха за мъжа, от

чието семе бяха създадени. Болката бе все още там, дълбока, и както подозираше тя — неизлечима.

За няколко кратки, бурни седмици се бе чувствала обичана, желана и дори красива. На двадесетгодишна възраст, на която повечето неомъжени жени се смятаха за стари моми, тя най-после бе уловила погледа на един мъж. И то толкова красив, помисли си тя и въздъхна. Това трябваше да я накара да се зачуди. Красивите мъже не поглеждаха жени като нея. Истината бе, че никой мъж никога не я бе поглеждал. Бе позволила на самотата, страстта и жаждата за любов да замъглят разума ѝ. Да отиде при него, както искаха братята ѝ, щеше само да ѝ напомни остро колко е била глупава. Не че някога го бе забравяла, помисли си тя.

— Трябва да го направиш заради момчетата — каза Гай, като повдигна Кирнак към слабото си рамо и го потупа по гръбчето.

— Знам, че е така — каза Илса, като направи същото с Финли. — Това е тяхно рождено право и няма да позволя да им бъде отнето. Е, ако наистина имат някакво рождено право, защото може да се окаже, че всичко, което е казал, е лъжа. Ще трябва да дойдеш с нас.

Гай кимна.

— Ще се справя. Крия се от братята ти, тъй като са толкова големи, а не защото се боя от тях. Изпълват стаята и ми е трудно да дишам. Ще намеря къде да се оттеглям, когато тръгнем на път. — Тя се намръщи. — Просто не мога да понеса да съм в една стая с толкова много мъже. Зная, че братята ти няма да ме наранят, но това не е достатъчно да заглуши страха ми.

— Разбираемо е.

— Още ли го обичаш?

— Така мисля, което е голяма глупост от моя страна. Но е време да спра да се боя, че мога да бъда наранена. Трябва да издиря това копеле за доброто на момчетата ми, но започвам да мисля, че трябва да го направя и за себе си. Имам нужда да го погледна в очите, да разбере колко голяма глупачка съм била и да го преживея. Разбира се, ако той въобще е там, се моля да поеме отговорността. Тогава ще направя живота му пълен ад.

Когато Гай се засмя леко и кратко, Илса се почувства по-добре. Младото момиче укрепваше. Беше бавен процес, от който щяха да останат дълбоки белези, но скоро тя щеше да се възстанови от болката,

която ѝ бе причинена. Това караше Илса да се чувства леко засрамена от собственото си малодушие. Щом след всичко, което бе преживяла, малката Гай можеше да се излекува, значи и тя можеше. И ако отново срещнеше любимия си, щеше да бъде много по-мъдра и много по-силна. Нямаше повече да бъде жертва на глупави мечти.

* * *

— Децата ми имат нужда от майка.

— Ох, той пак започна да си говори сам.

Сър Дърмот Макенрой се усмихна на брат си Ангъс, стоящ вдясно от него. Отляво бе брат му Антъни, или Нанти, както често го наричаха. Бяха дошли да присъстват на сватбата му и той бе много доволен от компанията им. Най-много обаче искаше да говори с най-големия си брат Конър, който току-що бе пристигнал с бременната си съпруга Джилиан. Игнорирайки протестите ѝ, Конър бе настоял, че веднага трябва да си почине и я бе завлякъл горе в спалнята им, за да отдъхнат. Щеше да мине доста време, преди да видят някой от тях. Дърмот се надяваше да поговори насаме с брат си преди сватбата.

— Не е лесно да се ожениш — каза Дърмот.

— Мислех, че искаш да се венчаеш за девойчето.

— Така е. Но от време на време ми се налага да си напомня защо го правя.

— Тя е много красива — каза Нанти. — И тиха.

— Много тиха — отвърна Дърмот. — Сладка. Послушна. Целомъдрена.

— Напълно различна от първата ти съпруга — промърмори Ангъс.

— Точно това искам. Анабел беше проклетие. Маргарет ще бъде благословия. — Доста отегчителна при това, помисли си той, и вероятно също толкова студена, реши и поклати глава, за да прогони тези мисли. — Хубава зестра и прилична земя.

— Знае ли за децата? — попита Ангъс.

— Да — отвърна Дърмот. — Запознах ги. Прие лесно новината. Баща ѝ в началото не бе особено доволен, докато не разбра, че само

Алис е законна. Веднага щом реши, че всеки син, който ми роди дъщеря му, ще бъде мой наследник, се успокои.

— Но няма да имаш това, което имат Конър и Джили, нали? — попита Нанти, но по тона му личеше, че вече знае отговора.

— Не — отвърна тихо Дърмот. — Мислех, че съм открил това с Анабел, но тя не бе нищо повече от проклятие. Не всеки мъж може да бъде благословен като Конър, а и не всеки заслужава подобно щастие. — Двамата му братя изгрухтяха в съгласие. — Сега търся мир и спокойствие.

Той игнорира погледите, които си размениха братята му и които показваха, че го съжаляват. Тъй като наскоро бе открил това чувство, нямаше нужда да усеща и тяхното съчувствие. Бе време да насочи живота си в правилната посока. Дълго след разпадането на брака му с Анабел, той се бе отдал на самосъжаление, разврат и алкохолно опиянение, които го бяха довели до къща, пълна с деца, от които само едно беше законно, макар да не бе сигурен, че малката Алис наистина е негова дъщеря. Когато най-после бе дошъл на себе си, бе нападнат и оставен да умре. Бяха изминали месеци, докато се възстанови. Месеци, през които имаше много време за мислене. Така бе стигнал до решението да се ожени за сладката, срамежлива и покорна Маргарет Кембъл. Това беше правилната стъпка за семейството му.

Стана късно, преди да има възможност да говори насаме с Конър. По-рано Дърмот почти бе успял да избегне срещата като пълен страхливец, тъй като погледите, които Конър и Джили си разменяха по време на вечерята с Маргарет и семейството ѝ, не бяха много окуражителни. Имаше възможност Конър да се опита да го разубеди да не се жени и Дърмот не бе сигурен, че би могъл да остане твърд в решението си. Когато се настаниха на столовете пред камината в спалнята му, той погледна по-големия си брат, докато отпиваше от виното си.

— Сигурен ли си за това, Дърмот? — попита го най-после Конър. — Не ми изглежда момичето да е нещо особено.

— Не, не е — съгласи се Дърмот, — но това искам точно сега.

— Да не би да прибързваш заради нараняването и загубата на паметта си?

— Нараних най-вече главата си. И паметта ми все още не се е върнала, като се изключат няколко проблясъка непосредствено преди и

след нападението. Но това няма нищо общо с решението ми. — Той въздъхна, отпивайки от виното си. — Не всеки мъж има твоя късмет да намери жена като Джилиан. Опитах се и се провалих драматично и безславно. Сега искам мир и жена, която да се грижи за дома и децата ми и да споделя леглото ми, когато съм в настроение. Нищо повече.

— Тогава защо искаше да говориш с мен?

— Ами, не съм те виждал от месеци — започна Дърмот и направи гримаса, когато Конър го изгледа развеселено. — Мисля, че като някое глупаво момче искам да ми кажеш, че решението ми е правилно, да ми дадеш одобрението си.

Конър кимна.

— Но вече не си малко момче. Само ти можеш да кажеш дали това е правилно, или не.

— Няма да ми кажеш мнението си, нали?

— Не съм сигурен, че искаш да чуеш какво мисля — сухо заяви Конър. — Освен това не съм сигурен, че искаш съвета ми. Уредил си се с добър брак, получавайки земи, пари и сладка девствена невеста. По всички правила трябва да те поздравяваме за решението.

— Но не по твоите и правилата на Джили.

— Не мога да видя какво чувстваш в сърцето си, Дърмот. Не мога да съм сигурен какво искаш и към какво се стремиш. За да бъда искрен ще ти кажа, че гледам тази сладка, срамежлива, покорна твоя невеста и се чудя колко ли време ще успее да ти напомня, че въобще имаш съпруга.

Дърмот се засмя и се ухили.

— Около месец. И аз виждам нещата по същия начин, както и ти, но мисля, че точно от това имам нужда. И все пак нещо продължава да ме човърка и да отслабва решителността ми. Един от тези последни спомени, които се опитват да пробият мъглата в ума ми. Колкото повече приближава времето да кажа клетвите, толкова по-натрапчиви стават тези спомени. Все по-често сънувам сънища, много странни сънища, но не мога да разбера какво е значението им.

— Какви са сънищата?

— Небивалици — въздъхна Дърмот. — Последния път един аленочервен елф насочи пръст към мен, прокле ме и ми каза, че ако не прогоня мъглата, обградила мозъка и спомените ми, ще сторя нещо невероятно глупаво. След това се появиха гневни демони, повече от

дузина, които ми крещяха, че по-добре да постъпя правилно, или ще ми счупят коленете. За миг всичко изглеждаше наред, преди към мен да полети първия юмрук. След това си спомням побоя, или поне мисля така, и се събуждам изпотен, със страх от смъртта и лош вкус в устата си.

— Последното мога да го разбера — каза Конър. — Бил си безпомощен. Никой не иска да умре, но да бъдеш нападнат посред нощ от мъже, които не познаваш, да бъдеш пребит почти до смърт поради причина, която не знаеш, би всяло страх във всеки мъж.

Дърмот кимна.

— Мога да разбера тази част. Просто ми се иска, събуждайки се с този страх, да задържа и спомена за това кой и защо ми го стори.

— Ще стане. А сега, елфи и демони? Ето, това не разбирам. Но Джили би могла. Може да е трик на ума ти, който се опитва да те накара да си спомниш нещо. — Той сви рамене. — Това ще обясни приказките за мъглата. Може би трябва да отложиш сватбата.

— И каква причина да дам? Сънищата за аления елф?

— Ами, това може да свърши работа — развеселено заяви Конър, но скоро стана пак сериозен. — До завръщането на спомените ти. Просто кажи на сър Кембъл, че усещаш опасност заради това, което ти се е случило, тъй като спомените ти се опитват да се върнат, и може би ще е най-добре да изчакаш, докато си спомниш каква може да е опасността.

Отпивайки от виното си, Дърмот се загледа в огъня за момент и обмисли съвета на Конър. Беше добър съвет. Нарастващите странни сънища можеха да значат, че той започва да си спомня какво се бе случило, когато го нападнаха. Но тогава поклати глава. Нямаше особено значение дали паметта му ще се върне преди или след брака му. Може и да не си спомнеше каква е тази опасност, но бе напълно сигурен, че единствено той е застрашен. Ако тя надвиснеше над него отново, не би имало значение дали Маргарет му е годеница или съпруга, щеше да застигне и нея.

— Не, ще причиня повече проблеми — каза най-после Дърмот. — Всички инстинкти ми казват, че опасността е насочена единствено към мен.

— Ами ако грешиш? — попита тихо Конър.

— Значи съм въвлякъл Маргарет в това, още когато се сгодих за нея.

— Така е. Поне като твоя съпруга ще ти е по-лесно да я защитиш. Е, не мисля, че помогнах особено много. Все още чувствам, че не си съвсем сигурен. — Конър се изправи. — По-рано бих погледнал родословното дърво на жена ти и земите ѝ и щях да ти кажа „добро момиче“. Но откакто се ожених за Джили, загърбих това невежество.

— Ами ако Джили беше превърнала живота ти в жив ад, както стори Анабел с моя? Би ли рискувал да се довериш отново така на друга жена, да ѝ дадеш отново същата власт над себе си?

— Не! — отвърна на мига Конър. — Имаш право. Просто ми се искаше да не беше така.

— И на мен, но по-добре да имам жена, която мога лесно да забравя, че съществува, отколкото такава, която да изтръгне сърцето ми и да накъса на парченца душата ми.

Конър отиде до вратата, но спря, поглеждайки назад към Дърмот.

— Има и трето решение, а ти имаш време до сутринта.

— И какво ще е то?

— Никаква съпруга.

Дърмот все още обмисляше думите на брат си, докато гледаше как слънцето изгрява на хоризонта. Бе спал много малко, измъчван от странния сън и от собствената си несигурност. Макар безброй пъти в живота му да се бе налагало да обмисля нещата два пъти, тази тревога не бе нещо привично за него.

Беше възможно паметта му да започва да се връща, макар да не му се искаше да го прави под формата на странен сън. Не знаеше как това го кара да поставя под въпрос решението си да се ожени, и все пак изглежда правеше именно това. Откакто бе започнал странният сън, той се бе усъмнил в избора си на булка и в плановете си за бъдещето. Не можеше да разбере какво общо можеха да имат с това алените елфи и заплашителните демони.

Изведнъж осъзнавайки, че е пропуснал изгрева, тъй като се бе изгубил в собствените си мисли, Дърмот изруга и се насочи към ваната. Това бе достатъчно. Болестта и странното нежелание да легне с някоя от жените около Клакхтром го бяха накарали да се въздържа в продължение на цяла година. За всичко това бяха виновни смута в

мислите му и странния сън. След няколко часа щеше да бъде женен мъж и щеше да успее да реши този проблем.

По-късно последните приготовления около церемонията го държаха зает и той бе доволен, че имаше какво да отвлича мислите му. Конър искаше нещо повече от собствените му заплетени мисли за компания. Когато вървеше към църквата заедно с него, Дърмот осъзна, че този път нямаше да застане пред олтара като слепец, както бе сторил първия път, а щеше да се ожени за жена, за която знаеше всичко, което беше нужно да знае.

Конър изгаряше от желание да му каже нещо.

— Е, това ли е? — попита мрачно Дърмот.

— По-скоро бих се радвал, ако бе приел третия вариант — промърмори Конър. — Джили също.

— Защо?

— Е, Джили казва, че Маргарет наистина е сладка, срамежлива и покорна. Но също така каза, че е празна отвътре.

— Празна? Какво има предвид?

Конър сви рамене.

— Нямало много емоции вътре в момичето.

— Добре — сопна се Дърмот, макар впечатлението на Джили да го разтревожи. — Емоциите ми бяха достатъчни. Анабел ме удави в емоции, и добри, и лоши. Спокойствието ще бъде приятна промяна.

— Но тази промяна може и да е много скучна.

— Не ме е грижа. — Той отмести поглед от лицето на Конър, чието изражение бе пълно с недоверие. — Може да не намеря страст в леглото на жена си, но поне, когато реша да отида при нея, тя ще е там. Може да не ме посреща с радост, но няма да посреща и никой друг... нито мъже, нито жени.

Конър подсвирна леко.

— Заварил си Анабел с жена?

— Да, макар жената да избяга, преди да успея да я видя добре. Анабел мислеше, че всичко е много забавно. Каза ми, че тя и момичето са любовници от години. Освен това се опита да ме убеди, че това не е изневяра. Мога да те държа зает с дни, докато ти разкажа всичко за Анабел, за любовниците ѝ, за гнева ѝ, за риданията и за бягствата ѝ. Беше сякаш да живееш в сърцето на безмилостна шотландска буря. След всичко това скуката ми звучи много примамливо.

Дърмот си отдъхна, когато Конър не каза нищо повече. Нямахше желание да разкрива още от болезнените си спомени за живота с Анабел. Но точно тези спомени му напомняха защо е избрал Маргарет. Жадуваше за мир и затова вървеше уверено към църквата.

Когато коленичи до булката си обаче, съмненията се върнаха. Един глас в ума му продължаваше да настоява, че това е нередно, макар да не обясняваше защо. Ръцете на Маргарет бяха студени и сухи, на лицето ѝ бе изписано сладко спокойствие. Какво можеше да не е наред?

Точно когато свещеника попита дали някой знае причина, поради която Дърмот и Маргарет не могат да сключат брак, около вратите на църквата се чу шум и в помещението ясно отекна гневен женски глас.

— Мисля, че аз имам една причина, или по-скоро две.

Шокиран Дърмот се обърна назад и очите му се разшириха. Към него вървеше дребна жена с огненочервени коси. Зад нея вървяха осем огромни, намръщени червенокоси мъже. В ръцете си тя носеше малък вързоп, а една тъмнокоса жена ситнеше след нея, държейки още един вързоп.

— Е, Дърмот — каза Конър и си позволи най-после да се усмихне, — мисля, че сънищата ти се оказаха пророчески.

— Какво? — попита Дърмот, поглеждайки към Конър, докато се изправяше бавно.

— Не помниш ли, че сънуваше ален елф и група разярени демони?

Дърмот реши, че веднага щом разбере какво се случва, ще навре ухилената физиономия на брат си в калта.

ВТОРА ГЛАВА

Илса изпитваше болка с всяко поемане на дъх, с всеки удар на сърцето си. Когато им казаха, че леърда на Клакхтрон се жени в момента, братята ѝ се разяриха. Тя също, но освен това ѝ се прииска да се обърне и да се върне у дома. Братята ѝ обаче отказаха да ѝ позволят да се оттегли. Докато я бутаха към малката каменна църква, тя едновременно искаше да са закъснели и се боеше, че желанието ѝ може да се сбъдне. Младата жена мислеше само за това, че трябва да вложи ума и силата си, за да предотврати кръвопролитие.

Да види любимия си, бащата на децата ѝ, коленичил пред свещеника до красива, изчервяваща се жена, възнамерявайки да изрече брачните клетви, бе накарало сърцето ѝ да се свие болезнено. Миг след това обаче в нея изригна гняв, породен от болката и предателството. Не можеше да повярва, че е проговорила преди братята си. Когато тръгна към Дърмот и видя как той бавно се изправя на крака и помага на красивата си булка да стане, гневът ѝ само нарасна. Той я гледеше така, сякаш никога не я бе виждал.

Бе все още толкова красив, че сърцето я болеше само при вида му. Висок и мускулест, строен и силен, тялото му бе такова, каквото всяка жена би пожелала. Косата му бе с богатия цвят на мед, гъста и малко дълга, спускайки се няколко сантиметра под раменете му. Високото му чело, правият нос и добре оформената му уста с пълни, изписани устни бе лицето, което почти година отчаяно се опитваше да прогони от спомените си. Под красиво извитите му вежди, обградени с дълги тъмни мигли, бяха най-красивите тъмносини очи, които само усилваха болката ѝ. В момента в тях липсваше меката топлина, която бе видяла в онзи миг, в който я бе притиснал към себе си и ѝ бе обещал, че много скоро ще бъдат отново заедно. Сега в тях блестеше само леден гняв и подозрение. Тя се пребори с желанието да се скрие от този поглед, подсилена от яростта, кипяща в нея.

— Какво право имаш да прекъсваш тази церемония? — поиска да узнае Дърмот, казвайки си, че причината да се почувства несигурен

пред тази жена, бе, че тя силно му напомняше за елфа от странния му сън.

— Правото, което ти ми даде преди година — отвърна тя.

— Нямам никаква идея за какво ми говориш.

Безочлив мъж, помисли си Илса.

— Покажи му документите, Сигимор.

Докато останалите ѝ братя наблюдаваха внимателно гостите, някои от които изглеждаха доста ядосани, най-големият ѝ брат пристъпи напред и подаде на Дърмот документите, които свидетелстваха за брака им. Илса се опита да игнорира факта как той пребледня, когато ги погледна. Забеляза, че огромният светлокос мъж, който стоеше до Дърмот, също ги прочете, хвърляйки ѝ от време на време по някой любопитен поглед.

— Изглеждат ми напълно легитимни, Дърмот — каза Конър, взимайки документите от отпуснатите ръце на Дърмот.

— Какво става тук? — поиска да узнае Маргарет, обвивайки ръка около Дърмот, за да може да погледне документите.

Когато Дърмот просто изгледа жената, Илса заяви:

— Изглежда годеникът ти вече е женен... за мен. — От виковете, които чу, Илса предположи, че роднините на булката са бесни, но разчиташе на братята си да ги озаптят. — С Дърмот си дадохме обет преди година.

— Дали сте си обет? Това ли е всичко? Подобен брак много лесно би могъл да бъде отменен.

Илса погледна към жената, разкъсвана между желанието да я изгледа изумено или да я зашлеви през красивото лице. Това, което истински я изненада, бе, че тя не показва почти никаква реакция, щом научи, че годежът ѝ е бил лъжа, тъй като Дърмот нямаше как да се ожени за нея. Къде бяха гнева и обидата? В бледите ѝ сини очи нямаше дори искрица болка. Или хубавата булка на Дърмот не изпитваше и капка привързаност към него, или бе пълен идиот.

— Не може да бъде отменено толкова лесно, Маргарет — каза Дърмот.

— Въобще не може да бъде отменено — сопна му се Илса.

Тя разви одеялото, с което бе завит Финли, и с ъгъла на окото си видя, че Гай стори същото, развивайки одеялото около Кирнак. Илса бе леко шокирана, че Гай изглеждаше толкова разярена, колкото се

чувстваше и тя самата. В този момент гневът бе изместил страха на младото момиче.

— Синовете ти Финли и Кирнак. — Илса кимна към всяко дете, казвайки името му. — На три месеца са и ми дават правото да те обявя за мой съпруг. Те също, заради собствените ти клетви, те принуждават да ме приемеш за своя съпруга пред Господ, роднините ти и пред свещеника.

— Не, те не са мои — каза Дърмот.

Илса усети как Сигимор направи крачка към Дърмот и чу вика му. Като ехо в стаята отекнаха виковете и на другите ѝ седем братя, които споделяха гнева на Сигимор. Макар че тя самата се чувстваше разярена, беше щастлива, че мъжете бяха оставили оръжията си навън, както повеляваха законите на църквата.

— Не, Сигимор — каза тя и отново зави сина си.

— Той те обиди — кресна Сигимор. — Той обиди нас.

— Да, така е, и макар част от мен да иска да гледа как кръвта му изтича на пода, все пак ще ти кажа „не“. Ти беше този, който ме накара да го потърся и да го накарам да уважи клетвите си. Няма да мога да го направя, ако го нарежеш на малки кървави парченца, нали? Освен това няма да е добре за децата ми да видят как чичо им убива баща им.

— Как може да съм техен баща? — попита Дърмот. — Та аз дори не те познавам, момиче.

Дърмот се пребори с желанието да отстъпи назад, виждайки оскърблението и гнева, които жената и придружителите ѝ бяха насочили към него. Това не беше възможно. Някой се опитваше да го измами. Не можеше да повярва, че е забравил, че има съпруга, без значение колко силно са го ударили по главата. Жена с бакъреночервена коса и наситено зелени очи не бе нещо, което един мъж може лесно да забрави. Той погледна към брат си за помощ, само за да види, че Конър и свещеникът разглеждат внимателно документа. Когато двамата го погледнаха, Дърмот усети как вътре в него се заражда паника. По погледите им съдеше, че нямаше да получи никаква помощ от тях двамата.

— Това твоят подпис ли е на тези документи? — попита го свещеникът.

— Да, но...

— Не, без възражения, моля. Тези документи казват, че си обвързан с тази жена — хвърли поглед към документите, — с Илса Камерън. — Той погледна близнаците, преди да се обърне към Дърмот. — Доказали сте, че сте наистина съвместими, затова ще те венчая за тази жена.

Преди Дърмот да успее да каже и дума, от мястото, където стояха хората от клана Кембъл, се надигнаха гневни викове. Той погледна към Маргарет, макар да не знаеше какво би могъл да й каже, само за да види, че тя е застанала пред олтара. Все още изглеждаше сладка и спокойна, но погледът ѝ искреше от весело очакване. Преди да успее да се зачуди над това, той забеляза огромен юмрук, летящ към него, и се наведе. След миг се намери по средата на меле от размахващи се юмруци и заплахи за отплата.

Илса бързо отстъпи в далечния край на църквата. Усещаше треперещата Гай плътно зад себе си. Когато стигнаха до стената, тя се притисна по-близо до Илса, която се обърна, за да поговори с момичето. Тогава забеляза, че до Гай стои една очевидно бременна красива жена с пленителни разноцветни очи.

— Аз съм Джилиан Макенрой — каза жената. — Съпруга съм на Конър, грамадния мъж, който стои зад Дърмот.

— Аз съм Илса, а това е Гай. — Илса забеляза как жената оглежда близнаците. — Това са синовете на Дърмот.

— Да, знам го. Имат неговите очи. — Джилиан погали ръката на Гай. — Не се тревожи, мъжете никога няма да те наранят. Те са грамадни и шумни, но никой Макенрой или Камерън не би наранил жена.

— Голяма част от мен го знае, милейди — каза Гай и се намръщи, — но вие не казахте нищо за Кембъл, роднините на булката.

— Не, за тях не съм сигурна. — Тя разроши червените къдрици на главичката на Кирнак. — Прелестен е.

— Надявах се да наследят косата на Дърмот — промърмори Илса и забеляза, че думите и вероятно присъствието на Джилиан успокоиха Гай.

— Няма нищо нередно в червената коса, а и смятам, че ще потъмнее с времето. — Джилиан погледна към мъжете и примигна. — Нанти току-що бе свален на пода. Ах, ето, отново е на крака.

Илса погледна към мъжете и забеляза, че още двама мъже, приличащи на съпруга ѝ, стоят рамо до рамо с Дърмот, Конър и братята ѝ.

— Нанти?

— Антъни, един от братята на Дърмот. Ние му казваме Нанти. Той е отляво на Дърмот. Ангъс, другият брат, е отдясно на Конър. Брат му Андрю и сестра му Фиона останаха в Дайхладах. Да не би току-що един от братята ти да изчезна под всички тези Кембъл?

— Да, беше Илаяс, но Гилбърт и Тейт скоро ще го измъкнат. Тейт е моят близък.

— Надявам се това да не запали вражда между клановете.

— Да, със сигурност ще е ужасно. Ще съжалявам, ако съм причинила подобно нещо. Може би...

— Не, без може би, без колебание. Ти си жената на Дърмот.

Леко изненадана от думите на жената, Илса попита:

— Вярваш ли ми?

— О, да. — Джилиан сви рамене. — Трябва да знаеш, че чувствам разни неща. Мога да усетя, че казваш истината. — Кимна към Маргарет. — Тя ме изнервяше от самото начало. Не мога да доловя нищо от нея. Има някои хора, като съпруга ми например, които явно имат щит срещу уменията ми, и аз не мога да почувствам нищо в тях, колкото и да се опитвам. Но при лейди Маргарет е различно. Тя просто е празна, ако това има някакъв смисъл.

— Има — промърмори Илса, леко объркана от думите на лейди Джилиан и все пак не можеше да ги оспори. — Мисля, че е странно как тя почти не реагира на думите ми. Остана спокойна, почти ведра.

— Да, винаги е спокойна и ведра.

— Това просто не е естествено — промърмори Гай.

Джалиан се засмя леко.

— Да, не е. — Погледна към Маргарет. — От време на време успявам да почувствам малко гняв, но той изчезва толкова бързо и не съм наистина сигурна, че е бил там. Много се радвам, че тя няма да е част от семейството ни.

Илса изгледа жената, за която Дърмот смяташе да се ожени. Маргарет стоеше до свещеника, който се бе отказал от опитите си да разтърве мъжете и бе достатъчно умен да се отдръпне от мелето. Ако тя бе тръгнала да се омъжва и церемонията бъдеше прекъсната от

жена, която твърди, че е съпруга на годеника ѝ и носи децата му на ръце, най-малкото щеше да бъде бясна. Щеше да бъде наранена и ядосана, както се чувстваше сега като причина за тази свада. И въпреки това Маргарет остана спокойна, а ръцете ѝ бяха отпуснати върху светлите ѝ поли. Сякаш въобще не я бе грижа, че роднините ѝ бяха набити и че това лесно може да прерасне в кървава вражда, която би могла да продължи с години. Илса се почувства неудобно само като гледаше жената, затова насочи отново поглед към Джилиан.

— Поне изглежда, че тя се забавлява с всичко това — промърмори Илса. — Не притежавам твоите умения, но понякога усещам какво мислят или чувстват хората. Или поне така ми се струва.

— О, така е, Илса — каза ѝ Гай.

— Дали? — Илса въздъхна. — Ако е така, напълно съм се провалила с Дърмот. Мислех, че е честен и може да му се има доверие, но той твърди, че не ме познава и не знае нищо за обета ни. Очевидно много съм сгрешила в преценката си спрямо него.

— Не, била си права — каза Джилиан. — Наистина е честен и може да му се има доверие.

— Но той каза...

— Много глупости. За нещастие, вероятно вярва в това, което каза. Скоро след като те е напуснал, Дърмот е бил нападен и пребит почти до смърт. Успял е с последни сили да се добере до дома на един дребен арендатор. Останал в съзнание достатъчно, за да каже кой е и кого да търси, затова мъжът изпрати вест на Конър в Дайхладах. Отидохме да го приберем и направих всичко по силите си. Даже не знам как оцеля. Щом се върнахме в Дайхладах, изпратихме човек да доведе леля Малди Мъри, най-добрата ни лечителка. Въпреки всичките ѝ умения измина доста време, преди да сме сигурни, че ще оцелее. Дърмот настояваше да го върнем тук и щом решихме, че ще преживее пътуването, го доведохме в Клакхтрон. Лечението му отне много време и наистина съм удивена, че успя да се възстанови толкова добре. И макар тялото му да се излекува, умът му все още е наранен.

— Какво искаш да кажеш?

— Той не може да си спомни нищо от онова време. Не знае защо е бил там, как се е озовал на онова място и кой и защо го е пребил. Спомня си само най-силните болки и времето, през което се възстановяваше. Дърмот наистина не те помни. — Джилиан се

усмихна леко, когато Илса ѝ се намръщи. — Разбирам, че е трудно за вярване.

— Не мисля, че ме лъжеш.

— Не, но мислиш, че Дърмот лъже.

Илса сви рамене и въздъхна.

— Не знам какво да мисля. Да забрави жена си? Преди да бъде пребит, прекарахме доста време заедно, затова защо паметта му е решила да изтрие всичко това?

— Кой знае? Просто не позволявай гнева и наранените чувства да затворят умът и сърцето ти. — Джилиан погледна към мъжете. — Ще трябва да започнете наново и знам, че няма да ви е лесно.

— Не, няма да бъде. — Илса премигна, когато видя как един по един мъжете от клана Кембъл прелитаха над църковните пейки, приземявайки се близо до вратата.

— О, боже! — каза Гай. — Сигимор е доста разярен. Започна да хвърля мъжете във въздуха.

— Да — Илса почти се изсмя, чувайки кикота на Джилиан, — тази глупост скоро ще свърши. Веднага щом Кембъл видят колко от техните се търкалят до стените, ще отстъпят.

— Брат ти често ли завършва битките си така? — попита Джилиан.

— Казва, че ако не са достатъчно умни да останат на пода, когато ги събори там, заслужават да бъдат изхвърлени. — Тя поклати глава, когато още един Кембъл полетя към стената, и забеляза, че скоро желанието на мъжете да се бият с братята ѝ и с Макенрой почти се изпари. — Тейт казва, че Сигимор просто се уморява да ги удря и иска мъжете да се махнат от него. Освен това смятам, че щом първия път е видял как се колебаят и отстъпват, е решил, че това е добра тактика.

— Да, така е. Виждам, че съпругът ми я одобрява. — Джилиан погледна Илса.

Когато жената продължи да я изучава, без да казва нищо, Илса започна да се чувства неудобно.

— Какво има?

— Просто се наслаждавам на пълнотата на емоциите ти, Илса Камерън. Ще трябва време всичко да се нареди, но това време ще е добре прекарано. О, свещеникът рискува да се приближи с надеждата да прекрати боя.

Илса искаше да я попита какво имаше предвид с тези свои думи, но подозираше, че няма да получи отговор. Ако лейди Джилиан искаше да каже повече, щеше да го направи. В това Илса не се съмняваше. Тя поклати глава. Жената я бе приела толкова бързо, почти без да задава въпроси. И все пак, Илса не можеше да не бъде подозрителна към нея, което бе наистина странно. Насочи вниманието си към мъжете, които спореха със свещеника и помежду си.

— Той посрами дъщеря ми — кресна сър Лезли Кембъл, гледайки Дърмот и свещеника. — Това е обида за мен и семейството ми.

— Но не е било умишлено — каза отец Гауди.

— Не знаех, че имам жена, без значение дали сме си дали обет, или не — промърмори Дърмот.

— Как може да забравиш жена си? — поиска да узнае сър Лезли. — Наистина ли смяташ, че ще повярвам на това?

— Мисля, че ви казах за нараняването си и за това, че съм изгубил част от паметта си, докато уреждахме брака — каза Дърмот и не се налагаше да поглежда към Камерън, за да разбере, че и те се съмняват в думите му. Можеше буквално да почувства гнева и подозренията им.

— Ще ми платиш за това, Макенрой. Трябваше да вземеш дъщеря ми за своя съпруга и да я направиш господарка на тази крепост.

— Е, изглежда, че няма как да го направи, нали? — каза Сигимор. — Той даде обет на сестра ми преди почти година и тези две деца ѝ дават правото да го избере за свой съпруг.

— Ако децата въобще са негови — сопна се сър Кембъл, само за да направи крачка назад, когато Сигимор тръгна към него.

— Няма да има повече боеве в църквата ми — кресна отец Гауди, спирайки приближаването на Сигимор, след което изгледа твърдо сър Кембъл. — Документите, които представи лейди Камерън, са достатъчно доказателство за мен. Освен това знам, че сър Дърмот бе много болен. Вярвам му, като казва, че не помни да има жена. Това не е нищо повече от грешка, няма никаква обида и на това ще се сложи край още сега.

— Да, много ясно, че ще кажеш така, нали? — каза сър Кембъл, отново разгневявайки се, щом Сигимор отстъпи назад. — Ти си Гауди,

клан, който е съюзник на Макенрой.

Отец Гауди изпъна гръб, а изражението и гласът му бяха ледени.

— Започвате да обиждате. аз съм свещеник. На първо място моята вяроност е към Господ, църквата и истината. А вие по-добре спрете с обвиненията и обидите и благодарете на Бог, че истината излезе наяве, преди дъщеря ви да се окаже незаконната съпруга в двубрачен съюз.

Кембъл изгледа свещеника, но не каза нищо повече, а се обърна към дъщеря си.

— Хайде, Маргарет.

Докато бившата му годеница минаваше покрай него, Дърмот я погледна, без да може да измисли какво може да й каже, за да се извини за случилото се. Тя се усмихна, а той се намръщи. Лицето й бе безизразно и в очите й почти липсваше емоция. Както винаги Маргарет бе спокойна и в това нямаше никакъв смисъл. Дърмот знаеше, че между тях нямаше любов, но все пак жената би трябвало да се чувства поне подразнена. Започваше да се чуди дали това, което бе сметнал за сладка, пасивна природа, не бе просто огромна тъпота.

— Накрая всичко си идва на мястото — промърмори тя, докато баща й я влачеше навън.

Дърмот забеляза, че всички гости гледат след Маргарет със същото объркване, с което подозираше, че я гледа и той.

— Какво трябва да означава това?

— Може би, че момичето прощава — предположи отец Гауди. — Тя разбира, че всичко това е било просто грешка и ти желае щастие в подновяването на клетвата си с лейди Илса. Ще започваме ли с церемонията?

На върха на езика на Дърмот бе да каже на отец Гауди, че не е възможно да е толкова наивен, но успя да се стърпи. Вместо това съсредоточи ума си в предложението да се ожени за червенокосата жена, която твърдеше, че са си дали обет. Не го бе грижа какви документи имаше тя и бе сигурен, че се опитват да го излъжат.

— Не го вярвам — започна Дърмот, само да бъде повлечен настрана от Конър, който искаше да го отдалечи от разярените Камерън, които отново наддадоха вой. — Това сигурно е твоя идея, Конър.

— Не, не е — каза Конър. — Документите изглеждат истински. — Той огледа малката тълпа в края на църквата. Много от хората бяха влезли, след като Кембъл бяха напуснали сградата. — Подозирам, че част от тези хора са станали свидетели на обета ти. — Погледна към жена си, която все още стоеше до лейди Илса. — Джилиан приема всичко това за истина.

Дърмот проследи погледа на брат си и видя Джилиан да стои до лейди Илса, от което го побиха тръпки.

— Тя така и не хареса Маргарет.

— Защо си толкова упорит? Искаше жена. Е, оказва се, че вече имаш такава.

— Тя не е това, което търсих.

— Не? Тя е красиво момиче и ти е дало двама хубави синове, при това законни.

— Ако твърдението ѝ е истина. — Дърмот направи гримаса и прокара ръка през косата си. — Тя не е това, което търсих — повтори той безпомощно. — Не е спокойна и сладка. Изпълнена е със силни емоции и аз не желая това.

Конър изруга тихо.

— Тя е дошла тук да търси съпруга си, този, който не е виждала от година, и го намира готов да се ожени за друга жена. Това би запалило силни емоции във всяка жена с малко акъл и сърце.

Това сравнение явно се отнасяше за спокойствието на Маргарет, но Дърмот не можеше да се насили да защити тази жена. Пълната липса на емоции от страна на Маргарет бе повече от странна.

— Тя е прекалено кльощава и червенокоса. — Той изруга, когато Конър го плесна зад врата.

— Със сигурност си я намерил за привлекателна преди година. Да, може да не е сладка и спокойна и извивките ѝ да са по-нежни, но тези деца доказват, че веднъж сте си паснали, при това доста добре. Ако съм преценил правилно, тя едва ли има голяма зестра. Но преди година това очевидно не те е притеснило. — Конър повдигна едната си вежда. — С други думи, направил си всичко както трябва.

Дърмот просто погледна към Конър и поклати глава. Можеше да измисли и други аргументи, но бе сигурен, че Конър ще ги пребори всичките и то с лекота. Каквото и да кажеше сега, брат му щеше да го

парира, че преди година това не го е спряло да се обвърже с жената, или поне така му се искаше на Конър.

— Откъде знаеш, че съм подписал тези документи по собствено желание? — попита най-послед той.

— А ти откъде знаеш, че не си? Със сигурност не помниш какво се е случило. Аз вярвам, че документите са истински, и че никой не се опитва да те измами. Изглежда Джили мисли същото. И щом тук няма никаква измама, дължиш на момичето да изречете клетвите си пред свещеника. А ако има някаква измама, няма ли да е добре тя да е близо до теб? Казваш, че не можеш да си я спомниш като любовница и съпруга. Но не може да си спомниш и кой е врагът ти. Ожени се за нея. Ако е измама и лъжа, това ще е достатъчно основание да прекратиш брака. Играй тази игра поне засега.

В думите на Конър имаше смисъл. Дърмот се чудеше защо се колебае, но бе така. Когато погледнеше към Илса, той чувстваше калейдоскоп от емоции, които се блъскаха из тялото му, и подозираше, че това е причината за колебанието му. Не искаше никакви емоции. Искаше мир. И макар да не можеше да определи това, което чувстваше, то определено не бе спокойствие. Поемайки дълбоко дъх, за да се успокои, той тръгна към лейди Илса Камерън.

На Илса не ѝ бе дадена възможност нито да се оплаче, нито да обсъди какво да правят, преди да се озове коленичила пред олтара редом с Дърмот. Леко замаяна тя каза клетвите си пред отец Гауди. Дърмот не се поколеба да каже своите, но в гласа му се долавяше леден гняв, каращ думите, които толкова дълго бе чакала да чуе, да я наранят още повече. Целувката им, с която подпечатаха клетвите си, бе студена и кратка.

Тя не знаеше какво да каже, докато поемаше Финли отново в прегръдките си, усмихвайки леко се на Джилиан, която бе така мила да го държи по време на церемонията. Изглежда никой друг не бе в настроение да говори. Ръката на Дърмот, обгръщаща нейната, я караше да се чувства по-скоро като в окови. Бракът ѝ се оказа толкова различен от момичешките ѝ мечти. Едва когато влязоха в крепостта тя осъзна, че синовете ѝ трябва да бъдат преповити и нахранени, преди да е подложена на още шок и изненади.

— Имате ли детска стая? — попита тя Дърмот, като най-послед се възпротиви на хватката му, принуждавайки го да се спре и да я

погледне. — С Гай трябва да нахраним и да преповием децата. — Почувства се доста неспокойна, когато той ѝ се усмихна бавно.

— Детска стая — промърмори той и я задърпа по тесните каменни стъпала към горния етаж. — Позволи ми да те придружа дотам.

Думи на протест се чуха от семейството на Дърмот, но той ги игнорира. Илса не бе сигурна защо Макенрой не искат да бъде отведена в детската стая и защо Дърмот изглеждаше толкова нетърпелив да я заведе. Изведнъж почувства, че не иска да отиде, но не виждаше разумна причина да не го направи.

Дърмот спря пред вратата, отвори я и безочливо махна на Илса и Гай да влязат в стаята. Илса направи няколко крачки навътре и се закова на място, изправяйки се пред шест малки деца, които викнаха в един глас, поздравявайки баща си. Част от нея, тази, която бе възпитана в добри маниери, я накара да направи реверанс пред всяко дете, докато Дърмот ѝ ги представяше едно по едно.

— Можеш просто да хвърлиш и твоите при останалите — каза Дърмот и ѝ намигна.

Когато Илса чу вратата да се затваря след него, през ума ѝ премина мисълта, че този звук бе прозвучал като затварянето на капак на ковчег и заковаването му, погребвайки вътре всичките надежди и мечти, които бе имала някога.

ТРЕТА ГЛАВА

— Милейди, нека да взема детето. Мисля, че го притискате прекалено силно към себе си.

Илса премигна и погледна към закръглената по-възрастна жена, застанала пред нея. Вероятно бе към края на тридесетте си години, с прошарена от сребърни нишки тъмна коса и кръгло, приятно лице. В тъмните ѝ очи се четеше симпатия и това успя да извади Илса от шока, в който бе изпаднала. Лекият плач на Финли я убеди да даде детето на жената. Докато не възвърне контрола си и не укроти емоциите си, Илса знаеше, че не може да посвети на бебетата си вниманието, което заслужаваха. Освен това знаеше, че ако е разстроена, това щеше да уплаши близнаците.

— А вие сте? — попита тя, изненадана колко спокоен прозвуча гласът ѝ. — Боя се, че не чух добре представянето на съпруга си.

— Не съм изненадана. Не знам какво си е мислело това момче с тази глупава игра. Да ви каже да ги хвърлите при останалите... Заслужава някой да му издърпа ушите. Аз съм госпожа Фрейзър, но повечето ме наричат Фрейза или дойке. — Жената направи реверанс. — Рожденото ми име е Мери, но тук има доста жени с това име. Не ми харесва да слагат дума пред Мери, за да могат да ме отличават от останалите, затова ме наричат Фрейза или дойке.

— Приятно ми е да се запознаем, Фрейза. — Илса докосна Гай по рамото. — Това е придружителката ми Гай. Тя ми помага да храня и да се грижа за близнаците. — Забеляза любопитството в очите на жената, но тя не поиска повече обяснения, а просто повика децата поблизо до себе си и започна да ги представя едно по едно.

Първа беше Алис — красиво малко момиченце на около три години с гъста руса коса и огромни кафяви очи. Без особено притеснение Фрейза обяви, че момиченцето е единственото законно дете на Дърмот, родено от първия му брак с жена на име Анабел. Би било хубаво Дърмот да ѝ бе казал, че е бил женен и преди, помисли си Илса, докато Фрейза ѝ представяше Айви, момиченце на пет с руса

коса и сини очи. След нея дойде ред на Одо, яко малко момченце на пет с кафява коса и сини очи. Срамежливото малко момченце на четири години на име Аулай сякаш бе във всички нюанси на кафявото — от гъстата кестенява коса и големите кафяви очи чак до мургавата кожа. Двегодишният Иуърд бе невероятно красиво момченце с гъсти черни къдрици и блестящи сини очи. Последно ѝ представиха слабичко момченце на име Грегор. То също бе на две, с тъмноруса коса и светлозелени очи.

Пет копелета, помисли си тя. Някои преди брака му, а други след него. Дърмот очевидно не уважаваше клетвите си. Две деца на пет и две на две години показваха, че Дърмот не можеше да бъде верен и на любовниците си, пък какво оставаше за съпругата му. Бъдещето ѝ започваше да изглежда все по-мрачно и по-мрачно, помисли си тя с въздишка.

Когато Фрейза представи Кирнак и Финли на новите им роднини, Илса почувства, че шокът ѝ бавно бива изместен от горещ гняв. Каза си, че поне няма деца на възрастта на нейните, което би трябвало да покаже, че Дърмот не ѝ е изневерявал, но това за нещастие не укроти гнева ѝ. Очевидно от години пръскаше необезпокояван семето си и не е бил верен на първата си съпруга. Не ѝ бе казвал, че е бил женен веднъж и че има малка орда от незаконни деца. Дърмот нямаше как да каже, че е забравил този факт, тъй като бяха заедно, преди да бъде нападнат и да си изгуби паметта. Значи все пак я бе излъгал, реши тя. Нямаше как да не се зачуди докъде стигаше измамата му и дали и страстта помежду им е била истинска.

Начинът, по който я бе зарязал в стаята, реши тя, стисвайки юмруци, бе жесток и обиден. Илса бе сигурна, че мъжът ѝ целеше да я нарани. Освен това Дърмот обиди синовете ѝ с думите си, докато излизаше. Това нямаше да позволи. Ако наистина бе забравил нея и брака им, той имаше право на някои съмнения. Но нямаше съмнение, че близнаците са негови синове, затова не можеше да му позволи да ги напада, без значение колко е ядосан и какви подозрения има.

С крайчеца на окото си видя една тежка кана. Илса я вдигна, доволна от тежестта ѝ и от факта, че е празна. Обърна се и тръгна да излиза от стаята. Това, което смяташе да направи, нямаше да реши нищо и тя го знаеше, но имаше нужда да го стори.

— Ще се върна след малко — каза тя на Гай.

— О, боже — промърмори Гай, когато врата се затръшна след Илса.

— Ако има нужда от вода, трябваше да ми каже — обади се Фрейза. — Има достатъчно прислуга и щяха да ѝ донесат.

— Тя не отиде да взима вода.

— Тогава защо взе каната?

— Ще замери с нея съпруга си. — Очите на Гай се разшириха, когато Фрейза се изкиска. — Много е ядосана.

— Така и трябва. Да я представи на копелетата си, без да ѝ обясни нито дума, бе нередно. Освен че беше нелюбезно, мисля, че целеше да я обиди. Шамар през лицето, това беше. Глупакът заслужава всичко, което тя реши да стовари на главата му.

— Тя наистина е негова съпруга чрез обет — каза Гай.

Фрейза кимна.

— Знам го. Няма нужда да виждам никакви документи. В момичето няма капка измама — поклати глава дойката. — За нещастие нашият леърд много мрази лъжата. И има пълното право да е така, но мисля, че загубата на паметта му го е направила по-подозрителен. Ще ѝ разкажа някои неща, които това глупаво момче е трябвало да ѝ каже от самото начало.

— А дали това ще помогне? — Гай не бе никак доволна, когато вместо отговор, Фрейза просто сви рамене.

* * *

Дърмот се мръщеше към мъжете от клана Камерън. С помощта на семейството си той им разказа за нараняването и загубата на паметта. Камерън не просто го нарекоха лъжец, изразенията им говореха достатъчно ясно. Очевидно мислеха, че лъже и семейството си.

Но това бе добре, помисли си той, тъй като и той не им вярваше. Най-вече не вярваше, че би могъл да бъде толкова глупав и да се ожени за жена, която има осем огромни братя, чийто коси бяха във всички нюанси на огненочервеното и притежаваха същия темперамент. Макар Джили да бе убедена, че Камерън казват истината, за пръв път, откакто я познаваше, Дърмот не вярваше на думите ѝ. Не искаше да повярва.

Осъзнаваше, че реагира по детски, но просто се надяваше всички те да се махнат. Искаше си обратно неговата покорна, спокойна, лесна за игнориране съпруга. Само един поглед към Илса му бе достатъчен, за да знае, че червенокосата красавица никога нямаше да бъде такава, нито щеше да позволи да бъде игнорирана. Нито пък с Камерън щяха да си стиснат ръце и те да си заминат, доволни от новия съюз, помисли си той, гледайки към братята и братовчедите ѝ. Изглежда, ако решеше, жена му можеше да събере армия, достатъчно голяма да изравни Клакхтрон със земята, и това включваше единствено близките ѝ роднини. Още по-опасно бе, че очевидно между всички тях съществуваше здрава връзка и истинска привързаност. Това обясняваше гнева, който все още се усещаше във въздуха около тях, въпреки че вече се бе оженил за Илса, както бяха поискали.

— Дърмот.

Дърмот се обърна бавно към вратите на голямата зала, удивен как един остър вик може да накара цялата зала да притихне. Той задържа дъха си, усещайки силен прилив на похот, който премина през тялото му, щом видя Илса. Беше очевидно, че е ядосана. Истината беше, че не мислеше някога да е виждал толкова разярена жена. Дърмот се зачуди как може това да го възбужда и още по-любопитно бе защо го караше да иска да се усмихне. Начинът, по който Илса изкрещя името му с такъв гняв, щеше да накара всеки умен мъж да хукне да бяга.

— Копеле — изкрещя тя. — Лъжливо, развратно копеле. Ти си тинята на дъното на отходна яма.

— Залегни — каза един от мъжете Камерън.

Дърмот чу как всички около масата се раздвижиха, очевидно дочули предупреждението на мъжа. Някак замаяно видя, че Илса вдига тежката кана, която държеше. Осъзна, че възнамерява да я хвърли към него само миг, преди тя да го стори. Неочаквано Конър го сграбчи за ръката и го дръпна към себе си. Дърмот чу как каната прелетя над облегалката на стола му и се разби на пода зад него. Когато се изправи и погледна към вратата, Илса вече я нямаше. Помисли си, че не е никак честно всички Камерън да му се усмихват по този начин. Все пак той бе наруган и замерен с кана.

— Сигурно се е подразнила от срещата с децата ми — заяви Дърмот и отпи от ейла, опитвайки да скрие несигурността си.

— Какви деца? — попита Сигимор.

— Дъщеря ми Алис, единственото дете от първата ми съпруга, и останалите пет.

— Останалите пет? Пет копелета?

— Не харесвам тази дума.

— Колко жалко. По-добре свикни с нея, защото ще я чуваш много често, и то не насочена към децата ти. Никога не си казвал на сестра ми, че си се женил преди или че имаш навика да плодиш жени като отвързан жребец, пуснат в пълно с разгонени кобили поле.

Дърмот се подразни от начина, по който братята му се изкикотиха, но ги игнорира, за да отговори на обидата на Сигимор.

— И откъде знаете, че не съм казал на сестра ви? Може би тя просто не го е споделила с вас.

— Щеше да каже на Тейт.

— И какво го прави толкова благословен.

— Той ѝ е близък.

Ставаше все по-лошо, помисли си Дърмот и изруга вътрешно.

— Това не значи, че ще му сподели всяка своя малка тайна.

— Е, тя го прави. Той научи за теб много преди нас. И Илса щеше да говори за твоя разврат. Дълго и на висок глас. Подобен нещо нямаше да ѝ се хареса и нямаше да я вкара толкова бързо в леглото ти. Задахме ти доста въпроси, преди да позволим да си дадете обет. Какво направи? Бутна я в стая, пълна с копелетата ти, без да я предупредиш какво да очаква?

За негов ужас Дърмот можеше да почувства как вината обагрят в червено скулите му, докато гледаше към Сигимор.

— Тя искаше да види детската стая. Просто ѝ я показах.

Сигимор поклати глава.

— Не беше толкова зъл и невъзпитан простак, когато се запознахме с теб. Мисля, че боят е отнел много повече от спомените ти. — Той скръсти ръце на широките си гърди. — Сега ми се иска и останалите да бяха дошли с нас, за да може с бой да влеем малко разум и доброта в дебелията ти глава.

— Кои са другите? Нима има още от вас? Точно колко проклети братя има тя?

— Четиринадесет. Три двойки близнаци. Илса е единственото момиче. Имаме двадесет и седем братовчедя, от които само три са

жени, но ти много добре го знаеш.

Дърмот се намръщи, когато Джилиан се разсмя толкова силно, че трябваше да се хване за Конър за опора. И тримата му братя не се справяха много добре, опитвайки се да скрият веселието си. Не виждаше абсолютно нищо смешно в това. Всичките сяло привързани бащи или братя представляваха проблем за един съпруг. А пред него имаше армия от привързани грамадни червенокоси мъже.

— Защо просто не предположите, че не помня нищо от това — каза Дърмот. — Играйте играта и ми кажете коя точно е Илса Камерън и как се е стигнало до даване на обет с нея. — Той се усмихна ледено към Сигимор. — Може това да пробуди паметта ми.

— Чувал съм, че още един удар по главата също може да помогне — каза Тейт бавно, изправяйки се от мястото си със стиснати в юмруци ръце.

— Седни, Тейт — нареди Сигимор и кимна, когато след кратко колебание Тейт се подчини. След това погледна към Дърмот. — Много добре, ще играем тази игра. Илса те срещна, когато спря братовчедите ни Ивар и Маркърс да те пребият. Разбираш ли, те гледат на момичетата в кръчмата като на своя територия и са решили, че налиташ на тяхното. Илса вероятно не се е замислила, че инцидентът, при който сте се запознали, е бил доказателство за жалката ти, развратна природа.

Не беше лесно, но Дърмот успя да преглътне обидата.

— И как стигнах от срещата с нея до обета?

— По същия път, по който тръгва всеки развратен негодник... прелъстяване. Илса беше лесна плячка, тъй като глупавото момиче мислеше, че не е достатъчно красива да хване окото на някой мъж. Мислеше си, че липсата на мъже, които да я ухажват, е, защото няма голяма зестра, или защото ѝ липсват женствени извивки и сладко личице.

— Когато всъщност проблема ѝ е бил морето от силни роднини, в което е била потопена — промърмори Джилиан.

Сигимор кимна.

— Това понякога бе за нейно добро. Всички смятаме, че трябва да избере своя мъж със сърцето си, а не да я вземе някой негодник, който да я остави сама и нещастна. Тъжно е да го призная, но в опита си да прогоним неподходящите кандидати, дадохме храна на клюките

и след това всички младежи в околността решиха, че не могат да рискуват. Страхливци. Не бяхме разбрали, че се е срещнала с негодника — каза Сигимор, кимайки към Дърмот. — Докато разберем какво се е случило, той бе спечелил сърцето ѝ и я бе прелъстил. След това аз и петима от братята ми ги открихме скрити в гората. Истината е, че едва не минахме с конете си през тях. Беше очевидно, че той е отнел девствеността ѝ и след като Илса не ни позволи да го убием, поискахме да сключат брак. — Сигимор се намръщи към Джилиан, когато тя скри лице в ръцете си, а раменете ѝ започнаха да потръпват. — Не беше толкова лошо, милейди. Гордостта на сър Дърмот може да е била леко наранена, но нищо повече. Макар сега като се замисля, май е заслужавал много повече. Да, все още не е късно.

Джилиан вдигна глава и се усмихна на Сигимор, разкривайки, че се е смяла, а не е плакала.

— Не съм разстроена, Сигимор. Просто току-що осъзнах откъде знаехте, че Илса ще хвърли каната и че има толкова точен мерник.

— Да, от време на време ядосваме момичето — каза той и се ухили.

— Защо обет? Защо не истински брак пред свещеник?

— Нямахме свещеник. Нашият умря месец преди сър Дърмот да пристигне.

— Умря в леглото на любовницата си — обади се Томас Камерън. — Всъщност умря в любовницата си и никак не беше лесно да го подготвим за погребението, уверявам ви. Трябваше да вземем свинска мас и... — наложи му се да млъкне, тъй като по-големият му брат Ронулф го удари така, че Томас падна от стола си.

— Извинявам се, милейди — каза Сигимор, игнорирайки шума, който издаваха братята му, докато Томас отново седна на мястото си. — Момчето е едва на осемнадесет и още не се е научило как да се държи прилично.

— Няма проблем — каза, смеейки се, Джилиан. — Затова решихте да направите церемония по даване на обет.

— Да, изчаках любовниците да се облекат и ги заведох в кръчмата, за да намерим братовчед ни Лиъм. Сложихме младоженеца във варел и вкарахме при него брат ми Гилбърт — той кимна към мускулест млад мъж с огненочервена коса и сини очи, — за да седне отгоре му, докато обсъдим въпроса с Лиъм.

Дърмот се отпусна на стола си и докато пиеше ейл, се чудеше дали е възможно тази история да стане по-унизителна. Въпреки това се насили да слуша внимателно всяка дума на мъжа. Може би щеше да успее да хване един от Камерън в лъжа. Но едно упорито гласче в ума му заявяваше, че това може да е истина, и че никой не би си измислил една толкова заплетена и смешна история от страх да не бъде хванат в лъжа.

— Лиъм успя ли да помогне? — попита Джилиан.

— Да — отвърна Сигимор. — Той е прекарал известно време в манастир. И тъй като е умно момче, там научил доста неща. Обаче му се наложи да напусне манастира, защото църковното правило за безбрачие се оказа прекалено непосилно за него. Лиъм подготви документите и извадихме сър Дърмот от варела, за да ги подпише. Тогава Лиъм проведе церемонията по даването на обет. След това булката и младоженецът се затвориха в една малка колиба за цели две седмици.

— После Дърмот е заминал и е бил нападнат. Защо сестра ви не е била с него?

Сигимор направи гримаса.

— Той настоя, че трябва да замине сам, тъй като по петите му вървяла някаква опасност и искал да се погрижи за нея, преди да отведе Илса у дома. Бяхме много несигурни по този въпрос, но ако бе истина, не искахме Илса да бъде изложена на опасност. Тя му вярваше. Горкото момиче продължаваше да вярва в него, въпреки че не получи вест и не го видя повече. Когато измина почти година, настояхме да я доведем тук.

— Ако съм сметнал правилно, излиза, че е бил пребит малко след като е напуснал Илса, и то точно във вашето село.

— Не, не го вярвам. Цялото село знаеше, че той се ожени за Илса. Никой от нашите хора не би се опитал да го убие.

— Но ние сме почти сигурни, че той е бил пребит в Мюлейдън.

— О, това не са нашите земи. Ние сме Камерън от Дъбхайдленд.

И там бе иронията, помисли си Дърмот. Клан от червенокоси, които живеят на място, наречено „тъмната земя“. Той се зачуди дали всъщност не е хванат в мрежите на поредния си кошмар, дали всъщност не спи в леглото си, но след това си помисли, че никога не е бил чак толкова голям късметлия.

— Кой притежава Мюлейдън? — попита Конър.

— Мъж на име сър Рандолф Огълви, но мисля, че в момента земите му се управляват от друг — отвърна Сигимор. — Често сменя собствениците си. Дори хората, които живеят там, не са особено сигурни кой е господарят им, тъй като има смесени много кланове. Земите винаги са били давани като зестра и всеки път, щом е идвал нов леърд, е водил със себе си своите хора, които са добавяли имената си към останалите. Ще трябва много да се рови човек, за да разбере кой е първоначалният собственик на тези земи, но ние никога не сме се интересували, тъй като не сме имали проблеми с тях.

— Можете ли да го намерите?

— Да, ако смятате, че е важно.

— Може би ще помогне да разберем кой преби брат ми почти до смърт.

— Ще изпратя вест по братята си, които се връщат в Дъбхайдленд, за да се заемат веднага с това.

Дърмот се напрегна и погледна към Сигимор.

— Защо ти сам не се заемеш с това?

— Защото Тейт и аз оставаме тук, за да държим нещата под око — отвърна Сигимор.

— Мислите ли, че сестра ви има нужда от закрила? — попита Дърмот, без да може да скрие възмущението си от предположението им, че би наранил една жена.

— Очевидно има опасност, която те дебне, нали така? И след като си станал толкова зъл, закоравял негодник, най-добре ще е да останем, за да защитаваме Илса.

* * *

— Уби ли го? — попита Гай, когато Илса се върна в детската стая.

— Не. Гилбърт каза на всички да залегнат — отвърна Илса, взе Финли и седна на стола до камината, за да го кърми. — За момент Дърмот стоеше там като идеална мишена, но сър Конър успя да го издърпа навреме.

Гай седна срещу нея и започна да кърми Кирнак.

— Така е по-добре. Не мисля, че би бил доволен, ако отново бяха счупили главата му.

— Не, нямаше да бъде — съгласи се Фрейза, сядайки на подплатения стол в близост до Илса. — Той наистина беше близо до смъртта, милейди. Никога не бях виждала толкова ужасно пребит мъж, а дори не го бях видяла веднага след нападението. Отне му месеци да се възстанови.

— Е, аз нямам нищо общо с това — заяви Илса.

— Знаем, но се боя, че моята Анабел направи леърда предпазлив, недоверчив и язвителен много преди това. Това, че го пребиха, само влоши нещата.

— Твоята Анабел?

— Да, аз ѝ бях компаньонка. От самото начало знаех, че сър Дърмот е наказан с нея, но не можех да направя нищо. Никой мъж не би те чул, когато се опитваш да му покажеш злото в жената, която ухажда. Със сигурност нямаше да послуша някаква бедна роднина, принудена да изпълнява желанията на Анабел. Тя разигра голямо представление, правейки се на сладка и скромна.

— Но не е била нито едно от тези неща, нали?

Фрейза поклати глава.

— Не. Тя беше разглежена, манипулативна, дори жестока жена. Освен това беше курва — добави Фрейза с въздишка.

— Била е невярна? — Илса се опита да си представи каква би била тази жена, която да изневерява на мъж като Дърмот, но осъзна, че е невъзможно.

— Е, не бих нарекла неверните съпруги курви. Някои съпрузи заслужават да им се сложат рога. Или ако в брака няма любов и я намерят при някой друг, тогава е само грях. Но Анабел наистина беше курва. Тя спеше с всеки мъж, който ѝ попаднеше, наслаждавайки се на това да прелъстява глупави мъже, които да предадат господар, любовница, роднина или съпруга. Така и не разбрах как успя да скрие тази част от себе си за няколко месеца. Точно месец след сватбата истината излезе наяве, когато леърдът я завари в леглото с двама мъже от селото.

— Двама?

— Да — Фрейза най-после се усмихна, — винаги съм се чудела за това, макар да се опитвах да си го избия от ума.

Илса вдигна Финли на рамото си и започна да го потупва по гърба, усмихвайки се на Алис, когато детето се изправи до стола ѝ. Тя бе красиво дете. Истината бе, че всички деца бяха красиви. Детската стая бе чиста, добре обзаведена и Фрейза бе любяща детегледачка. Дърмот може да се бе провалил с много неща, но не и с грижата за децата си. Възрастта на децата също разказваше история. Три бяха отпреди брака му, а тя подозираше, че другите две са се появили, след като е разбрал истината за Анабел. И нито едно, повтори си пак доволна, след като двамата се бяха обвързали. Разбира се, помисли си тя, той просто може да е научил как да предпази една жена да не забременее от него.

Финли се оригна и всички деца се закискаха. Илса им се усмихна, знаейки, че без проблем може да се грижи за тях. Никога не бе вярвала, че децата трябва да плащат за греховете на родителите си. Изглежда всички в Клакхтром мислеха по същия начин, тъй като от пръв поглед се виждаше, че децата не са изплашени или нещастни. Тя се обърна да погледне Алис, която лекичко бе докоснала ръката ѝ.

— Ти ли ще ни бъдеш майка? — попита Алис.

— Да — отвърна тя без колебание, разчувствана от усмивките на по-големите деца. Само двегодишните Иуърд и Грегор се усмихнаха по-скоро имитирайки другите деца. — Вече аз ще съм ваша майка.

— А каква ни е тя? — попита Алис, поглеждайки към Гай.

— Ваша леля.

— Твоя сестра ли е?

— Не и по кръв, но семействата могат да бъдат създадени и без кръвна връзка, момичето ми. Могат да бъдат свързани от сърцето. — Илса не бе изненадана, когато по-големите деца погледнаха към Фрейза. — Да, тя също може да бъде считана като роднина по сърце. — Усмихна се, когато децата веднага обявиха Фрейза за тяхна леля и можеше да види колко е доволна жената.

Малкият Одо застана пред нея, а сините му очи приличаха изключително много на очите на Дърмот.

— Баща ни има четирима братя, сестра и сестра по брак. Което значи, че сега имаме четирима чичовци и четири лели. Ти имаш ли някакви братя и сестри?

— Единствената ми сестра е Гай, моята сестра по сърце. — Тя изчака търпеливо Одо да поиска повече информация, без да се

съмнява, че той ще го направи.

— О, и никакви братя?

— Няколко.

— Колко точно?

— Четиринадесет. — Разсмях се, когато детето я изгледа слисано и опита да ги преброи на пръстчетата си. — Освен това вече имате и още двама братя — добави тя, сочейки към Финли и Кирнак.

— Имаме нужда от още момичета — заяви Алис, мръщейки се към Одо и останалите ѝ братя, които се радваха, че момчетата са повече от момичетата в семейството.

— Мисля, че просто трябва да се примирим, че ни превъзхождат числено, Алис — отвърна Илса. — Не се тревожи, момичето ми, ще науча теб и Айви как да се справяте с тях и ще бъдат по-скоро благословия, отколкото проклятие.

— Защо? — попита Айви, приближавайки се към нея.

— Ами, помисли над това. Ако някой се държи лошо с теб, имаш шестима братя, осемнадесет чичовци и баща, които можеш да повикаш на помощ.

Двете момиченца се замислиха за миг преди да се усмихнат широко. Дърмот очевидно бе създал много умни деца, помисли си Илса, а Фрейза без съмнение бе допринесла за доброто им развитие. Още по-важно бе, че децата бяха готови да я приемат за своя майка. Искаше ѝ се и баща им да бе толкова готов да я приеме за съпруга.

Когато децата се скупчиха около нея и Гай, задавайки въпроси за новите си роднини, Илса се закле наум, че за тяхното добро щеше да направи всичко по силите си да създаде добър брак с Дърмот. Нямаше да позволи неразбирателството между нея и гневния ѝ, недоверчив съпруг да докосне младите им животи. Тези деца имаха нужда от майка и тя щеше да се опита да намери утеха и сила в това, докато се опитва да си върне мъжа, в който се бе влюбила.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво правиш тук?

Дърмот затвори вратата на спалнята след себе си, облегна се на нея и скръсти ръце на гърдите си. Жената, която твърдеше, че е негова жена, стоеше близо до камината, облечена в тънка нощница, а огнената ѝ коса се виеше на вълни до дългите ѝ бедра. Гледката бе наистина възбуждаща въпреки смръщеното ѝ изражение.

Тя не приличаше по нищо на първата му съпруга, нито на жените, с които бе задоволявал нуждите си. Беше доста слаба с почти неуловими извивки. Гърдите ѝ бяха едри и закръглени, но той предположи, че ще се променят, щом спре да кърми близнаците. Очертанията на тялото ѝ бяха видими през тънката материя, разкриваща пред него тясната талия, стройния ханш и тънките бедра. По тялото ѝ почти не личеше, че е родила две деца само преди три месеца и все пак дори неговият циничен ум не можеше да отрече, че тя им е майка.

Очите ѝ бяха красиви, наситено зелени, което личеше дори на меката светлина, която осигуряваха свещите и огъня в камината. Бяха леко издължени, разположени под деликатно извити кафяви вежди и оградени с впечатляващо дълги мигли. Носът ѝ бе малък и прав, скулите деликатни, а устата широка, с пълни изписани устни. За червенокоса жена имаше много малко лунички по нежната си бледа кожа. А дългият ѝ тънък врат бе самото съвършенство.

Макар че бе напълно различна от всички други жени, с които е бил, Дърмот можеше да разбере защо би я вкарал я леглото си. Щом му се отдадеше случай да разгледа децата ѝ по-внимателно, можеше и да приеме, че двамата с Илса са били любовници. Но да я приеме за своя съпруга щеше да бъде нужно много повече. Затова бе решил, че щом щеше да играе тази игра, щеше да извлече и някакви ползи от нея.

— Дойдох да се присъединя към жена си в съпружеското ни легло — отвърна той.

Само един поглед ѝ беше достатъчен да знае, че той не е променил изведнъж мнението си и че все още не ѝ вярва.

— Ти не мислиш, че наистина съм ти съпруга.

— Не? Може би се съмнявам в историята за това, което се е случило между нас преди година, но сега няма никакви съмнения, че си моя съпруга — каза той, тръгвайки към нея. — Преди няколко часа коленичихме пред свещеника и изрекохме клетвите си.

— И смяташ, че ще се правя на покорна съпруга пред мъж, който мисли, че съм лъжкиня?

— Откога това, което един мъж мисли или чувства, е спирало жена му да му позволи да се възползва от съпругеските си права? — Той се подаде на желанието да погали косата ѝ, за да провери наистина ли е толкова мека, колкото изглежда.

Тъжен факт бе, че Илса не можеше да оспори твърдението му, но още по-тъжно бе, че трябваше да се изправи пред близостта и докосването му, които разпалваха кръвта ѝ. Макар да можеше да скрие повечето от чувствата си, беше очевидно, че не можеше да контролира копнежа си по него. Да го усеща толкова близо, да вдишва чистия аромат, който се излъчваше от него, и да знае, че той е напълно гол под тежката роба, запалваше желание в тялото ѝ повече от всякога.

— Но не вярваш, че бях твоя жена още преди благословията на отец Гауди — каза тя. — Мислиш, че се опитвам да те измамя, макар да не мога да разбера защо смяташ така.

— Не можеш ли? Предполага се, че сме били любовници и сме си дали обет преди една година. Тогава съм сложил името си на документ, който позволява на теб и децата ти да претендирате за всичко, което е мое. Преди година някой се опита да ме убие. Подобно съвпадение би породило едно, дори две съмнения дори и в най-глупавия човек.

— Разбирам. Значи не само ме смяташ за лъжкиня, а и за убийца. Изненадвам се, че искаш да останеш насаме с мен — сопна му се тя, като направи няколко крачки встрани от него и се обърна да го погледне. — Сигурен ли си, че искаш да се плъзнеш между чаршафите с една толкова опасна жена?

— Няма да си толкова опасна, като си невъоръжена и гола.

— Невъоръжена, гола и със сигурност не жената, с която си смятал да спиш тази нощ.

Дърмот сви рамене и тръгна към нея, без да се обезкуражава от начина, по който тя му се противеше и отстъпваше назад към леглото.

— Исках жена в леглото си и майка за децата си. И освен това исках сладка, покорна съпруга.

— Естествено. А получи такава, на която не се доверяваш да обърнеш гръб.

— Едва ли бих стигнал чак дотам. Но докато не узная истината, ти ще правиш каквото ти наредя.

— Наистина си много добър в ухажването, нали?

— Не е нужно да те ухажвам. Ти каза клетвите си пред свещеника. Тези клетви те задължават да споделяш леглото ми, когато пожелаеш. Искаш ли да живеем в брак, който не е консумиран?

Тя се намръщи.

— Беше консумиран. Преди година.

— Не и в очите на църквата.

Илса почувства как задната част на краката ѝ се опира в леглото и се напрегна. Бе решила, че ще има време да обмисли най-добрия начин, по който да се справи с Дърмот и с брака им, на който той толкова открито се противеше. По време на напрегнатата вечеря в голямата зала не бе разкрил намеренията си да бъде неин съпруг по какъвто и да било начин. А сега предявяваше съпружеските си права. Очевидно нямаше промени в сърцето му, а само в мисленето.

Ако наистина си бе изгубил паметта, имаше право да бъде подозрителен и да смята, че се опитват да го подлъжат, но този факт не правеше държанието му по-малко дразнещо. Нито намаляваше болката, която изпитваше тя. Тъй като не ѝ вярваше, бе безчувствен към нейното страдание и объркване. Тя бе изоставена и на нея ѝ се бе наложило да го търси, само за да го открие на колене, готов да се врене във вярност на друга жена. За нещастие, тъй като той не бе в настроение дори да обмисли възможността тя да казва истината, Дърмот не разбираше колко силно я наранява.

Не беше честно, но Илса осъзна, че ще му докаже, че може да ѝ има доверие. След като той твърдеше, че не помни времето, през което бяха заедно, сега тя беше една непозната за него. Инстинктите ѝ казваха, че той ще направи всичко по силите си да я държи на разстояние от себе си. Ако и тя направеше същото, скоро брака им щеше да бъде обречен. Тук, в брачното им легло, имаше някакъв шанс

да се доближи до него и да омекоти недоверието му. И все пак да легне с мъж, който мисли, че е лъжкиня и убийца, ѝ се виждаше някак нередно. Щеше със сигурност да я накара да се чувства използвана, дори засрамена и унижена.

Неочаквано осъзна, че причината да се колебае, беше, защото се боеше. Какво щеше да стане, ако страстта помежду им бе изчезнала заедно с паметта му? Ами ако той бе истински влюбен в жената, за която смяташе да се венчае? Тя не бе видяла никакъв знак за привързаност помежду им, но реши, че лесно би могла да остане сляпа за нещо такова. Беше много трудно да приеме, че вече не го е грижа за нея, без значение каква бе причината за тази промяна.

Какво да правя, запита се тя, опитвайки се да запази ума си, когато той отново се заигра с косата ѝ. Пръстите му се плъзгаха по раменете, шията и лицето ѝ. Дори след цялата болка и обида, които бе изтърпяла, тя все още го обичаше. Страсттай към него бе останала незасегната от отхвърлянето му. Желанията и нуждите ѝ не се интересуваха от това, че той не ѝ се доверяваше и възнамеряваше да задоволи мъжките си нужди без любов или поне малко грижа към нея. Той не използваше мили думи, за да влезе в леглото ѝ, а декларираше повелите на църквата и правата си на неин съпруг.

— Просто смяташ да ме използваш така, както се използва една курва — възрази тя, поставяйки ръце на гърдите му в безполезен опит да го избута назад поне една-две стъпки.

— Като законна моя съпруга. Има разлика.

— Не и според мен.

Изведнъж тя осъзна, че мъжът бе развързал връзките на нощницата ѝ. Събра краищата с една ръка и го изгледа. Беше време да реши дали да отиде в леглото с него, или да намери къде другаде да спи.

Нямаше никакво съмнение, че след като си размениха клетвите, той имаше права над тялото ѝ. Желаше го и подозираше, че той също я желае. В погледа му имаше една позната искра, която бе виждала по времето, когато я ухажваше. Тогава защо да не му се отдаде и да засити глада, който растеше в нея от толкова дълго време?

Бързо преразгледа отново причините, поради които бе добра идея да сподели леглото му. Това щеше да легализира брака ѝ в очите на църквата. Тук в спалнята имаше шанс за примирие и шанс да се

сближат и да успокои подозренията му. Ако все още споделяха лудата страст, на която се бяха наслаждавали преди година, можеше това да ѝ помогне да си проправи път обратно към сърцето и ума му. Този брак бе важен за бъдещето на синовете ѝ и на още шест деца, които спяха толкова спокойно в детската стая. Бе дошла тук, решена да накара Дърмот да се ожени за нея, както бе обещал. И той го стори, затова сега бе време да поеме отговорностите си като негова съпруга. Само се надяваше той да не използва желанието и страстта ѝ срещу нея.

— Добре, сър Дърмот — заяви тя, качи се на леглото и се просна по гръб. — Ще изпълня дълга си. Можеш да действаш.

Дърмот беше изненадан и леко подразнен, когато отново му се наложи да прехапе устни, за да не се усмихне. Не искаше да бъде развеселен. Това бе слабост, от която тя можеше да се възползва. Беше я настанил в спалнята си, възнамерявайки да види докъде е склонна да стигне с тази игра. И след като така очевидно смяташе да го приеме в леглото си, той нямаше да отхвърли поканата ѝ, без значение колко бе неохотна. Щеше да засити глада, който нарастваше в него от толкова много време, нищо повече. Дърмот се съблече и се качи на леглото.

Илса едва не простена, когато той свали робата си и се оказа, че наистина е гол под нея. Щеше да ѝ бъде много трудно, дори невъзможно, да му се отдаде само по задължение, както бе показала, че ще направи, просвайки се така на леглото. Молейки се да изглежда спокойна, тя си позволи да го погледне. Тялото му бе изваяно единствено от твърди мускули. Широки гърди, тесните бедра и дълги, добре оформени крака. Гърдите му бяха покрити от меки руси косъмчета. Малка пътечка от рехави косъмчета тръгваше точно под пъпа му, сгъстяваха се около слабините му и отново оредяваха по красивите му крака. Стъпалата му бяха дълги и тесни. На тялото му имаше няколко нови белега, които биха могли да свидетелстват, че историята за пребиването му е била истина. Мъжествеността му стърчеше гордо в гнездото от къдрици, показвайки ѝ ясно, че и той я желае, и изглеждаше доста по-голяма, отколкото си я спомняше.

Откъсвайки поглед от слабините му, Илса бързо се наруга заради неочаквания трепет на несигурност. Вече не бе девствена. С изключение на първия път, когато правиха любов, не бе изпитала никаква болка, а само удоволствие. Тъй като не очакваше да е станал по-неопитен, след като бе изминала една година, тя реши, че е съвсем

нормално да очаква, че би могъл да направи това, което бе правил и преди.

Напрегна се, когато Дърмот се надвеси над нея и започна да сваля нощницата ѝ. На езика ѝ се оформи протест, но тя успя да го преглътне. Това също бе негово право. Но ако смяташе да прави повече от това да преспи с нея, със сигурност щеше да ѝ е невъзможно да се преструва, че само изпълнява дълга си. Изчерви се, когато Дърмот хвърли настрана нощницата ѝ и започна да изучава голото ѝ тяло. Гледаше я така, сякаш никога не я бе виждал преди. Очевидно видът ѝ не събуди в него никакви спомени, но ако се съдеше по изражението му, определено събуди похотта му. Засега това бе достатъчно.

Дърмот си каза, че трябва да спре да се тутка и да се залавя за работа, ако иска да засити нуждите си. След това се опита да се убеди, че да се наслаждава на гледката на тази прелест, не бе нищо повече от естествен мъжки интерес към формите на една жена. Гърдите на Илса бяха едри и закръглени, с тъмнорозови зърна. Талията ѝ бе много тясна, а стомахът ѝ плосък, носещ само няколко белега от бременността, краката ѝ бяха дълги и силни. Кожата ѝ бе гладка, мека и безупречна. Между бледите ѝ слаби бедра се намираше мъничък триъгълник от огненочервени къдрици, които го караха да изпитва болка, пълнейки ума му с всевъзможните начини, по които може да се наслади на едно такова съкровище.

И защо да не се наслади, запита се той. Дори най-големият идиот знаеше, че страстта няма нищо общо с дълбоките емоции, които един мъж може да изпита към жена си. Тази красота бе негова по закон, тогава защо да не я вкуси? И ако събуди малко страст в Илса, докато задоволяваше нуждите си, така да бъде. Тя му дължеше обезщетение за това, че бе съсипала плановете му.

Той видя как очите ѝ се разшириха, когато се наведе, за да докосне устните ѝ със своите. Меката им пълнота бе прекалено голямо изкушение, за да бъде игнорирана. За един кратък момент тя бе напрегната, мълчаливо отказвайки да отвърне на целувката му, но само за миг. След това обви силната си, фина ръка около тила му и отвърна на нежното докосване на езика му, разтваряйки устните си. Дърмот усещаше, че откликва на нежните трепети, които разтърсваха тялото ѝ, докато галеше вътрешността на устата ѝ с език, но не го бе грижа.

Страстта бе изчезнала от живота му за прекалено дълго време и той бе алчен да я вкуси повече от всякога.

Илса осъзна, че се предава, съжали за миг за слабостта си, а след това спря да се тревожи. Беше очевидно, че няма как да се преструва и да бъде пасивна в леглото. Така да бъде. Ако не друго, то поне докато правеха любов, щеше да може да изрази цялата си обич към него, която досега трябваше да държи скрита. И след като той едва ли щеше да повярва, че силната страст идва от сърцето ѝ, съпругът ѝ никога нямаше да разбере колко уязвима е в този момент.

Дърмот я целуна по шията и тя отметна глава назад, издавайки тих стон на удоволствие, когато едната му ръка се премести на гърдите ѝ, галейки зърната ѝ, докато не станаха почти болезнено твърди. Щом целувките му стигнаха до гърдите ѝ, тя се изви към него, а тялото ѝ сякаш бе обхванато от пламъци. Пръстите ѝ се заровиха в гъстата му коса, когато той наведе лице над гърдите ѝ, смучейки ги и захапвайки ги леко със зъби. Най-послед плъзна ръка между бедрата ѝ. Илса желяеше отчаяно допира му. Бяха нужни само няколко докосвания на дългите му пръсти, за да я накарат да копнее още повече за него.

— Господи, вече си се овлажнила за мен — промърмори той, подготвяйки се да я направи своя.

Когато се тласна в нея, Илса извика силно и той застина разтревожен, че може да е бил прекалено груб. Дърмот се опита да се отдръпне, само за да усети как тя обвини стройните си крака около него и го дръпна, заравяйки го отново дълбоко в себе си. Когато започна да се движи в нея, усещането на тясната ѝ горещина, обвита около него, начина, по който съвършено отвърщаше на всеки негов тласък, и усещането на силното ѝ малко тяло, притиснато към него, го накара бързо да забрави за контрола си.

Тя изкрещя името му, извивайки се върху леглото, достигнала кулминацията. Дърмот обвини ръка около слабите ѝ бедра, за да я задържи близо до себе си, и се зарови толкова дълбоко, колкото бе възможно, преди да се присъедини към нея във висините. Когато се срина върху ѝ, не бе сигурен кой трепери по-силно — тя или той.

В мига, в който усети, че е събрал достатъчно сили, се отмести от нея, лягайки по гръб на леглото. Чувстваше се така, сякаш нямаше кости. Един поглед към Илса, която остана просната по гръб, му

показа, че очевидно и тя се чувства по същия начин. Това го накара да се почувства малко по-добре.

Имаше нещо познато, осъзна той. Той не просто не бе изненадан от този момент на страстно отдаване, но и го очакваше от мига, в който я целуна. Да я докосва, дори да я вкусува, изглеждаше толкова правилно.

Това означаваше, че в паметта му е погребан факта, че той познаваше тази жена. Това обясняваше и моменталната му страст към нея, въпреки отчаяната липса на женствени извивки, които преди бе предпочитал. Тя го възпламеняваше, което бе едновременно опияняващо и опасно. Дърмот знаеше, че вече не би могъл да обърне гръб на удоволствието, което откриваше в обятията ѝ. Просто не трябваше да ѝ позволява да го заслепи дотолкова, че да не види опасността, която може да представлява за него, или игричките, които може да опита да играе с него. След тежкия урок, който бе научил по време на брака си с Анабел, Дърмот чувстваше, че не би могъл да издържи отново на подобна лудост.

— Е, вече вярвам, че някога може да сме били любовници — каза той, наблюдавайки я внимателно.

— Колко щедро от твоя страна — провлече Илса, обръщайки глава, за да го погледне. — Значи, освен че ме смяташ за лъжкиня и убийца, вече ме мислиш и за курва.

— Само защото си си разтворила краката за съпруга си, не значи... — Той я изгледа шокирано, когато тя сложи ръка на устните му, след което ѝ се намръщи.

Илса бавно вдигна ръка от устата му.

— Мъжките ти нужди бяха ли задоволени, както желаше?

Задоволени както е желал бе вяло обяснение за това, което бе изпитал, но той реши да не спори с нея.

— Да.

— И значи си решил, че от време на време ще желаш отново да изпълниш съпругеските си права?

Няколко пъти на нощ, вероятно и на сутринта, помисли си той.

— Да, от време на време.

— Тогава бих ти предложила да си мериш приказките, когато си тук заедно с мен. Въпреки гневния ми изблик по-рано днес...

— Когато се опита да ме убиеш с каната?

Тя игнорира коментара му.

— В повечето случаи успявам да контролирам темперамента си. Аз знам какво мислиш, и ти знаеш какво мисля аз, и подозирам, че ще продължим да изказваме мненията си и през следващите дни. Но тук няма да е подходящо място да го правим. Гневът ми може бързо да се разгори, но тогава подозирам, че останалата част от мен също така бързо ще се охлади.

Това звучеше малко като заплаха, но все пак имаше смисъл. Ако не друго, той щеше да я накара да застане в защитна позиция и това нямаше да се отрази добре на страстта ѝ. Съгласявайки се сега с това примирие, той нямаше да може да използва страстта ѝ срещу нея. Нямаше да може да я подлъже да разкрие истината, докато бе под въздействието на страстта. Това бе загуба, но не особено голяма. Освен това Дърмот реши, че така или иначе щеше да му бъде трудно да открие някоя лъжа в нея, имайки предвид как страстта бе избухнала помежду им.

— Искаш примирие, така ли да разбирам?

— Да — отвърна тя, вдигайки чаршафа, за да прикрие тялото си. Освен това хвърли към него другия край на чаршафа, игнорирайки подигравателния му поглед. — Примирие. Битката ни приключва пред тази врата. Съмнявам се, че бихме могли да следваме това правило, но ще е добре поне да опитаме.

— Добре, значи примирие. — Той бе доста развеселен, когато тя протегна ръка към него, но въпреки това я пое и я разтърси. — Това значи ли, че тук няма да опитваш никакви номера? Няма да има никакви заплахи?

Илса извъртя очи и се наведе отстрани на леглото, за да вземе нощницата си.

— Това примирие се оказа много кратко. Не, няма да опитвам да те измамя, нито да убия крехкото ти малко тяло с великата ми сила и яки ръце.

Тя определено знаеше как да е саркастична, помисли си той. И по-лошото, в думите ѝ имаше много истина. Той я гледаше изненадан и с нарастващо веселие как изчезва под завивките. Извивайки се и проклинайки тихо, тя се мъчеше да си облече нощницата под чаршафа. Когато най-после се показа, изглеждаше разрошена и зачервена.

— Подобна скромност е ненужна — каза ѝ той. — Все пак само преди миг...

— Е, в момента не се чувствам така, както се чувствах преди миг — бързо го прекъсна тя. — Не, няма да бъда заплаха за теб тук — каза тя. — Не че някога съм била. И след като така или иначе не вярваш на думите ми, не знам защо искаше да ти обещаая каквото и да е било. Така или иначе няма да ми повярваш.

— Все пак ми я дай и примирието ни може да започне.

— А ти даваш ли ми думата си, че няма да се опиташ да ме измамиш или да ме нараниш?

— Разбира се.

— Добре тогава, и ти имаш моята. — Тя отново се здрависа с него и стана от леглото.

— Къде отиваш?

— Зад паравана, поставен в ъгъла, който трябваше да ми покаже, че съм настанена в стаята ти. Ти не би имал нужда от усамотение в стаята си, както не бих имала нужда и аз, ако бях сама в стаята. — Тя се скри зад паравана и започна да се мие. — Освен това не се бях огледала много, и затова не забелязах знаци, че стаята е твоя. — Надникна иззад паравана и му се намръщи. — Доста скромно обзаведена спалня. Помислих, че я пазите празна за гости. — Отново започна да се мие. — Няма нищо твое, което да показва, че спиш тук.

Дърмот огледа спалнята си и осъзна, че е права. Нищо не свидетелстваше, че това е неговата стая, освен ако някой не отвореше сандъка с дрехите му. Макар да не бе сигурен как би могъл да промени това, той се зачуди защо досега не го е направил. Обмисляйки дългите месеци, през които бе стоял тук, възстановявайки се след побоя, би трябвало да има някакъв знак, че той обитава стаята. Дърмот не желаше да се замисля прекалено дълбоко над причините за това.

Когато Илса тръгна обратно към леглото, Дърмот се изправи и също изчезна зад паравана. При вида на голото му тяло тя си пое дъх толкова бързо, че се задави. Покатери се на леглото, проклинайки слабостта си към този мъж. Щом дори гледката на тялото му ѝ въздействаше толкова силно, щеше да бъде невъзможно да му устои по каквото и да е било начин. Лягайки на една страна и нагласяйки се удобно на пухения матрак, тя реши, че дори да се откаже от цялата си съпротива, това ще накара Дърмот да стане още по-подозрителен,

разбира се, ако успееше да издържи да не му се противопоставя. Нямахше начин да се предпази от болката, която той без съмнение щеше да ѝ причини, когато настъпеше новия ден, затова битката бе изгубена още преди да е започнала.

Ако се опиташе винаги да бъде сладка и покорна, дори безпомощна, това също щеше да увеличи подозренията му. Затова просто щеше да бъде себе си. Нейното оръжие щеше да бъде да е честна в думите и делата си. Макар че не можеше да говори за любовта си към него, тя щеше да му я дава. Вече му бе отдала страстта си и щеше да продължава да го прави. Всичките ѝ инстинкти ѝ подсказваха, че това е най-добрият план, и тя се почувства спокойна, след като най-после реши как да действа. Само се надяваше, че ще има силата да издържи, докато Дърмот изгуби гнева, недоверието и горчивината си. Също се надяваше, че когато това се случеше, щеше да намерят това, което споделяха преди година, ако не се окажеше, че всичко е било лъжа.

Тя се стегна, когато усети, че Дърмот се качва отново на леглото. Той се премести към нея откъм гърба ѝ и преди да успее да го спре, издърпа нощницата ѝ и я метна на пода. Когато притисна тялото си към нея, тя можеше да почувства възбудата му и потръпна, когато собствената ѝ страст отново се пробуди в тялото ѝ.

— Смятах да спя — заяви тя, без да се изненадва от дрезгавината на гласа си, тъй като той галеше гърдите ѝ и ближеше ухото ѝ, карайки кръвта да се сгорещи във вените ѝ.

— Ами, давай, заспивай — промърмори той и проследи с език деликатната извивка на ухото ѝ, — а аз просто ще си продължа.

Тя се засмя нежно.

— Не можеш да го правиш, докато спя. — Тя се задъха, когато Дърмот плъзна ръка между бедрата ѝ, а тялото ѝ се изви в отговор на интимната му ласка. — Мисля, че ще успея да остана будна още малко.

В сърцето ѝ се роди надежда, когато той се засмя.

Не бе достатъчно глупава да мисли, че тази тяхна съвместимост ще продължи още дълго, но трябваше да започнат отнякъде. Това бе малка пукнатина в стената между тях, но една пукнатина можеше да се разшири достатъчно, че да събори цялата стена. Щеше да ѝ се наложи да измисли начини как да отслаби тази преграда, докато се разшири достатъчно, че да може да се промъкне през нея. Когато той вдигна

крака ѝ нагоре, подпирайки го на бедрото си, и проникна в нея, Илса реши, че по-късно ще измисли бойния си план.

ПЕТА ГЛАВА

— Всичките ни нови чичовци ли са големи колкото теб?

Илса се усмихна, когато Сигимор вдигна на ръце любопитния Одо, докато очите им се изравнят, и каза:

— Всички те са дребни, кльоцави момченца в сравнение с мен. Аз съм най-големият, най-силният и най-умният.

Одо се изкиска, което поощри останалите деца да решат, че братята ѝ не представляват опасност и се приближиха към тях. Илса бе оставила спящите близнаци с Фрейза, докато тя и Гай изведат останалите деца навън. Беше ѝ достатъчен един поглед към групата близо до защитната стена, за да разбере, че братята ѝ си тръгват. Тя едва преглътна страхливото желание да ги накара всички да останат с нея или да я вземат с тях у дома. Бе избрала Дърмот. Не можеше да се крие зад братята си, само защото нещата между нея и съпруга ѝ не вървяха гладко.

Дърмот я бе любил тази сутрин и после бе излязъл. Едва бе говорил с нея, ако за говорене можеше да се счита шепота на страстни думи срещу кожата ѝ. Илса предположи, че мълчанието е неговият начин да уважи примирието им, но това бързо я охлади, избутвайки настрана топлината, след като бяха правили любов. Тя все още вярваше, че решението ѝ да го приеме в леглото си бе правилно и съвпаднаше с плана ѝ просто да бъде себе си. Обаче ако планът на Дърмот бе да я оставя в несвят всяка вечер със страстта в леглото им и да я игнорира през целия ден, изграждането на добър брак щеше да се окаже доста бавен процес. Толкова бавен, че можеше да е остаряла и побеляла, преди той да ѝ покаже някаква привързаност, ако това въобще се случеше.

Илса тръгна покрай защитната стена, решена да разгледа новия си дом. Усмихна се, когато Сигимор тръгна стабилно след нея, въпреки че бе отрупан с деца — Иуърд в едната му ръка, Грегор в другата, Аулай на гърба му, Одо и Айви вкопчени в двата му крака и висящата на елека му Алис. Брат ѝ много обичаше децата и тя се зачуди за

пореден път защо толкова се колебаеше и все още не се бе оженил. Някой ден трябваше да го попита за това.

— Как си тази сутрин, момиче? — попита Сигимор, наблюдавайки я внимателно.

Въпреки че се опита да не го прави, Илса се изчерви.

— Добре съм. Не виждаш никакви рани, нали?

— Не, не и отвън.

— Е, с останалите само аз мога да се справя.

— Вярваш ли на историята му?

— Все повече и повече. По тялото му има нови белези. Лейди Джилиан и Фрейза потвърдиха историята му. Съмненията ми се коренят в твърдението, че не ме помни, а времето, което прекарахме заедно, беше преди нападението. Обаче бяхме заедно за кратко и щом ме видя, в погледа му нямаше и намек, че ме е разпознал. — Илса сви рамене. — Предполагам, че ще ми отнеме известно време да реша на какво да вярвам. Но това не оправдава Дърмот, тъй като нито ми бе казал, че е бил женен, нито че има шест деца. Щом е излъгал за това, се чудя дали не е излъгал и за останалото.

— Да, и аз така мисля. — Когато стигнаха до зле поддържаната вътрешна градина, Сигимор свали децата от себе си. — С Тейт ще останем при теб. Ако не друго, опасността може още да дебне в сенките. Заплахата към Дърмот може да бъде насочена и към теб.

— Мислиш ли, че можеш да разбереш каква е? — Двамата със Сигимор седнаха на една каменна пейка, докато Гай обикаляше из градината с децата. — Сигурна съм, че Дърмот и семейството му са се опитали.

— Така е, но освен това те имат земи за обработване и хора, за които да се грижат. Това означава, че не са могли да посветят цялото си време в търсене на заплахата. Четири месеца след побоя най-важната им грижа е била възстановяването на Дърмот. Двамата с Тейт може да се заемем с това и да действваме бързо. Въпреки че съм леърд на Дъбхайдленд, имам малка армия от роднини, които могат да се грижат за земята и хората, докато се оправя с този проблем. Братът на Дърмот, Нанти, мисли да направи същото.

— Мислиш ли, че можеш да разкриеш врага му?

— Няма да е лесно, но да, ще намеря това копеле. — Сигимор нежно отметна кичурче коса от лицето ѝ, втъквайки го зад ухото ѝ. —

Още ли обичаш този тъпак?

— Да — Илса направи гримаса. — Бих предпочела да не е така, но не е лесно да прогоня чувствата си.

— Не видях глупака тази сутрин, но не изглежда брачната ти нощ да е променила нещо.

— Той допуска, че вероятно сме били любовници. Поне е някакво начало. — Тя отново се изчерви. — Страстта все още кипи помежду ни. Това също е някакво начало. Също така се съгласихме в спалнята ни да цари мир.

— Колко щедър мъж — начумери се Сигимор.

— Ако наистина не ме помни, то да, така е. Освен това, както каза Дърмот, без значение дали вярва на историята ми, или не, вече сме съпрузи и двамата трябва да приемем отговорностите си. И точно това съм решила да направя.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Ами след като обмислих и отхвърлих няколко плана, реших просто да му бъда съпруга и да съм такава, каквата съм. Смятам да защитя бедното си изстрадало сърце колкото мога, но с изключение на това смятам да бъда искрена с него. Никакви интриги, никакви игрички, никакви лъжи. Мисля, че това е единственият начин, по който мога да се справя с подозренията и тревогите на Дърмот Макенрой.

Сигимор потърка брадичка, обмисляйки думите ѝ за момент.

— Не е честно, че трябва да се доказваш пред него.

— Не, не е честно, но трябва да го направя. Ако наистина не ме помни, значи не знае нищо за мен. След като е в опасност, е в реда на нещата да ме подозира.

— Може би да, най-добрият начин да промениш мнението му е да бъдеш честна с него във всичко, което правиш и казваш. Трябва да се научи отново да ти вярва. Но ако играе някоя игра с нас...

— Тогава ще го спукаш от бой и ще го хвърлиш в отходната яма.

— Съгласен съм.

* * *

— Какво гледаш? — попита Нанти, влизайки в кабинета на Дърмот и заставайки до брат си пред прозореца.

— Сигимор Камерън, покрит с деца — отвърна Дърмот, без да откъсва поглед от групата в градината.

Нанти се ухили, като видя как децата слизат от Сигимор и хукват през градината.

— Децата ти му се доверяват.

— И това значи, че и аз трябва да го направя?

— Може би поне да обърнеш внимание, че не се боят от него въпреки размерите му. Винаги трябва да наблюдаваме как децата се отнасят към някой. Понякога те усещат неща, които ние не можем.

Това беше истина, но Дърмот не изпитваше желание да го признае. Когато за пръв път видя как децата приеха Сигимор, той изпита ревност, защото не бе толкова близък с тях. И щом прие факта, че вината за това е само негова, се почувства гузен. За нещастие тези две емоции не го караха да гледа по-благоклонно на Сигимор Камерън, мъжът, който изпитваше този кратък момент на удоволствие.

— Тези Камерън изглежда са много близко семейство — промърмори Нанти.

Дърмот погледна брат си, раздразнен от невинното изражение на лицето му.

— Доверяваш им се, нали? Вярваш на историята им.

— Не е нужно да го караш да звучи така, сякаш съм те предал.

— Защо не? Те може да стоят зад проблемите ми, могат да са тези, които опитаха да ме убият.

— Ако братята й те искаха мъртъв, нямаше да си тук и да се чудиш над това. Нямаше да те оставят на косъм от смъртта. Щяха да се уверят, че си поел последния си дъх, преди да те оставят там. Освен това говорихме с всеки мъж, жена и дете в Мюлейдън и въпреки това събрахме прекалено малко полезна информация. Съмнявам се, че нямаше да се разчуе, ако малка армия от червенокоси гиганти се бе навъртала в околността по време на нападението.

Това бе още една неоспорима истина, такава, каквато му се искаше Нанти да не бе споделил. Мъже като Сигимор и останалите Камерън бяха лесни за забелязване. Дори само един човек да ги беше видял, новината за присъствието им щеше да се разпространи из селото. И тъй като Мюлейдън беше близо до земите на Камерън, селяните веднага щяха да разпознаят членовете на клана, но беше факт, че никой не ги бе споменал. Това бе нещо, което определено

трябваше да обмисли, докато събираше това, което знаеше за жена си и роднините ѝ.

— Тъй като Камерън със сигурност знаят, че могат да бъдат разпознати лесно, най-вероятно са изпратили някой да извърши нападението вместо тях — предположи Дърмот и се намръщи, когато Нанти извъртя очи.

— Защо си толкова решен да ги изкараш виновни?

— Защото няма кой друг да обвиня — въздъхна Дърмот и поклати глава. — Да, вероятно съм прекалено строг с тях, но така е по-добре, вместо да се доверявам прекалено много точно сега. Някой ме иска мъртъв. Нападението не е било инцидент. Имаше и още няколко опита за нападение, които биха могли да бъдат наречени просто лош късмет. Ако тези инциденти са били просто случайни, това значи, че Камерън може да са единствените, които са се опитали да ме убият. Но ако инцидентите са били опит да сложат край на живота ми, то зад нападението няма как да стоят Камерън. Така като се замисля, съм напълно сигурен, че не съм познавал никой от тях допреди година.

— Щом не си ги спомняш отпреди година, значи започваш да си връщаш паметта.

— Не. Не си спомням да съм ги срещал или нещо друго по онова време. Но напоследък много ясно си спомням какво се е случило няколко месеца отпреди това, от времето, в което все още не съм ги познавал.

— Значи, чувстваш, че със сигурност лейди Илса не е твоя жена.

— Чувствам, че със сигурност двамата с нея някога сме били любовници. Бях сигурен от мига, в който я целунах. Познавах вкуса ѝ, допира ѝ — добави тихо той.

— Тогава трябва да вярваш, че тя казва истината за това, че сте си разменили обети.

— Не, просто знам, че сме били любовници. Не си спомням нищо за времето, през което сме били заедно, и дали сме си дали някакви обещания, дори не помня дали е била девствена.

Дърмот се загледа към Сигимор, Илса и Гай, които минаваха през градината, а децата тичаха около тях. От начина, по който изучаваха градината, очевидно потънали в дълбока дискусия, като от време на време спираха, за да погледнат някое растение, Дърмот реши, че обсъждат възстановяването на дълго занемарената площ. Не знаеше

кога и защо бе станала толкова неподдържана. Когато наследи Клакхтром, беше върнал към живот градината, която чичо му бе оставил на произвола на съдбата. През първия ден от брака си с Анабел той мислеше, че тя ще се наслаждава на красотата на градината, а се оказа, че жена му я е използвала да му изневерява там с всеки мъж, склонен да предаде леърда си. Дърмот подозираше, че точно в онзи момент бе спряло да го е грижа за мястото.

Истината бе, че тогава той спря да се интересува и от много други неща. Всичко, което бе направено, за да стане Клакхтром малко по-уютен, бе сторено преди брака му и част от подобренията бяха в чест на невястата, която очакваше да се нанесе тук. Сега правеше всичко по силите си да няма дългове, а хората да не са гладни или в опасност, но нищо повече. Изненада го това, че не бе направил нищо, за да подготви крепостта за посрещането на Маргарет, жената, за която възнамеряваше да се ожени. Не му допаднаше да мисли, че нещастният му брак го бе накарал да загуби цялата радост и интерес от живота си.

— Била е девствена — каза няколко минути по-късно Нанти.

На Дърмот му трябваше цяла минута да осъзнае, че Нанти говори за Илса.

— Значи си бил там, за да видиш следите по чаршафите, така ли? Нанти го изгледа отвратено.

— Илса има четиринадесет братя и двадесет и седем братовчедя, всичките от които са мъже. Била е много добре пазена. Цяло чудо е, че си успял да я прелъстиш. — Той погледна през прозореца, където Сигимор гъделичкаше смеещата се Илса, след което започна да я гони из градината, възнамерявайки да я гъделичка още, само и само да забавлява децата. — Тя е безценната единствена сестра. Очевидно е.

Макар че трябваше да се съгласи, Дърмот каза:

— Щом е толкова ценена и защитавана, защо са позволили на това момиче Гай да е близо до нея?

— За да храни алчните ти синове. Освен това мисля, че знаеш какво се е случило с горкото момиче толкова добре, колкото го знам и аз. Макар че не е нужно да чуеш историята ѝ. Истината се чете в погледа ѝ и в начина, по който страни от мъжете. Да, тя трепери страхливо винаги, като се озове в стая, пълна с мъже. Вкопчава се изплашено в Илса. Мисля, че момичето е извадило голям късмет, че

Камерън са я приели, и ако тя не се ужасяваше толкова да говори с мъжете, вероятно щеше да ти го каже сама.

— Караш ги да изглеждат като проклети светци, все едно богохулствам, като мисля, че са лъжци, или още по-лошо, мои врагове.

— Малко си злобничък за мъж, прекарал миналата нощ в обятията на красиво момиче, не мислиш ли?

— Жената се появява на сватбата ми, заявява неща, които не мога да си спомня и такива, за които никой от вас не знае нищо, размахва под носа на свещеника документи, които не помня да съм подписвал, и в следващия момент се озовавам женен за нея. Да, почувствах, че двамата със сигурност сме правили любов и преди. Но това не е причина да вярвам на нея и роднините ѝ. Нито да се държа добре с децата или бедното изнасилено момиче. — Той се отдалечи от прозореца, тъй като му беше омръзнало да гледа как се държат Илса и брат ѝ, затвърждавайки мнението на Нанти.

— Остани тогава със съмненията и подозренията си — каза Нанти, поглеждайки към Дърмот. — Не съм съгласен с теб, но мога да разбера защо мислиш по този начин. Давай и опитай да докажеш, че Камерън са ти врагове. Аз ще опитам да ти докажа, че грешиш.

— Защо?

— Защото вярвам на историята им. Вярвам на това, което чувства Джилиан за тях. Когато изрази подозренията си по този въпрос, високо и ядно, аз видях единствено справедливия гняв на мъжете и болката на момичето. И когато я представи на децата си, само едно от които не е извънбрачно, не видях спокойствие и приемане. Не! Видях гнева, който всяка жена с гръбнак би трябвало да изпита. Момичето очевидно не е знаело, че имаш всичките тези деца, и все пак изглежда я е грижа за тях. Освен това не ти отказа да те приеме в леглото си, въпреки гадното ти държание, и мога да се обзаложа, че те е стоплила и задоволила доста добре. Това, което си мисля — каза Нанти, отправяйки се към вратата, — е, че преди една година най-последно си успял да се освободиш от мъката, която ти бе донесла Анабел, и че най-последно си си намерил добра съпруга. И възнамерявам да се погрижа да я задържиш.

— Тогава действай по-бързо, тъй като ще си тук само още няколко дни.

— О, не ти ли казах? — Нанти отвори вратата и се усмихна сладко на Дърмот. — Реших да те радвам с компанията си още известно време.

Дърмот остана загледан във вратата, която Нанти затръшна след себе си, когато излезе. Каза си, че би било детинско от негова страна да хвърли нещо към нея. След миг обаче размисли, вдигна тежката кана от масата и я хвърли към вратата. Това се оказа, че не е достатъчно задоволително, затова и ножа му последва каната. След това седна на стола пред бюрото и се загледа в дръжката, стърчаща от масивната врата.

Беше глупаво да се чувства предаден от семейството си, което очевидно вярваше на Илса. Това си бе тяхно право. Те също разбираха защо той не ѝ се доверява. За нещастие това разбиране беше по-скоро като съжаление или симпатия към ранен мъж. И бе трудно за преглъщане.

Въздъхна, затвори очи и облегна глава назад на стола си. Беше трудно да го признае, но семейството му бе право. Чувстваше се ранен от всичките тези толкова големи празноти в паметта. Ужасният му брак също го бе оставил осакатен по много начини. Не искаше да се довери на Илса, тъй като се боеше да го стори, и осъзнаването на това го накара да потръпне. Анабел бе доказателството, че не може да се разчита на преценката му за хората, и най-вече за жените, към които изпитва похот. Този път лошата оценка можеше да му струва повече от разбито сърце, можеше да му струва живота.

Имаше няколко общи черти между двете му съпруги. Илса бе емоционална като Анабел, макар досега да я бе виждал да проявява само темперамент, страст и хумор. Смяташе, че е видял и болка, но предпочиташе да не се замисля върху истината за това или върху причината за нея. Когато се опита да измисли други прилики между двете, осъзна, че не му хрумва нищо, но си каза, че много скоро със сигурност щяха да се появят още допирни точки.

Въпреки краткото им познанство, различията между Анабел и Илса вече бяха добре забележими. Всичко, което трябваше да направи, бе да погледне навън към градината, за да види едната разлика много ясно. И това бе начинът, по който Илса открито приемаше децата му. Анабел не обръщаше внимание дори на Алис, собственото ѝ дете. Илса имаше горещ темперамент, но не крещеше като подивяла и

изпаднала в бурна ярост, както често се случваше при Анабел. Дори Дърмот трябваше да признае, че Илса имаше причина да се гневи. А на Анабел никога не ѝ трябваше такава. Илса бе страстна жена, но ѝ липсваше тази тъмна емоция, която бе долавял в Анабел. Дори със закоравялото си сърце и циничен ум никога не можеше да си представи подобно нещо да се случи с Илса.

Свивайки лице в гримаса, той се размърда на стола, тъй като само мисълта за жена му го накара да се втвърди от желание. Страстта на Илса бе гореща и сладка, задоволявайки го по начин, който не помнеше някога да е чувствал. Не бе я чувствал дори когато мислеше, че обича Анабел. Дърмот знаеше, че това може да се окаже слабост, но смяташе, че е научил добре урока от предишната си съпруга. Може би нямаше да е способен да контролира желанието си към Илса, но знаеше как да ѝ попречи да го манипулира или да го направи сляп за истината.

Ако трябваше да е честен със себе си, Дърмот трябваше да признае, че е доволен от това, че Илса се озова в леглото му, а не Маргарет. Можеше лесно да разбере как Илса и той са станали любовници. Огънят, който можеха да запалят помежду си, бе всичко, което един мъж би могъл да желае. Въпреки съмненията, страховете и подозренията си, той възнамеряваше да се възползва максимално от това да държи Илса в обятията си и да се топли от пламенната ѝ страст, колкото е възможно по-често. Това бе единственото добро нещо за него в цялата тази заплетена ситуация. Просто щеше много да внимава да не се изгори.

* * *

Държейки сина си Кирнак, докато Гай носеше на ръце Финли, Илса се усмихна на братята си, които целунаха племенниците си за довиждане. Сигимор и Тейт стояха до нея, но тя знаеше, че това е първата стъпка в отделянето от семейството ѝ. Покрай необичайните обстоятелства около обричането ѝ с Дърмот, тази болезнена промяна в живота ѝ бе отложена. Макар да трепереше леко, Гай стоеше плътно до нея, докато мъжете се сбогуваха с Финли, и Илса осъзна, че Гай вече

смята Камерън за свое семейство. Илса пристъпи към Сигимор, само за да се закове на място, когато Иляяс спря пред Гай и ѝ подаде нещо.

— Ето момиче — каза Иляяс, — това е подарък.

Гай взе предпазливо поставения в калъф нож, който Иляяс ѝ подаде, и се намръщи:

— Това е кинжал, сър.

— Да. Илса ще ти покаже как да го носиш и използваш.

— За какво ми давате кинжал, сър?

— За да се научиш как да се защитаваш сама и да не си толкова безпомощна. Трябва да се чувстваш в безопасност, момиче. — Той най-после се усмихна. — Освен това може да го използваш да пазиш нашата Илса.

Гай се изчерви.

— Много ви благодаря, сър.

— О, това беше много сладко — промърмори Илса, когато Иляяс се отдалечи от Гай и се намръщи в престорена агония, когато Сигимор обви ръка около раменете ѝ.

— Да — съгласи се Сигимор, игнорирайки изражението ѝ, — Иляяс се тревожи колко изплашено е момичето.

— Тя се подобрява.

— Така е. — Той погледна как Макенрой се сбогуваха с братята му. — Въпреки злата, подозрителна природа на съпруга ти, мисля, че тук ключихме добър съюз.

— Много се радвам, че мога да съм от полза за теб и клана. — Тя трепна не на шега, когато брат ѝ дръпна плитката ѝ като наказание за сарказма ѝ, преди да помахна на братята си, които се качиха на конете си и напуснаха Клакхтром. — Ще е много странно да не се изтърсват в дома ми по всяко време на деня.

— Е, аз и Тейт все още сме тук, за да ти се изтърсваме още известно време.

— Колко мило — провлече Дърмот, заставайки пред Сигимор. — Странно, но не си спомням да съм те канил да оставаш за по-дълго в Клакхтром.

— Знам, но двамата с Тейт щедро пренебрегнахме липсата ти на добри маниери — отвърна Сигимор.

— Колко щедро наистина.

— Да, такива сме си ние.

И двамата мъже бяха толкова напрегнати, че Илса бе изненадана, че не чу как се чупи някоя кост или как се къса сухожилие в телата им. Дърмот очевидно беше ядосан от извода, че тя има нужда да бъде защитавана от него, или че братята ѝ са останали да се шляят из Клакхтром и да се опитват да изпълнят дяволския си план, за който ги бе обвинил. Сигимор, от друга страна, беше обиден от подозренията на съпруга ѝ. По изражението на лицето на Тейт, когато се премести до Сигимор, тя реши, че и той се чувства по същия начин.

Илса въздъхна едва доловимо, когато останалите Макенрой се присъединиха към тях. Но облекчението ѝ продължи кратко. Дърмот изгледа някак обвинително семейството си и се върна в крепостта.

— Предполагам, че бихте се подразнили малко, ако го плесна по врата — промърмори Сигимор и погледна към Макенрой.

— Да — отвърна Конър, — все пак упоритият намусен простак ми е брат.

— Ще е трудно да го накараме да види истината.

— Много трудно, наистина. Когато един мъж се събуди след толкова ужасен побой с черни петна в паметта си, има повече причини да се тревожи, отколкото всички останали.

— Да, така е. Освен това не знае кой е врагът му. Да знае, че има някой, който му мисли злото, но да не знае кой е той и защо го прави, може да разяде един мъж.

Конър кимна.

— На всичкото отгоре той е преживял прекалено много предателства през последните няколко години.

— Е, аз мога да бъда търпелив. — Сигимор се намръщи към роднините си, когато те изсумтяха и извъртяха очи. — Мога. Досега не съм убил никой от вас, нали?

— Нима? Определено не си спирал да опитваш през годините. Какво ще кажеш за онзи път, когато хвърли Мадокс през прозореца? — попита Тейт. — Онова какво беше?

— Той получи точно онова, което заслужаваше, а и само натъртих глупака — отвърна Сигимор. — Момчето бе придобило няколко много вредни навика, докато е обикалял кралския двор с

високопоставените си приятелчета. Имаше нужда някой да му вкара малко акъл в главата.

— Разбира се, и наливаше акъл на Гилбърт, когато го хвърли в реката, а след това продължи да натискаш главата му под водата?

— Просто промивах ушите му, тъй като глупакът не чуваше какво му казвам. Не беше гняв, а дисциплина.

Знаейки, че тази игра може да продължи доста дълго, Илса реши да се върне в крепостта, тъй като синовете ѝ скоро щяха да искат да се нахранят. Гай тръгна с нея, заставайки от лявата ѝ страна, а лейди Джилиан бързо ги последва, заставайки от дясно на Илса. Бърз поглед към мъжете ѝ показа, че братята Макенрой се забавляваха прекалено много, за да си тръгнат.

— Семейството ти много ми напомня на моето — каза Джилиан, когато влязоха в крепостта и се насочиха към детската стая. — Кланът Мъри е голям, доста буен и при нас също се раждат повече момчета, отколкото момичета.

Илса се усмихна и поклати глава.

— Баща ми имаше четири съпруги, а аз съм единственото момиче, което му се роди. Когато последната му съпруга умря, раждайки Фъргъс, който сега е на единадесет години, татко заяви, че е погребал прекалено много съпруги, и че няма да се жени повече. По-малко от година след това умря от треската, която премина през Дъбхайдленд. Покоси голяма част от възрастните хора. И така, на единадесет години се оказах оставена на грижите на братята и братовчедите си, голяма част от които бяха мъже. — Тя се засмя леко, когато в мига щом влезе в детската стая, децата на Дърмот се втурнаха към нея. — Да се окажа обградена от шестима синове и само две дъщери някак ми се вижда напълно нормално.

— И вероятно да се разправяш с упорит глупак също не е нещо ново за теб.

— Да, не е никак ново. Не е лесно, но не е ново.

— Ще вземеш надмощие.

— Мнението ти е родено от предположение, или е някакъв пророчески сън?

— Не, просто вярва в силата на любовта. А ти го обичаш, нали?

Илса въздъхна.

— Да, обичам го. Само се моля любовта ми да устои на предизвикателствата, на които Дърмот със сигурност ще я подложи.

ШЕСТА ГЛАВА

Бързината, с която двамата по-млади братя Макенрой и нейните братя изчезнаха към кръчмата, накара Илса почти да се разсмее. Те всички мърмореха, че трябва да утолят жаждата си, но тя бе сигурна, че отиват да търсят жени. Беше прекарала целия си живот около мъже, затова никой не можеше да я заблуди за тези неща, въпреки че те постоянно се опитваха да го направят. Макар да се дразнеше от това, че смятат да хабят парите си за едно бързо въргаляне в леглото на някоя курва, тя реши, че това ще е едно от многото неща, които може би никога нямаше да разбере.

— Те просто търсят някоя, с която да преспят — измърмори недоволно Гай. — Нима мислят, че сме толкова глупави, че не го знаем?

— О, не — отвърна Илса, насочвайки се към пазара, който бе дошла да разгледа. — Много добре знаят, че сме наясно какво търсят, но не искат да шокират деликатните ни женски чувства, като бъдат прекалено откровени по този въпрос.

Гай изсумтя и извъртя очи.

— Не разбирам мъжете. Но най-вече не разбирам жените, които могат да спят с толкова много мъже, без да ги е грижа, и може би, без дори да им харесва.

— Е, правят го за пари, разбира се. Това е труден живот и някои от тях може да са се озовали в него не по свой избор, а заради превратностите на съдбата. Предполагам, че момичетата на подобни места имат възможност поне да изберат с кого да си легнат. Макар да е по-добре тези жени сами да са избрали пътя, по който вървят и истински да се наслаждават на това, което вършат. Дори да не е така, няма много, което бихме могли да сторим. Ако има момиче, което е било принудено да поеме по този път и не иска да остане там, това скоро ще се разбере и аз ще направя всичко по силите си да ѝ помогна. Поне това мога да направя.

— Да, предполагам, че е така — каза Гай и възкликна, приближавайки се до една маса, отрупана с красиви платове. — О, Илса, погледни това. Истинско чудо е, че откриваме толкова голям избор тук.

— Джилиан каза, че пазарът е добре зареден, тъй като много търговци спирали тук на път за по-големите градове. — Илса забеляза много красив ленен плат в дълбок, тъмносин цвят. — Това е много хубаво.

Макар да знаеше, че е ненужно разточително, скоро Илса се спазари за цената и поръча още няколко по-евтини плата, уговаряйки се да бъдат изпратени в крепостта. Джилиан ѝ показа някои хубави дрехи и ботуши на Анабел и Илса смяташе да ги преправи, за да ги носи, но искаше да има и нещо ново, нещо малко по-специално и единствено нейно.

След това тя премина през сергиите, избирайки куп нови панделки за себе си, за Гай и за новите си дъщери. На една от сергиите купи нежен парфюм за Фрейза и по нещичко за всяко от децата на Дърмот. Илса предположи, че Дърмот едва ли щеше да го оцени, но купи сватбен подарък и за него. Беше красиво изработена сребърна катарاما, на която между древните символи бе изобразен грифон, който за очи имаше две гранитни топчета. Бяха женени едва от три дни, затова можеше да прикрие желанието си да купи подарък на мъжа, който обича, с обяснението, че го е купила просто от любезност. Можеше дори да продължи да се придържа към това оправдание, докато нещата помежду им не се успокоят.

Привлечена от аромата на лавандула и рози, Илса спря, за да разгледа билките, които продаваше местната лечителка. Запасите от лечебни билки в крепостта бяха много оскъдни, и докато не възстановеше градината, щеше да ѝ се налага да купува това, от което има нужда. Тя бе впечатлена от изобилието на билки и похвали възрастната белокоса жена за качеството на стоката ѝ.

— Вие сте новата господарка на крепостта, нали? — попита жената.

— Да — отвърна Илса и веднага представи себе си и Гай.

— Чух, че леърдът се е оженил за момиче, различно от това, с което е влязъл в църквата. Оженил се е за онази, за която е забравил.

Видях Кембъл да си заминават онзи ден. — Тя протегна изненадващо чистата си гладка ръка. — Аз съм Гленда, акушерката.

Илса се здрависа с жената, и осъзнавайки, че историята за брака ѝ се е разпространила в селото, реши да бъде откровена.

— Паметта на леърда е увредена, след като е бил нападател.

Гленда кимна.

— Така беше. Аз нямаше какво да направя, тъй като жените от клана Мъри са много добри лечителки и са негови роднини. Тяхно право бе да дойдат и да се погрижат за него. Аз лекувам най-вече болести и наранявания.

— Да, дори продаде на леърда отрова, с която да убие жена си, стара вещице — сопна ѝ се един тъмнокос мъж и застана пред Илса.

— Много добре знаеш, че правя само лекове, Уолъс — каза му Гленда.

Уолъс игнорира жената и погледна Илса.

— По-добре внимавайте какво ядете и пиете, милейди. Лейди Анабел не го направи и сега е мъртва. Той не можа да понесе истината, че дамата предпочита друг мъж пред него, затова я уби.

— Трудно ми е да повярвам, че сър Дърмот може да убие която и да е жена. — Гласът на Илса беше твърд и спокоен, макар да се бе почувствала вледенена от яростните му обвинения.

— Тогава ви съжалявам, милейди, защото скоро ще погребем и вас.

Илса проследи как мъжът се отдалечава и си каза, че не бива да слуша думите му. Той беше красив мъж, млад и силен, и тя подозираше, че е бил един от любовниците на Анабел. Това показваше, че думите му относно смъртта на Анабел са продиктувани от ревност към Дърмот, карайки го да смята, че съпругът ѝ греши с всяка своя дума и дело. Въпреки логиката ѝ, Илса се чувстваше неудобно и знаеше, че това е изписано на лицето ѝ, когато се обърна към Гленда. На набразденото с бръчки лице на жената бе изписана симпатия.

— Уолъс говори така само от гняв и ревност, милейди — каза Гленда.

— Хората в Клакхтром вярват ли на това, което каза този мъж? — попита Илса.

— Не всички. Не искам да говоря лошо за мъртвите, но лейди Анабел не беше обичана много от хората тук — Гленда въздъхна и

поклати глава. — Тя беше странна жена. Имаше красив съпруг, който го беше грижа за нея, чудесна крепост, която да управлява, и макар леърдът да не е много богат мъж, имаше пари, които да харчи. И все пак тя винаги беше нещастна и недоволна. Сякаш искаше всеки мъж да бъде в краката ѝ. Мисля, че преспа с почти всеки един в Клакхтром, може би пропусна само онези, които бяха прекалено грозни или прекалено стари.

Илса не разбираше това. Жена, която многократно бе изневерявала на съпруга си, звучеше като луда. Наказанието за подобно поведение обикновено бе доста сурово. Анабел е имала късмет, че единственото, което е направил Дърмот, е да ѝ обърне гръб. Освен ако обвиненията на Уолъс не бяха истина, помисли си тя за миг, преди да побърза да прогони тази мисъл.

— Вие ли бяхте повикана в крепостта, за да се погрижите за нея, когато е умирала? — обърна се Илса към Гленда.

— Не. Лейди Анабел отказа помощта ми. Тя се опита да ме принуди да ѝ направя отвара, с която да се отърве от плода в утробата си. — Гленда кимна, когато Гай и Илса възкликнаха шокирано. — Останах твърда, заявявайки ѝ, че не правя такива отвари и тя ми се разгневи. Разгневи се много.

— Мислите ли, че някой друг ѝ е дал подобна отвара или се е опитала сама да си направи?

— Милейди, мислила съм много за това как и защо умря лейди Анабел. Някои от селяните сочат като извършител леърда ни — Гленда сви рамене, — но дори да го е сторил, не мога да го виня. Тя го посрамваше отново и отново и дори ми каза, че детето, което чака, не е от него.

— Дърмот никога не би убил дете — каза Илса, мразейки се, че в ума ѝ се прокрадваше леко съмнение. — Без значение, дали е негово или не, убедена съм, че той не би посегнал на едно бебе, вътре или извън утробата.

— И аз вярвам в това, милейди, но ако се тревожите, говорете с компаньонката на лейди Анабел.

— Фрейза?

— Да. Тя беше до лейди Анабел, докато умираше.

— Тези подозрения често ли се обсъждат?

— Колкото всяка друга клюка.

Илса погледна притеснено към кръчмата, в която бяха изчезнали братята й.

— Мисля, че ще е добре възможно най-скоро да събера колкото се може повече факти — тя избра тези билки, от които имаше нужда, и помоли Гленда да ги изпрати в крепостта, запътвайки се забързано натам.

— Мислиш ли, че леърдът е убил съпругата си? — попита Гай.

— Не. А ти? — Илса сви рамене. — Но от всичко това, което чух, се боя, че вярата ми в този мъж отслабва. Една много малка част от мен се чуди дали е възможно. Дърмот е горд мъж, а Анабел го е посрамвала неведнъж, карайки го да изглежда като глупак. Тази жена е причината той да бъде толкова мнителен и подозрителен към жените. За краткото време, през което бяхме заедно, забелязах, че е дълбоко наранен, но мислех, че съм успяла да го утеша. Каква арогантност.

— Е, може би е било истина, преди да го пребият.

— Може би. Ето защо е важно да научим истината за смъртта на Анабел.

— За да успокоиш това малко съмнение?

— Да, защото не искам да се тревожа или да нямам доверие в Дърмот. Ако това се случи, за брака ни няма да има никаква надежда.

— И затова трябва да го направиш толкова бързо, че тичаш обратно към крепостта?

Илса поклати глава.

— Не, трябва да го направя толкова бързо, че да знам истината, когато братята ми чуят клюките.

— О, боже!

Когато Гай се затича напред, Илса едва не се разсмя, след това се затича и тя. Не беше стояла много дълго в селото, когато научи клюките, затова без съмнение братята й щяха да ги чуят също толкова бързо. Ако не бяха стояли зад крепостните стени, откакто бяха тук, със сигурност щяха да разберат за слуховете много по-рано. Илса вярваше, че липсата на тези истории между стените на крепостта свидетелстваше, че хората, които живеят вътре, не смятат Дърмот за виновен. За решаването на проблема можеше да има повече време, ако тези, които живеяха в Клакхтром искаха да скрият подозренията пред братята й. Но това бавно и мъчително щеше да отрови всяка надежда за мир в новия й дом.

Игнорирайки стреснатите погледи на тези, покрай които тя и Гай притичаха, Илса се насочи към детската стая, следвана плътно от компаньонката си. Беше доволна да намери там Джилиан и Фрейза, и поиска да поговори с тях насаме за няколко минути. След като убеди Гай, че ще ѝ разкаже всичко, което е научила, и след като увери децата, че много скоро ще се върнат, Илса остави Гай в детската стая. Тя отведе силно любопитните Джилиан и Фрейза към малката светла стая, която бе определила за своя дневна.

— Какво искаш да ни кажеш? — попита Джилиан, когато седна до Фрейза на добре подплатената пейка.

— Чух някои слухове на пазара днес — каза Илса.

— О, боже! — промърмори Фрейза.

— Какви слухове? — в същото време попита Джилиан.

— Бях предупредена за навика на съпруга ми да трови жените си. — Тя кимна, когато Джилиан възкликна изумено. — Очевидно не си ходила в селото след смъртта на Анабел, Джили, но Фрейза знае за какво говоря.

Възрастната жена направи гримаса.

— Да, надявах се тези глупости да са спрели и логиката да удави всички подозрения. Очевидно не всички изпитват уважение към леърда, който работи толкова усилено, за да са в безопасност и с пълни стомаси. Кой ти каза тази глупост?

— Млад мъж на име Уолъс.

— А, един от многото любовници на Анабел. Глупаво момче, което я мислеше за измъчена душа и смяташе, че трябва да вине леърда за това. Анабел не беше добър човек, но освен това бе зла, егоистична и суетна. Разбира се, той никога не го разбра. Леърдът няма нищо общи със смъртта на Анабел.

— Аз нямам нужда от убеждаване. Но братята ми отидоха в кръчмата и със сигурност ще чуят този слух. — Илса кимна, когато другите жени трепнаха. — Именно. Трябва да знам всичко, което се е случило, преди те да се върнат в Клакхтром.

— Което може да се случи скоро и да се появят разярени — каза Джилиан.

— Боя се, че да — съгласи се Илса. — Не съм сигурна дали Ангъс и Нанти ще успеят да ги спрат, или дали въобще ще разберат какво се е случило. Дърмот няма никакво желание да разбере какви са

братята ми, нито да им даде шанс да го опознаят. Той все още мисли, че са лъжци, и че може би стоят зад нападението му. Тази обида все още разярява братята ми и ще е ужасно ако заподозрат Дърмот в убийство. Сигимор и Тейт с радост ще го пребият, ще ме завлекат у дома и едва тогава, вероятно след няколко седмици, биха позволили да им обясня как стоят нещата.

— Е, не можем да позволим това да се случи — каза Фрейза. — Анабел разбра, че носи дете. Не беше на леърда, защото той я бе изгонил от леглото си преди много месеци, почти година. Повечето хора тук в крепостта го знаеха и щяха да разберат, че тя носи детето на друг мъж.

— Имайки предвид всичко, което е направила, се изненадвам, че това я е разтревожило.

— Така е. Не пазеше в тайна похожденията си, дори се хвалеше с тях. Но аз мисля, че тя не бе много добре с главата. Освен това не искаше детето. Никога не бе искала и Алис, и в мига, в който я роди, забрави за съществуването ѝ. Тъй като раждането мина леко, не мисля, че се боеше от това да роди отново.

— Значи си е набавила отвара, с която да махне детето от утробата си.

— Да. Лечителката на селото Гленда отказа да ѝ приготви. Анабел се ядосваше няколко дни за това, но после изглежда се успокои. Помислих, че се е примирила, но не, тя беше взела отнякъде отварата. Изпи я една нощ след жесток скандал с леърда. Но не се караха за детето. Не мисля, че той знаеше за него. Само след часове обаче всички разбрахме какво е направила, и че може много скоро да плати за греховете си.

— О, боже! — въздъхна Джилиан и погали раменете на Фрейза. — Не сте могли да спрете кървенето.

— Не — отвърна Фрейза, — опитахме всичко, работихме цяла нощ. Мислехме, че сме го спрели, само да разберем, че е започнало отново. Това беше изненадващо, след като два месеца по-рано бе изгубила друго дете и не бе имала такива проблеми. Тъжно е, но Анабел умря непокаяла се, винейки всички за нещастията, които са се изпречвали някога на пътя ѝ. Дори изгуби шанса си да бъде изповядана. Когато отец Гауди дойде, тя го прокле и не му даде да се приближи до нея. Някои от нещата, които му изкрещя, бяха ужасни.

Беше ме срам от нея, макар отец Гауди да не бе толкова шокиран, колкото очаквах да бъде.

— Той е от клана Гауди. Там всички са доста груби. Съмнявам се, че нещо би могло да го шокира, макар да признавам, че понякога е изненадващо наивен. — Джили погледна Фрейза. — Не каза откъде е взела отварата, нали?

— Не, но не е било от леърда. Истината е, че накрая тя го проклрнаше, задето не ѝ е помогнал, когато най-много е имала нужда.

— Което потвърждава, че той е знаел за детето — каза Илса.

— И аз така помислих, но тя отрече — отвърна Фрейза. — Когато по-късно се замислих над това, опитвайки се да си обясня всичко, стигнах до заключението, че леърдът се е провалил и не ѝ е помогнал, като не ѝ позволил отново да го прелъсти в леглото си.

— За да може да твърди, че детето е негово — каза тихо Илса и седна на един стол срещу другите две жени. — Вероятно за това са спорели. И все пак, имайки предвид колко открито се е посрамвала Анабел, няма смисъл да се тревожи, че скоро ще роди дете, което очевидно не е от съпруга ѝ. Освен, разбира се, ако не е мислела, че ще има син. — Очите на Илса се разшириха, когато изведнъж Джилиан изруга.

— Вероятно точно това е било — каза Джилиан. — Тя загуби надмощието си над Дърмот и може би е смятала, че той ще намери начин да разтрогне брака им. Но ако му даде син, няма повече да има нужда от Дърмот и би могла да се отърве от него. Може би е смятала, че може да управлява Клакхтрон с детето си.

Илса се замисли върху това за момент, след което поклати глава.

— Ако беше станало така, щяха да изпратят мъж, който да се грижи за земите и детето.

— Както Фрейза каза, Анабел беше лукава. Може би е мислела, че ще контролира мъжа така, както вече не можеше да контролира Дърмот.

Историята беше тъжна, помисли си Илса, и обясняваше защо съпругът ѝ се бе вкопчил толкова силно в предпазливостта и горчилката, които не можеше да прогони. Петната в паметта му бяха скрили оздравителния процес, който тя бе сигурна, че бе започнал, щом се бяха събрали преди година. Към белезите от първата му съпруга сега бяха добавени и нови от незнаен враг. Нямаше да е лесно

да си върне отново онзи Дърмот, който познаваше, и в който се бе влюбила, освен ако паметта му не се върнеше. Едва се пребори с желанието да се предаде и да се върне у дома.

И по-лошото бе, че когато братята ѝ дойдат, готови да разкъсат Дърмот на парченца, а тя не се съмняваше, че ще го направят, щеше да ѝ се наложи да им разкаже цялата тази мръсна история. На Дърмот болезнено ще му бъде напомнено защо няма вяра в жените, тъй като Илса подозираше, че няма да е достатъчно голяма късметлийка, за да го удържи далеч от всичко това. Със сигурност щеше да бъде там и да чуе всички детайли от унижението, на което го бе подлагала първата му съпруга. Това бе достатъчно да ѝ се прииска да заплаче с глас.

Истината бе, че колкото повече научаваше за лейди Анабел, толкова повече се учудваше как Дърмот бе толкова нежен любовник и как въобще се бе съгласил отново да склучи брак. Сигурно е било заради въздуха в планините, помисли си вътрешно Илса. Чудеше се дали въобще познава Дърмот. С всеки изминал ден ставаше повече от очевидно, че той ѝ е казал много малко за себе си.

— Страхуваш се, че в слуховете може да има капка истина? — попита Джилиан. — Трябва да си наясно, че Дърмот...

Илса вдигна ръка, прекъсвайки речта на Джилиан.

— За един кратък миг се зачудих. Беше миг на колебание. Докато обмислях смъртта на съпругата му, научила достатъчно, за да знам, че е била истинско проклетие. Не можех обаче да повярвам, че би причинил смъртта на едно дете. Дори и то да е току-що заченато и все още в утробата на майка си. Това просто не е онзи мъж, който опознах преди година, макар сега да осъзнавам, че не съм го познавала толкова добре, колкото мислех. Вече знам, че е крил доста важни неща.

— Мъжете не обичат да вадят наяве болезнените си спомени. Когато в началото се омъжих за Конър, повечето неща за него ги научавах от други хора. Той упражняваше железен контрол над себе си и смяташе, че показването на каквато и да е емоция е опасна слабост. Той все още се контролира през повечето време, но това вече не ме тревожи, защото знам, че той ме обича.

— Да, подобно знание може да даде на човек силата да се пребори с много неща. За нещастие, аз не знам дали Дърмот ме обича. Дори преди нападението не ми го бе казвал. Ако братята ми не ни бяха намерили в онзи ден, сега вече не съм сигурна дали Дърмот въобще

щеше да се ожени за мен. Не се възпротиви на размяната на обети, нито показва някакъв гняв или недоволство, но ако изборът беше оставен на него, в крайна сметка може би нямаше да ме избере за своя жена.

— Е, сега сте законно венчани — посочи Фрейза.

— Да, така е — съгласи се Илса и най-после се усмихна. — Това е, което искам в случаите, когато не се държа като пълна глупачка. — Тя се усмихна леко, когато останалите жени се разсмяха. — Трябва да остана твърда, докато паметта му не се върне и докато не открие кой е врагът му. Но за момента, на дневен ред е да се погрижа братята ми да не го убият.

— Тогава ще е най-добре да слезеш долу при защитната стена, за да ги пресрещнеш — каза Джилиан и се изправи.

Илса се надигна и приглади полите си.

— Част от мен иска да оставя братята ми да го съборят на земята поне един път. Това е онази част от мен, която се гневи заради всичките тайни, които е крил. Но веднъж щом боя започне, ще е много трудно да бъде спрян. Освен това се съмнявам, че Макенрой ще стоят кротко и ще позволят моите братя да го сритат в калта. Ето защо ще се наложи да побързам и да спася съпруга си.

Щом излязоха в коридора, Фрейза ги остави, за да провери Гай и децата, обещавайки да се присъедини скоро към тях. Спомняйки си как сър Конър никога не позволяваше на бременната си съпруга да се качва и слиза сама по стълбите, Илса хвана нежно, но здраво жената под ръка, докато слизаха по тесните стъпала. Не бе помолила Джили или Фрейза за помощ, но се радваше, че те бяха готови да я подкрепят. Сблъсъкът, който предстоеше, нямаше да е никак приятен.

Щом излязоха навън, тя и Джили седнаха на една пейка близо до стъпалата към крепостта и насочиха погледи към външните порти. Беше слънчев пролетен ден и на Илса ѝ се искаше да може да му се наслади. Братята ѝ можеха да са ужасно упорити, когато вярваха, че защитават честта ѝ, а Дърмот не бе в настроение да се помирява с когото и да е било. Наистина не беше сблъсък, в който щеше с радост да застане между двете страни, но нямаше никакъв избор. Когато Фрейза се появи и седна до тях, Илса бе доволна от това, че има подкрепата им. Да чакаш сблъсъка бе почти толкова, колкото и да участваш в него.

— Всичко наред ли е в детската стая? — попита тя.

— Да — отвърна Фрейза, — Гай е много добра с децата. Опитва се да храни момчетата ти с някаква каша и те са направили толкова поразии, че останалите деца се забавляват много.

— Предполагам, че е малко рано да даваме на момчетата каша, но изглежда имат нужда от нещо повече от кърма.

— Ще станат едри момчета — каза Джилиан. — Първородният ми син Бетън изглежда бе готов за кашата много рано. Без проблем можех да го отбия напълно още на шест месечна възраст, но трябваше все още да кърмя малката си дъщеричка. Затова, кърмех нея, а на него му давах каша, след което кърмех и него, но много по-малко от преди.

— Това е много успокоително. Има толкова много правила и възможности, които да следва човек. Ти кои правила спазваш?

— Имам едно твърдо правило. Не пъхам нито една част от тялото си в малките устички на тези дяволчета, когато започнат да им растат зъби.

Илса се засмя с другите две жени. В Дъбхайдленд останаха много малко жени, а след смъртта на четвъртата съпруга на баща ѝ нямаше никоя с нейния ранг. Макар нея да не я бе грижа за класовите различия, останалите жени се тревожеха. Освен това повечето от тях бяха по-заети с това да се опитат да хванат окото на някой от мъжете Камерън, за да ги е грижа за едно кльощаво малко момиченце. Брат ѝ Александър се бе оженил скоро след сватбата ѝ с Дърмот, а по онова време Илса се бе преместила в колибата, затова и не се познаваше много с жена му. Сега можеше да се наслаждава на компанията на Гай, Джилиан и Фрейза и Илса осъзна, че това ѝ бе липсвало силно. Нужда, която не бе разпознавала, сега бе задоволена.

За миг тя се почувства така, сякаш по някакъв начин предаваше братята си, но след това си каза, че това са глупости. Тя ги обичаше и беше щастлива да бъде с тях, винаги щеше да търси компанията им и винаги щяха да ѝ липсват, когато не са до нея. Но те се имаха един друг, и както изглежда, тя невинаги успяваше да ги разбере, както те невинаги разбираха нея. Въпреки че те нямаше да се съгласят, просто имаше неща, които една жена може да обсъди само с друга жена.

— Илса, мисля, че братята ти приближават — каза Джилиан. — Изглежда са само двамата, значи са оставили Ангъс и Нанти.

Беше достатъчен и един поглед към бързо приближаващите ѝ се братя, за да разбере, че те вече са чули слуховете.

— О, боже!

— Е, може и да не е толкова зле. Дори да са чули клюката, може да се държат разумно.

— Съмнявам се. Сигимор е надянал погледа си на бик.

— Как може да видиш лицето му от такова разстояние?

— Не е нужно да виждам лицето му. Главата му е леко приведена, раменете му са изпънати, а ръцете му са стиснати в юмруци. Да, чул е клюките и не е в настроение да бъде разумен.

— Е, поне ще имаме възможността да го успокоим, преди да е видял Дърмот.

Забелязвайки как Дърмот и Конър излизат от конюшните и се насочват точно срещу братята ѝ, Илса въздъхна.

— Боя се, че днес късметът не е на моя страна. — Младата жена се изправи и изпъна рамене. — Няма да го позволя.

— Какво смяташ да направиш?

— Възнамерявам да хвана бика за рогата.

— О, боже! — промърмори Фрейза.

СЕДМА ГЛАВА

— Махни се от пътя ни, Илса!

Илса срещна твърдо погледа на Сигимор. Тя бързо бе застанала между мъжете. Въпреки, че Макенрой нямаха идея какво е ядосало братята ѝ, вече бяха усетили яростта, излъчваща се от тях. От начина, по който Сигимор и Тейт гледаха към Дърмот, щом преминаха през защитната стена и застрашително се насочиха към него, Илса реши, че няма да ѝ дадат време да им обясни всичко, преди да нападнат съпруга ѝ.

— Да, махни се от пътя, Илса — каза Дърмот и пристъпи по-близо зад нея.

Един поглед през рамо ѝ бе достатъчен да разбере, че и Дърмот е нетърпелив да се сбие с братята ѝ.

— О, млъквай, Дърмот! — сопна му се тя, твърде раздражена, за да се наслади на погледа му на пълно изумление. — Ти дори не знаеш защо искат да те пребият.

— Не ми е нужна причина, а и може аз да пребия тях — заяви Дърмот.

— Добре. Веднага щом разясня всичко, може да се избиеете. Поне тогава ще е едно от онези странни мъжки неща, които правите, а няма да се биете заради едно недоразумение.

— Странни мъжки неща? — промърмори Дърмот.

Илса игнорира думите му и отново се обърна към братята си.

— Сега ще ме изслушате какво имам да ви кажа.

— Разбира се — каза Сигимор.

— Добре. Радвам се, че си решил да си разумен — каза внимателно Илса, без да е сигурна, че той наистина си е променил решението.

— Наистина съм разумен. Докато аз и Тейт пребиваме безполезния ти съпруг, ти отиди да вземеш децата, Гай и всичките си вещи. Докато се връщаме към Дъбхайдленд, може да говориш колкото си искаш.

— О, изоставяш ме толкова скоро, любима? — каза Дърмот. — Опустошен съм.

Илса заби лакът в стомаха на Дърмот. Част от нея бе доволна да чуе стона му, но другата бе ужасена от постъпката ѝ. Бърз поглед към съпруга ѝ ѝ показва, че той се държи за корема, опитвайки се да си поеме въздух. Тя трепна и бързо насочи поглед към братята си.

— По дяволите, Илса! — сопна се Сигимор. — Сега трябва да го чакаме да започне отново да диша. Иначе няма да е честно.

— Тогава ще ме слушате, докато той се оправя. Знам какво сте чули в селото — започна тя.

— Значи знаеш, че не можеш да останеш тук. Той е отровил първата си жена.

— Не, не е. Тя сама се е отровила.

Сигимор изсумтя невярващо.

— От малкото, което научих за жената, тя не е била от онези, които биха се самоубили.

Илса бе доволна да чуе, че Сигимор е научил част от грозната истина за лейди Анабел. Така щеше да е по-лесно да ѝ повярва на това, което му казва. Освен това значеше, че няма да ѝ се наложи да повтаря всичко, което е вършила жената, докато Дърмот слуша. Тя отчаяно искаше да избегне да му напомни за предателствата, които е преживял в миналото. Злобата на лейди Анабел бе причинила достатъчно неприятности.

— Тя не се е опитала да се самоубие — каза Илса. — Опитала се е да се отърве от детето, което е носела.

— Това ли ти каза той?

— Не, каза ми го Фрейза, когато я попитах за слуховете, носещи се в селото.

— Естествено е тя да го защитава. Той ѝ е леърд.

— Всъщност, въпреки че сега ми е леърд — каза Фрейза, — дойдох тук като компаньонка на лейди Анабел.

Илса осъзна, че Джилиан и Фрейза са я последвали, очевидно надявайки се присъствието им да накара мъжете да се въздържат.

— Виждаш ли, Сигимор? Тя ще знае истината най-добре от всички останали. Лейди Анабел не е искала детето и е отишла при Гленда, лечителката на селото, за да иска отвара. Гленда отказала да ѝ я даде. Затова лейди Анабел взела отварата отнякъде другаде или сама

се е опитала да я смеси. Отварата наистина убила детето в утробата ѝ, но освен това причинила силен кръвоизлив.

— В това няма смисъл. Защо ще иска да се отърве от детето? Вече е имала едно и е била омъжена.

— Детето не е било на Дърмот. Нямало е как да е негово и всички са го знаели.

— Аха! — Сигимор надигна леко юмруци. — Ето защо ѝ е дал отрова и я е убил. Не е могъл да понесе факта, че тя е носела детето на друг мъж. Налагало му се е веднъж вече да преживее този срам.

— Малката Алис не е срам — сопна се Илса, — и дано повече не те чувам да го казваш. Помисли малко, Сигимор, ако мисленето не ти причинява прекалено силна болка — тя игнорира смръщването на Сигимор и кикота на Тейт. — В крепостта има детска стая, пълна с деца, които повечето мъже биха игнорирани или презирали. Съмнявам се, че петте жени, които са му оставили тези деца, са били девиси, когато са спали с него, за да няма никакво съмнение, че той е баща на децата. И все пак той ги е взел и е поел отговорността за тях. Това звучи ли ти като мъж, който би дал отрова на жена си, само и само да се отърве от плода в утробата ѝ?

— Е, може да не е знаел, че има дете. Може просто да е искал да се отърве от жената.

Брат ѝ се препъваше в истината, но Илса нямаше намерение да му го каже. Сигимор и Тейт вече изглеждаха по-спокойни. Съгласявайки се с това, че Дърмот не е знаел за бременността на жена си, охлади част от гнева, и все пак предстоеше още един рунд на спорове и обяснения.

— И кой точно ви каза слуховете, за да се разярите толкова силно? — попита тя.

— Млад мъж на име Уолъс — започна Сигимор.

— О, да, Уолъс. Той е същият, който каза и на мен за отровата, докато бях на пазара. Същият Уолъс, който обвини горката Гленда, лечителката, че е приготвила отровата за лейди Анабел, и дори я нарече вещица. Знаете, че той е бил един от любовниците на Анабел, нали? Това не го прави много сигурен източник на информация. Освен това, ако смятате, че може да имате доверие на мъж, предал леърда си по такъв начин, така да бъде.

— Илса... — започна Сигимор.

— Мъж, който силно е обичал жената, с която е прелюбодействал. — Илса въздъхна и скръсти ръце на гърдите си. — Мъж, който е мислел, че тя е тъжна, нещастна жена, водена от отчаянието да съгреши заради жестокостите на съпруга си. Млад мъж, който е бил сигурен, че може да я спаси само с любовта си, и който е гледал как тя потъва в студения гроб. Мъж, който...

— Достатъчно — кресна Сигимор, а Тейт извъртя отвратено очи.

— Е, значи реши, че не може сляпо да се довериш на думите на гневен, огорчен прелюбодеец?

— Да, освен това реших, че не мога повече да слушам тези блудкави безсмислици, които току-що изговори. Господи, още няколко секунди и щях да си изповръщам червата в краката ти.

— Истина е — промърмори Тейт.

— Значи няма нужда да пребивате съпруга ми — каза Илса.

— Не, предполагам, че няма — съгласи се Сигимор, но разочарованието му можеше ясно да се долови в гласа му. — Но предполагам, че мога да измисля още няколко добри причини да пребия глупака.

— Няма да те спирам да опиташ — каза Дърмот.

Илса извъртя очи.

— Давайте тогава. Избийте се. Хвърлете се в мъжките си простотии, докато не свършите изпотрошени и кървящи на земята. — Тя тръгна към крепостта с Джилиан и Фрейза.

— Къде отиваш? — попита Сигимор.

— Имам по-важни неща за вършене.

— Много добре се справи — каза ѝ Джилиан, докато вървяха към крепостта.

— Благодаря ти — отвърна Илса, — когато израснеш между толкова много мъже, всички, от които са по-големи и по-силни от теб, се налага да бъдеш умен.

— И хитър.

— Да, и това доста помага. — Илса се разсмя заедно с жените. — Хайде да отиваме и да спасим горката Гай.

* * *

Сигимор наблюдаваше как Дърмот потърква корема си, загледан след Илса. В мига, в който вратите се затвориха зад жените, Сигимор се обърна към Дърмот и попита.

— Боли, нали?

— Тя е по-силна, отколкото изглежда — призна Дърмот.

— Да, по-силна е, освен това лакътят на дребните девойки са опасно оръжие. Радвай се, че го заби в корема ти. Веднъж удари братовчеда Денис в слабините, и, кълна се, горкото момче ходеше смешно цяла седмица.

— Остри лакти? — промърмори Дърмот и се намръщи леко, когато Конър се засмя.

— Изглежда не си отгледал добре момичето, Сигимор — каза Тейт.

Сигимор го удари. Тейт изруга, когато изгуби равновесие и се просна по гръб на земята. Надигна се на един лакът, а с другата ръка потърква челюстта си и погледна към брат си.

— За какво беше това? — попита Тейт.

— Беше нагъл — каза Сигимор и изпука кокалчетата на ръцете си. — Освен това изминах целия път от селото до тук с намерението да си спретна един хубав бой, а сестра ни ме разубеди. Това ме остави леко напрегнат. Сега съм по-добре — каза той и тръгна към крепостта.

Все още кикотейки се, Конър помогна на Тейт да се изправи.

— Добре ли си, момче?

— Да — отвърна Тейт и изтупа дрехите си. — Не ме удари силно.

— Сигимор ли е отгледал Илса? — попита Дърмот, без да може да скрие неочакваното си любопитство към жена си.

— Да. Той отгледа всички нас. Четвъртата съпруга на баща ни умря след раждането на Фъргъс, който сега е на единадесет. Татко умря няколко месеца по-късно. През Дъбхайдленд мина треска. Уби всичките старци и по-слабите деца, както се случва винаги, но също така покоси и почти всички над тридесет години. Отне двама от чичовците ми и една от лелите. Остави доста сираци и вдовици. Сигимор се оказа леърд на много нуждаещи се хора едва на дванадесет. Вярно, че имаше близнака си Съмърлд да му помага, но имаше и много малки братя и Илса, за които да се грижи, както и много братовчеди сираци.

— Нямахте ли никакви роднини, които да се погрижат за нея?

— Няколко предложиха, но бяха или вдовици с много свои деца, или не живееха в земите на Дъбхайдленд. Сигимор им благодари за добротата, но заяви, че мястото на Илса е при братята ѝ. При нас дойдоха да живеят много осиротели братовчеди и те всички бяха мъже. — Тейт сви рамене. — Може да не е отгледана по най-правилния начин, но няма да се стресне, когато трябва да се грижи за пълна детска стая.

— Няма, това вече се видя. — Леко изненадан от нежността, която бе почувствал към жена си, Дърмот реши да насочи вниманието си към слуховете, които бяха накарали братята ѝ да дойдат в крепостта толкова нетърпеливи да го изпотрошат. — Значи хората в Клакхтром смятат, че съм убил първата си жена? — Знаеше, че може да има подобни подозрения, но бе предпочел да се затвори очите за тях.

— Един мъж на име Уолъс разправя тази история. Никой тук в крепостта не е намеквал дори нещо такова. — Тейт направи гримаса. — Илса е права. Трябваше да спрем и да обмислим фактите, дори можехме да зададем някои въпроси на мъжа. Ако Илса не бе замесена, Сигимор не би изслушал един мъж, който открито признава, че е слагал рога на леърда си. Сигурно просто щеше да удари глупака и да продължи с пиенето и уличниците.

— И да остави Илса да се разхожда наоколо само с Гай. — Той може да не искаше Илса за съпруга и да ѝ нямаше доверие, но негов дълг бе да я защитава. — Не ме ли чухте, като ви казах, че ме преследва някаква опасност?

— Теб, не Илса — каза Тейт и се намръщи. — Наистина ли мислиш, че и тя може да е в опасност?

— Ако наистина не вие сте се опитали да ме убиеете, то да, възможно е. — Дърмот остана леко разочарован, когато Тейт само го изгледа, без да отвърне на обидата, и след това се намръщи.

— Не мога да си представя защо някой ще иска да нарани Илса.

— Нито пък аз, но не знам и кой и защо иска да нарани мен. Може да реши да навреди на жена ми или децата ми. — Дърмот прокара ръка през косата си. — Не трябваше да се женя. Първо трябваше да се погрижа за това, както планирах. След нападението се случиха толкова неща, но беше доста спокойно през последните няколко месеца. Реших, че нападението е било просто лош късмет, и че

са се опитали да ме ограбят. Все пак, въпреки петната в паметта си, бях сигурен, че е нещо повече от това.

— Братята и братовчедите ми ще потърсят истината.

— Не мислиш ли, че вече сме опитали?

— Да, но вие сте непознати за хората в Мюлейдън. А Камерън не сме. Някои от роднините ми са си взели жени от онези земи. Ти си бил непознат, нападнат в земите им. Братята ми ще се свържат с всичките роднини и ще разберат какво знаят хората от Мюлейдън — Тейт се намръщи. — Може дори да изпратят Лиъм не само да потърси кой управлява сега земите, а и този, чиято собственост са.

— Не можете ли просто да говорите с мъжа, който сега живее в крепостта? — попита Конър. — Аз опитах, но той не беше там, а трябваше да отведем Дърмот възможно най-скоро у дома. Изпратих вестоносци с някои въпроси, но досега не съм получил отговор.

— И сигурно няма и да получиш — каза Тейт. — Той се крие в крепостта като някакъв трол. Жена му е мъртва от много време и нямат деца. Мисля, че не трябва вече да е леърд, и затова се старае да стои тихо, за да не го забелязват. Ако съм прав, със сигурност няма да помогне на някой да намери леърда му, истинския собственик на земята. Лиъм ще знае къде да търси. Все някъде трябва да е записано. Някой от по-възрастните хора в Мюлейдън може да ни даде името, което търсим.

— Надявам се. Инстинктите ми казват, че отговорът е някъде там. — Конър погледна двамата млади мъже, които влязоха през портите. — Не забелязахте ли, че Камерън ви зарязаха? — попита той Нанти и Ангъс.

Ангъс се намръщи.

— Да. Зачудихме се, че Сигимор и Тейт са си тръгнали, преди да оправят някоя от улиците — ухили се той към Тейт. — Маги беше доста разочарована, когато, след като свърших с нея, забеляза, че си си тръгнал.

— Бива ли я? — попита той.

— Ще е по-добра, просто ако спре да говори, за да не се налага да й отговаряш.

— Хилда не говори много — каза Нанти. — Макар че мирише силно на лук. — Той се намръщи към Конър. — Да не е трябвало да

наглеждаме Камерън? Чухме от някой, че са тръгнали насам, за да пребият леърда, но ми изглеждаш добре, Дърмот.

— Те размислиха — каза Конър и набързо обясни какво бе накарало Сигимор и Тейт да се върнат от селото и как бе спряна конфронтацията.

— Искате ли да си разменим няколко думи с този Уолъс? — попита Ангъс. — Той може да е врагът, който търси Дърмот.

— Съмнявам се — каза Дърмот, решавайки да не споменава факта, че братята Камерън също трябва да бъдат наглеждани, тъй като знаеше, че семейството му не ги подозира. — Веднага щом се възстанових достатъчно, започнах да проучвам предишните любовници на жена си.

— Знаеш кои са? — попита изненадано Тейт.

Дърмот въздъхна.

— Жена ми си е водила точен списък на всичко, което е правила... от това как си е почиствала зъбите до мъжете, с които е спала. — Дърмот реши, че не е нужно да споделя, че Анабел не само е записвала всеки, с който е спала, но също така как, къде и колко често. Само на няколко места липсваше името на мъжа. — Повечето са мъже, които просто са се подали на нуждите си и на една красива жена. Те мислят, че да нападнат леърда си не би било добра идея. Само Уолъс показваше признаци на гняв и ревност, но той няма парите, нужни да наемат някой да ме нападне, а сам не би го направил.

— Семейството на жена ми проучи останалите благородници, които са били любовници на жената — каза Конър. — Почти същото е. Подозирахме няколко, но в крайна сметка те си признаха, че най-лошото, което са правили, е да сложат рога на някой мъж.

— Исусе — Тейт поклати глава, — направо съм удивен, че не си я убил, Дърмот.

— Не си струваше заради нея да увисна на бесилото — каза Дърмот и се насочи обратно към крепостта.

В мига, в който вратата се затвори след него, Конър погледна тримата млади мъже.

— Дърмот вероятно е прав за Уолъс, но мисля, че няма да навреди, ако го проучите отново.

— Съгласен съм — казаха и тримата в един глас.

— И опитайте да не го разпитвате в кръчмата — провлечи той, докато се отдалечаваше от тримата изчервени млади мъже.

* * *

Дърмот спря пред вратата на спалнята си. Можеше да чуе звука от нежно плискащата се вода. Мисълта да открие Илса гола и спокойна във ваната, го накара да посегне към дръжката. Влезе в спалнята и тихо затвори вратата след себе си.

Един поглед към Илса му бе достатъчен, за да запали желанието му. Бледото ѝ тяло бе едва прикрито от сапунената вода във ваната. В единия ѝ край имаше сложена кърпа, на която Илса бе облегла главата си, а прекрасната ѝ коса висеше отвън, стигайки до пода. Силните ѝ, деликатни ръце бяха отпуснати от двете страни на ваната, очите ѝ бяха затворени, а лицето покрито с лека руменина. Дърмот се зачуди дали съществува мъж, който би помислил, че не е красива.

Той се задвижи колебливо, борейки се с желанието да свали дрехите си и да се присъедини към нея. Не беше време да се изгуби в страстта, която споделяха, тъй като усещаше, че опасността, която го грозеше, се приближаваше и към нея. Тя го бе защитила пред братята си и той нямаше как да отрече, че това го бе трогнало. Инстинктите му казваха, че когато Уолъс ѝ е казал обвиненията си, тя е имала съмнения, но това не е имало значение. Не бе хукнала към него с обвинения, а е отишла при Фрейза и Джилиан, за да потърси истината. Това бе много повече, отколкото другите биха направили. Собствените ѝ думи му показаха, че тя дори за миг не е помислила, че може да убие дете, макар и все още неродено. Беше невъзможно да бъде твърд, чувайки това.

Когато, въпреки здравия си разум, той се приближи към ваната, изчервяването на Илса се засили и тя отвори бавно очи. Без да откъсва поглед от нея, той започна да сваля дрехите си. Начинът, по който тя вдигна крака към гърдите си и обви с ръце коленете си, не успя да охлади с нищо кръвта му. Тя имаше красиви крака.

— Какво правиш? — попита тя. — Не може наистина да възнамеряваш да се къпеш с мен, нали?

— Точно това възнамерявам да направя — отвърна Дърмот, сваляйки последните си дрехи.

— Няма да се събереш.

— Напротив.

Илса изруга изненадано, когато той стъпи във ваната, надигайки нивото на водата опасно близо до ръба. Колкото и да се опитваше, тя не можеше да се насили да откъсне поглед от него. Прекалено много обичаше да го гледа. Гледката на високото му, силно тяло и очевидната му възбуда, разпали кръвта ѝ. Начинът, по който я гледаше, докато се къпе, трябваше да я накара да се чувства неудобно, но това само засили възбудата ѝ. Горещият му поглед я накара да се почувства почти красива.

— Такава скромност не е нужна между съпруг и съпруга — каза Дърмот и се усмихна, гледайки я как се крие в единия край на ваната.

Той определено нямаше проблем с голотата си, помисли си тя намусено, но каза:

— Банята е лично, интимно занимание.

— Както и това, което смятам да правя много скоро.

— Сега? Но скоро трябва да слизаме в залата за вечеря.

— Да, нямам намерение да пропускаме вечерята.

Очите ѝ се разшириха, когато той се изправи и излезе от ваната. Банята очевидно не бе потушила страстта му. Съпругата му изписка, когато той неочаквано я хвана за раменете и я извади от водата, поставяйки я да стъпи на кърпата, която бе постлала на пода. Тя промърмори протестиращо, когато той махна едната ѝ ръка, с която прикриваше гърдите си и започна да я подсушава. Бавно, с много грижа, той подсили страстта ѝ, докато подсушаваше тялото ѝ.

Илса бе толкова замаяна от начина, по който я караше да се чувства, че когато той коленичи пред нея, за да подсуши краката ѝ, вече не я беше грижа колко е изложена на показ пред погледа му. Начинът, по който подсушаваше стомаха ѝ, поставяйки леки гъделичкащи целувки, я накара напълно да забрави скромността си. Той бършеше всеки крак толкова бавно, че тя цялата се разтрепери. Илса простена тихо, когато раздалечи краката ѝ и я изсуши.

Когато Дърмот пусна кърпата, Илса беше повече от готова да се отправят към леглото. В следващия момент тя почувства устните му на мястото, което току-що бе подсушил. Напрегна се шокирано и се опита

да се отдръпне от него, но той я хвана за бедрата и не ѝ позволи. Илса не бе сигурна дали това, което правят, е редно, но само след няколко близвания на езика му вече не я бе грижа. Вкопчи се в раменете му и се отдаде на удоволствието, което ѝ доставяше. Единствено хватката му я задържаше да не се срине, когато насладата я отведе до върха, замайвайки главата ѝ.

Макар да бе все още унесена, когато Дърмот започна да целува тялото ѝ, изправяйки се бавно нагоре, Илса бе завладяна от ново желание. След това забеляза, че Дърмот е все още мокър. Изплъзвайки се от хватката му, тя взе кърпата. Това може да се играе и от двете страни, реши Илса, и се наслади на това как се разшириха очите му, когато започна да подсушава ръцете му.

Докато стигна до стомаха му, можеше да почувства леките тръпки на тялото му под устните си. Страстта му бе гореща и дива. Макар че можеше да спре играта ѝ, преди да е готова, тя застана зад него и почти се усмихна заради начина, по който той простена разочаровано. Докато сушеше гърба му, тя целуваше, ближеше и от време на време захапваше горещата му гладка кожа, от широките рамене надолу до силните му крака, чувствайки надигането на страстта си. Премествайки се пред него, тя започна от глезените му нагоре, повече от готова да му върне интимната ласка. Дори бе нетърпелива.

Дърмот не знаеше колко дълго ще успее да издържи, докато Илса бавно триеше и целуваше краката му. Когато тя подсуши слабините му, той се напрегна, чудейки се дали ще е достатъчно смела да благослови и това място с целувките си. Младият мъж простена от наслада, когато тя пушна кърпата на пода, плъзна пръсти по бедрата му, а устните ѝ докоснаха плътта му, която толкова копнееше за нея. Макар да не бе сигурен, че думите му са много свързани, той промърмори одобрително. Вплете пръсти в гъстата ѝ коса, държейки я близо до себе си, докато тя го влудяваше с езика и устните си.

Усещането как горещата ѝ уста се обвива около главичката на члена му му подсказа, че много скоро трябва да сложи край на тази игра. Чувстваше, че е прекалено късно и все пак прекалено рано да спре да се наслаждава на това удоволствие. Прекалено късно, за да запази контрола си предвид видимата ѝ охота, и вероятно прекалено рано, за да я спре да му дарява интимното удоволствие, за което

копнееше. Хвана я за ръцете и я бутна назад, нежно поваляйки я на кърпите на пода.

— О! Помислих, че ти харесва — каза Илса изплашена, че го е шокирала или обидила със смелостта си.

— Хареса ми. Прекалено много. — Той коленичи между краката ѝ. — Ще го направим пак друг път, когато не те желая толкова отчаяно.

Изглежда я, забелязвайки зачервената ѝ от страст кожа, втвърдените зърна и забързаното дишане. Слагайки ръка върху женствеността ѝ, усети горещата влага, която го приканваше, и видя как тялото ѝ потръпна от докосването му. Дърмот осъзна, че тази страст се е родила от начина, по който бе правила любов с него, и последната частичка от контрола му се изпари. Той се наведе и се тласна в тялото ѝ, воден от сляпа нужда. Когато освобождението го разтърси, чу вика ѝ, усети тялото ѝ да се стяга около него. Последната мисъл в ума му, когато се отпусна върху нея, бе, че поне не я е наранил.

Илса примигна, след като бяха лежали няколко минути слети, Дърмот се отдръпна и леко замаян се изправи. Тя непохватно обви кърпите около тялото си и също се надигна. Подразни я факта, че мъжът ѝ започна да се облича мълчаливо. Със сигурност можеше да подхване някакъв разговор, без да наруши примирieto им. Очите ѝ се разшириха, когато, преди да излезе от стаята, се наведе и я целуна по главата.

— Не се бави много — каза ѝ той. — Храната скоро ще бъде сервирана — добави, затваряйки вратата след себе си.

Гледайки след съпруга си, Илса бързо потисна желанието да хвърли нещо. Щеше да концентрира ума си върху бързата, нежна целувка. Тя можеше да означава, че бавно печелеше битката за завоюване на сърцето и ума му. Докато се обличаше, Илса си помисли, че надеждите ѝ са прекалено големи. Все още бе прекалено рано за наранен мъж като Дърмот да загърби толкова лесно тревогите и предпазливостта си. Те бяха защитата му срещу болката. На младата жена просто ѝ се искаше да не трябва да страда толкова, докато му доказва, че никога не би го наранила.

ОСМА ГЛАВА

Джилиан подаде Финли на Илса, след като бе прегърнала и целунала момченцето, после направи същото и с Кирнак, преди да го върне на Гай. Илса бе малко изненадана колко болезнено се бе оказало сбогуването. Познаваше Джилиан едва от две седмици и все пак чувстваше силна връзка с жената. И то не просто защото бяха омъжени за двама братя и майки на близнаци.

Илса се огледа. Всичко бе готово за отпътуването на Джилиан, Конър и Ангъс. Колкото и да бе странно, Илса се почувства доволна от начина, по който Дърмот се подразни от оставането на Нанти, тъй като той реагира по същия начин, когато му съобщиха, че Сигимор и Тейт няма да тръгнат с братята си. Съпругът ѝ се бунтуваше пред всеки намек, че той или тя имат нужда от защита.

— Предстои ти трудна битка — каза Джилиан, заставайки до Илса. — Искат ми се да можех да остана по-дълго.

— И на мен ми се искаше — каза Илса, — но не заради това. Аз съм единствената, която може да води битката за доверието на Дърмот, единствената, която може да го накара да ми вярва.

— Не се ли бориш за сърцето и любовта му?

— Преди тях трябва да дойде доверието, особено при Дърмот. Докато не почувства, че може да ми се довери, че ще защитавам сърцето му, сякаш е Светият Граал. — Тя се усмихна, щом Джилиан се засмя. — Лейди Анабел е оставила прекалено много рани след себе си.

— Да, така е. Тя бе злобна, дори ненавистна. Истината е, че въпреки държанието си на курва, мисля, че тя мразеше мъжете.

— В това има смисъл. Все пак дори най-големият, зъл и силен мъж може да бъде отслабен от страст, похот, дори любов. Много мъже е направила на глупаци. Тази сила може да замая и поквари човек.

— Е, ти обаче си избрала добра стратегия. Просто продължавай да я следваш.

— Така и възнамерявам, макар че е много трудно да мълча и да не се опитвам да докажа невинността си. Не ме разбирай погрешно, не

свеждам глава всеки път, в който ме наклевети или ме обвини в нещо. Има моменти, в които ми се иска да го завържа за някой стол и да му кажа всичко, което му спестявах, дори да го ударя няколко пъти по главата в опит да му наля малко разум и да види моята гледна точка.

Илса се усмихна, когато Джилиан се засмя. Подозираше, че жената знае, че се шегува само наполовина. Да се справи с постоянната предпазливост на Дърмот се бе оказало много по-трудно и мъчително, отколкото бе очаквала, че ще бъде. Сега, когато отново бе с него, като негова съпруга пред църквата и закона, тя си искаше обратно мъжа, в който се бе влюбила. Искеше радостта, която бяха открили преди година, отново да се върне. Въпреки плана и решителността ѝ, Илса осъзна, че ѝ липсва нужното търпение. Постоянно ѝ се налагаше да си припомня поговорката, че хубавите неща се случват на онези, които имат силата да ги дочакат. Но това не ѝ помагаше особено.

— Ще се случи! — каза ѝ Джилиан. — Един мъж не брани толкова отчаяно сърцето си, ако не знае, че има опасност да го изгуби. — Засмя се, когато децата на Дърмот се събраха около нея, за да се сбогуват.

Макар че се бореше с това, в нея се надигна надежда от думите на Джилиан. Илса не можеше да отрече истината в тях. Ако Дърмот не изпитваше към нея нищо повече от мъжко желание, той нямаше да има нужда от всичките си защити. Щеше да спи с нея, когато му е изгодно и да продължи постарому. Вместо това той я избягваше и беше очевидно, че издига стени около себе си винаги, когато тя бе около него.

Децата се оттеглиха, бързайки да наобиколят Фрейза. Джилиан взе Кирнак от Гай, за да може компаньонката ѝ да помогне на детегледачката. Илса се напрегна, когато Дърмот тръгна към тях, тъй като обикновено не я доближаваше, когато близнаците бяха с нея. Намираше липсата му на интерес към синовете им за много дразнеща, но се стараеше да не обръща внимание. Точно когато реши да вземе Кирнак от Джилиан, за да ги остави сами с Дърмот да се сбогуват, малкият Грегор падна и започна да плаче. Момчето отказваше да бъде утешено от Гай, Фрейза или от някой друг, плачейки за майка си. Поне децата я приемаха, помисли си Илса, като пъхна Финли в ръцете на удивения Дърмот и забърза към Грегор.

Дърмот погледна малкото дете в ръцете си. Момченцето също го погледна. Бебето имаше изненадващо гъсти, светлочервени къдрици. Освен това имаше дълбоки сини очи. Същият цвят като неговите, помисли Дърмот, но си каза, че сините очи не са нещо, което се среща рядко. Когато детето му подари беззъба усмивка, Дърмот не се сдържа и също му се усмихна, разрошвайки къдриците му.

— Това е Финли — каза Джилиан. — Той е по-весел от Кирнак, който държа, и има малък белег на ръчичката си, който да показва, че той е първородният. Сигимор има подобен и казва, че в техния род е традиция да маркират така бебетата. В семейство с толкова много двойки близнаци е доказано, че това е добър метод.

— Вярваш, че са мои — каза Дърмот, докато търсеше малкия белег в горната част на ръката на Финли.

— Да. И ти щеше да го разбереш, ако от време на време ги бе поглеждал.

— През това време на годината има много работа. Не мога да се мотая в детската стая.

Той игнорира отвратения поглед, който му хвърли Джилиан и се напрегна, когато Финли хвана кичур от косата му и го лапна. Дърмот бе леко изненадан от силната хватка на детето и упоритостта, изписана на сладкото лице, докато се опитваше да издърпа косата си от устичката му. Правейки гримаса заради олигавената си коса, щом измъкна кичура, Дърмот го отметна през рамо, а очите му се разшириха заради скоростта, с която Финли сграбчи една от връзките на туниката му и я пхна в устата си.

— Мислиш ли, че е гладен? — попита той ухилената Джилиан.

— Не — каза тя и целуна Кирнак, когато детето вдигна главичка от рамото ѝ, — просто обича да дъвче разни неща. Трябва да бъде наблюдаван много внимателно. Останалите ти деца са много добри в това.

— Останалите ми деца? Признавам, че вече вярвам, че с Илса сме били любовници, но това не значи, че близнаците са мои.

— Имат твоите очи.

И Дърмот мислеше така, но чувствата бяха прекалено упорити, прекалено тревожни, за да ги признае.

— Синьото е често срещан цвят — сви рамене той. — Не мога да съм сигурен, че те са плод на моето семе, както не мога да съм сигурен

и за останалите.

— Илса е права. Трябва някой да те удари по главата — сопна му се Джилиан. — Ако продължаваш да се отнасяш така с Илса, в някой момент тя ще забие кинжал в теб и ще го завърти. Пропиляваш всички шансове от брака ви да произлезе нещо добро.

— О? И кое те кара да мислиш, че може да има нещо добро в този брак?

— Това е точно като историята за мъжа, който се доверявал на жената, която не била достойна за доверие, и не се е доверявал на онази, която е достойна. Илса е тук от две седмици и не е заслужила по никакъв начин грубото ти отношение. Знам, че много добре топли леглото ти. Грижи се за дома ти и с всеки изминал ден той става все по-хубав. Защити нещастното ти тяло, когато братята ѝ бяха готови да ти изпотрошат костите заради онези нелепи слухове. Грижи се и за хората в крепостта и земите ти, печелейки доверието и обичта им с всеки изминал ден. Освен това Илса се грижи за децата ти, сякаш са нейни, нещо, което друга жена не би сторила. Давай, стой вкопчен в съмненията и подозренията си, докато един ден се събудиш и осъзнаеш, че те са единственото, което ти е останало, но поне може да се държиш по-учтиво с нея.

Той все още усещаше ужилването от думите на Джилиан и се мъчеше да измисли какво да отговори, когато Илса се върна при тях.

— Ето, вземи си детето! — сопна се той, постави Финли в ръцете ѝ и издърпа връзката на туниката си от устичката на момченцето. — Прекалено съм зает, за да се правя на бавачка.

Илса спокойно се обърна към Джилиан.

— Възражаваш ли да подържиш Финли за секунда?

— Разбира се, че не — отвърна Джилиан, вземайки момченцето, балансирайки без проблем с двете деца, подпрени на хълбоците ѝ.

Дърмот изумен видя как Илса сви ръката си в юмрук и замахна към него. Силата на удара в челюстта му бе толкова изненадваща, че го накара да отстъпи няколко крачки назад. Той изруга, когато се спъна в неравност на земята и падна по задник.

— Благодаря ти, Джилиан! — каза Илса, взе близнаците и ги подпря отстрани на бедрата си, точно както бе направила снаха ѝ. — Лек път и, моля те, прати ми вест, когато се роди детето. — Целуна Джилиан по бузата и се насочи към крепостта.

Докато разтъркваше челюстта си, Дърмот осъзна, че около него се е събрала малка тълпа. Погледна нагоре, за да види братята си, братята на Илса, децата си, Гай, Фрейза и Джилиан, които гледаха надолу към него. Не трябваше да поглежда зад себе си, за да е сигурен, че всички около защитната стена са проточили вратове, за да видят какво се случва. Жените го гледаха с отвращение, децата с любопитство, а мъжете изглеждаха прекалено развеселени. Дърмот се изправи и изтупа дрехите си.

— Каза нещо обидно или просто нещо тъпо? — попита Конър.

— Мислех, че си тръгвате — промърмори Дърмот.

Конър изгрухтя, обви ръце около раменете на Джилиан и я поведе към колата, с която пътуваше.

— Мисля, че си изгубил повече от паметта си след нападението. Явно си изгубил и обноските си.

Дърмот си замълча, тъй като забележката бе заслужена. Той побърза да се сбогува с всички. В мига, в който семейството му отпътува, Гай и Фрейза събраха децата и ги поведоха към крепостта. Сигимор и Тейт се насочиха към конюшните, уверявайки Нанти, че ще доведат коня му. Дърмот се намръщи на брат си, когато Нанти застана пред него със скръстени ръце на гърдите. Всяко веселие се бе изпарило от лицето му и изглеждаше почти толкова отвратен, колкото бяха и жените.

— Къде отивате вие тримата? — попита Дърмот, надявайки се да си спести лекцията, която Нанти със сигурност искаше да му изнесе.

— На лов — отвърна Нанти.

— Имаме достатъчно месо.

— Не такъв лов. Ще търсим този, който стои зад нападението ти, както обещахме. Мислиш, че някой се опитва да те убие и ние смятаме да разберем дали си прав. Разбира се, ако продължиш да се държиш като глупак, бройката на враговете ти бързо ще нарасне — неочаквано се усмихна той. — Дори може да очакваш в скоро време малък остър лакът в слабините си.

Беше очевидно, че брат му е напълно на страната на Камерън, затова Дърмот не сметна за нужно отново да посочи, че и те трябва да са измежду заподозрените.

— Жената има лош темперамент.

— Предполагам, че голяма част от него се е появил в отговор на това, че си посветил живота си да я обиждаш. — Нанти поклати глава. — Идиотизмът ти много скоро може да прогони прекрасната ти жена. Само се моля с Камерън да намерим истинския ти враг, преди да накараш Илса да те намрази.

Дърмот проследи с поглед как Нанти отиде при двамата Камерън и излезе редом с тях от Клакхтром. Болеше да гледа колко добре брат му се разбира с братята на Илса.

Изгаряше от ревност и едновременно с това се чувстваше предаден. Дори Нанти да не бе съгласен с него относно подозренията му към Камерън, можеше поне да обещае да ги наглежда. Неохотно си призна, че му липсва мъжката дружба, на която Нанти в момента се наслаждаваше. Освен редките моменти, в които се виждаше с някои от братята си, осъзна, че е останал напълно сам след злощастния си брак. Анабел го бе изолирала, макар че вероятно не това е било намерението ѝ. Непрестанните ѝ опити да съблазни някой от братята му бяха причинили такова неудобство, че визитите им бяха станали по-редки и много по-къси. Беше предприел няколко пътувания, оставяйки Анабел да го посрамва на воля, но тя никога не оставаше назад, а тръгваше след него и се държеше още по-възмутително. Дърмот знаеше, че се бе превърнал в гневен, огорчен мъж и не бе особено приятна компания. И имайки предвид с колко мъже бе спала Анабел, нямаше много мъже, които да не се чувстват неудобно пред него, неспособни да погледнат мъжа, на който са сложили рога.

Някак си щеше да му се наложи да се отърси от това, реши той и се обърна, само за да се озове лице в лице с Одо. Малкото момченце стоеше с ръце на кръста и му се мръщеше. Едно нещо се бе случило след идването на Илса, помисли си той и скръсти ръце зад гърба си, спокойно срещайки погледа на детето. Децата му вече не бяха невидими и нечути.

— Не мисля, че трябва да си тук сам, момче — каза той.

— Леля Фрейза каза, че мога да дойда, за да говоря с теб — отвърна Одо. — Мама и леля Гай са заети в стаята на мама, а леля Фрейза наглежда всички нас. Останалите сега спят, но аз имах нужда да говоря с теб.

— И какво искаш да ми кажеш?

— Защо накара мама да те удари? Лош ли беше с нея?

Забелязвайки как детето е стиснало малките си юмручета, Дърмот осъзна, че има опасност от мъж, който не го е грижа за децата му, да се превърне във враг. За момент обвини Илса за това, но собственото му чувство за справедливост не му позволи да направи толкова нечестно заключение. Ако за децата му бе толкова лесно да го видят като враг, вината бе единствено негова. За тях бе нищо повече от един непознат, който ги бе оставил на чуждите грижи. Илса, от друга страна, бе станала тяхна майка, и дори той можеше да види, че наистина я е грижа за тях.

— Да не си дошъл да я защитаваш? — попита той.

— Да, тя е моята майка. Никога преди не сме имали майка и ако си зъл с нея, може да реши да си замине.

— Е, заслужих си да ме удари, но понякога възрастните се ядосват един друг. Това не значи, че Илса ще си замине. Искаш тя да остане, нали? — Войнственото изражение изчезна от лицето на Одо и Дърмот реши, че детето е приело обяснението му.

— Да! — отвърна Одо. — Тя е истинска майка. Говори и си играе с нас, и ни разказва истории. — Детето направи гримаса, — и ни целува, много. Не искам да си отиде. Искам да остане — Синът му изпъна гръбче с измъчена физиономия, — дори ако това означава, че ще продължи да ме целува.

На Дърмот му бе нужен момент да потисне порива да се засмее, преди да каже:

— Тя е моя съпруга. Ще остане. — Сложи ръка на рамото на Одо и го обърна към крепостта. — Сега ще те върна при Фрейза. — Намръщи се леко, като хвана детето за ръка и се насочи към крепостта. — Никога ли не си гледал на госпожа Фрейза като на майка?

— Не. Тя казва, че ни е само детегледачка. Но вече ни е леля.

Дърмот кимна, разбирайки, че жената е сметнала за добре да разясни позицията си, тъй като не е била сигурна дали той ще си вземе друга жена. Позволявайки на децата да гледат на нея като на майка лесно би могло да причини неприятности, когато доведеше нова господарка на крепостта. Знаеше, че Маргарет нямаше да я е грижа каква позиция заема Фрейза, нямаше и да я интересува дори, ако Фрейза вземеше децата му и не се върнеше никога повече. Фактът, че бе сигурен, че Маргарет няма да е любяща майка също като Анабел, го доказваше. Тъй като една от причините да иска да се ожени бе да

намери майка на децата си, той нямаше ни най-малка представа какво си бе мислил, когато избра Маргарет за своя съпруга.

Илса му се бе натресла, твърдейки, че е направил обещания, за които той не си спомняше, и все пак бе доказала, че е много добра майка за децата му. Съмняваше се, че би могъл да избере по-добра от нея. Илса не го гълча за децата му, или поне не го бе направила пред него, и не си би изляла гнева върху тях. Можеше да го презира за държанието му, което бе довело до раждането им, но се отнасяше с децата така, както се отнасяше и със своите собствени синове. Въпреки всички проблеми между тях двамата, оказваше се, че без да иска, бе намерил едно от нещата, които бе търсил... добра майка за децата си.

Влезе тихо в детската стая и се огледа наоколо, пускайки ръката на Одо. Дори стаята бе леко променена. Фрейза я поддържаше чиста и подредена, много по-удобна от повечето стаи в крепостта, и въпреки това преди бе някак студена. Илса бе оставила отпечатъка си и тук. Не можеше да назове всяка промяна поотделно, с изключение на възглавничките по пейките и няколко гоблена, висящи на стената, но стаята определено бе по-нежна, по-весела и гостоприемна.

Въпреки че си каза да не влиза и че има достатъчно работа за вършене, Дърмот се насочи към близнаците. Бебетата лежаха по гръб на меки легълца до стола на Фрейза и бяха будни, но леко сънени. Едното само погледна към него, а другото се усмихна. Младият мъж реши, че Финли е този, който се усмихва. Спомняйки си думите на Джилиан за характера на момчетата, бе леко изненадан колко ясно може да го види сега и той. Изглеждаше така, сякаш Кирнак стоеше и наблюдаваше, преди да даде одобрението си, докато Финли просто приемаше всеки. Макар да бе глупаво да приписва подобни качества на толкова малки деца, не можеше лесно да прогони тези впечатления.

Нито можеше да игнорира колко много тези големи сини очи приличат на неговите. Коленичи до тях, посегна да погали къдрицата на Финли и въздъхна примирено, когато бебето сграбчи пръста му и на момента го пхна в устичката си. Той погледна към Фрейза, която се бе ухилила широко, също като Одо, който сега стоеше в скута ѝ.

— Лягай да спиш, Одо — каза Фрейза. Тя целуна момчето, остави го да стъпи на крака и го побутна към леглото му в другия край на стаята. — Надявам се Одо да не ви е обезпокоил много, милорд.

— Не — отвърна Дърмот. — Не мога да виня детето заради причините, поради които дойде да говори с мен. — Забеляза как близнаците сякаш следят разговора им с очи. — Изглежда, че са весели момчета, като се изключи навика на Финли да смята, че всичко, което е в ръцете му, става за ядене.

Фрейза се засмя леко.

— Да, такива са. Весели и силни. Още ли се съмнявате, че са ваши?

— Понякога се чудя дали някое от тях е наистина мое — промърмори той и направи гримаса, чудейки се дали Фрейза е забелязала киселия му тон. — Е, сега наистина са мои, нали?

— Да, милорд. Смятам, че всичките са ваши. Повечето жени, дори тези с леко поведение, знаят кои са бащите на децата им. Повечето не са като Анабел, с толкова много възможности, че да не може да разбере кой е. Тези две момчета със сигурност са ваши, макар да знам, че ще ви трябва повече от думата ми, за да се убедите.

Тъй като Финли беше заспал, Дърмот освободи пръста си и се изправи.

— Да, така е. А колкото до останалите, боя се, че майките им може да са имали същите съмнения като Анабел.

— Може би. Повечето от тези жени не се тревожат да знаят имената и лицата на мъжете, които са бащи на децата им. — Фрейза насочи погледа си към малката риза, която кърпеше. — Лейди Илса не е такава и мисля, че го знаете. Не ѝ се е налагало нито за миг да се пита кой е бащата на момчетата ѝ. Лейди Илса не е като другите жени и никога няма да бъде.

— Откъде може да си толкова сигурна?

— Защото живях с жена от другия вид, милорд.

— Както и аз.

— Да, така е, но се чудя дали научихте правилния урок от цялото онова нещастие.

Дърмот изсумтя.

— Научих никога да не се доверявам на жена, особено такава, която раздвижва кръвта ми.

Фрейза въздъхна, но не го погледна.

— От това се боях. Обвинявате всички за греховете на една.

Той наистина нямаше какво да отговори на това, затова напусна стаята. Беше постъпка на страхливец, но не се поколеба да я направи. Фрейза не бе чак толкова по-стара от него, но притежаваше уменията да го кара да се чувства като глупаво дете. Освен това тя можеше бързо и прецизно да види истината в сърцето на човек, което бе още една добра причина да се отдалечи от нея. Сърцето му бе пълно с прекалено много заплетени, сложни емоции, за да позволи някой да ги долови.

Щом влезе в кабинета си, си наля чаша вино и седна на стола пред камината. За момент просто гледаше в огъня и отпиваше от питието си, когато забеляза, че тежкият дъбов стол, на който седеше, бе много по-удобен от когато и да е било преди. Погледна надолу към мястото, където седеше, след което се обърна и към облегалката. На столовете имаше възглавнички, а на облегалките меки овчи кожи. Илса очевидно не бе доволна да преустройва само останалата част от крепостта, та бе решила да влезе и в неговия кабинет. Дърмот се зачуди дали не е прекарала младостта си в скубане на гъски, а сега и в дране на овце.

Отпусна се отново в стола си и допи виното. Мусеше се и го знаеше. Освен това знаеше, че започна да мисли нелогично. Столът беше удобен, а бродериите на възглавничките бяха много красиви. Изобразяваха голям грифон, заобиколен от магарешки бодили, не някое прекалено женствено цвете. Беше глупаво да мисли, че намесата ѝ е непростима. Ако се оплачеше за това, само щеше да изглежда сприхав. Все пак работата на съпругата бе да направи дома на мъжа си по-удобен, по-елегантен и гостоприемен. Имайки предвид колко често се затваряше в тази стая, той се зачуди кога бе имала време да направи тези промени, че той да ги забележи едва сега.

Представи си много ясно как Илса се спотайва около вратата и го чака да излезе, за да се втурне вътре и да подреди тези неща и тази мисъл го накара да се усмихне. И да окачи гоблен, каза си той, когато най-после го забеляза над камината. Дърмот се огледа наоколо и се намръщи, забелязвайки още два — един зад огромното му бюро и един на стената близо до врата. Къде жена му бе открила всички тези неща? Не си спомняше да е носила много сандъци с вещи, когато дойде.

Почукване на вратата го изтръгна от мислите му.

— Влез.

Джорди, дясната му ръка, влезе и се усмихна, оглеждайки се наоколо.

— Тук е станало доста уютно, милорд — каза той, затваряйки вратата след себе си. — Цялата крепост започва да изглежда доста добре.

— Да, жена ми наистина е била много заета — промърмори той. — Само се чудя откъде, по дяволите, се появи всичко това.

— О, ами от склада до тъмницата. Долу е опасен лабиринт от тунели и стаички. Нейно благородие настоя да обиколи всички стаи и намери истински съкровища.

— Никой не ми е казал за тях.

— Мислехме, че знаете, но не искате да ги докоснете, защото са складирани от чичо ви. Мъжът е събрал много хубави вещи, но не ги е използвал, беше взел само няколко от тях. Сякаш е обичал хубави неща, но не е знаел какво да прави с тях. Сигурно е бил богат мъж.

Или можеше да бъде, ако не бе прахосвал парите си за неща, които не използва, помисли си Дърмот. Той почувства завръщането на стария гняв, като си спомни как чичо им не бе помогнал с нищо на Конър да се погрижи за семейството и клана им, да възстановят Дайхладах след няколко години на кървава война. Това, че чичо му е заравял богатството си под крепостта, докато той и семейството му гладуваха, бе едно от многото доказателства колко силно е искал да се провалят и да не оцелеят. Освен това обясняваше защо никога не бе довел никой от семейството в Клакхтром, дори и като опит да прикрие омразата си зад обикновено семейно милосърдие. Вероятно някой от тях щеше да открие богатството му и да започне да изпитва подозрения към него.

Дърмот избута тъмните си мисли настрани и попита.

— Мислиш ли, че е бил крадец?

— Не — отвърна Джорди. — Хората, които живееха тук с него, постоянно се оплакваха, че хаби пари за неща, които не използва. Някой каза на господарката за тези вещи, когато тя попита дали има складирано нещо, което би могло да направи крепостта по-топла и цветна. Тя вече бе претърсила стаите на лейди Анабел. Предишната ви жена също е складирала доста хубави вещи.

След като допи виното си, Дърмот накара Джорди да му разкаже за съкровищата на чичо му. Шокът го накара да запази мълчание,

докато мъжът описваше съдържанието на две огромни стаи в подземията на крепостта, които бяха пълни с повече съкровища, отколкото Дърмот би могъл да си представи. Чичо му наистина е бил заможен мъж, и сега той също бе такъв. Веднага щом избуташе гнева към чичо си в миналото, където му беше мястото, той бе сигурен, че ще се зарадва на вещите.

— С толкова вещи Клакхтрон ще стане много хубав, като кралския дворец — промърмори той, докато оглеждаше хубавите гоблени.

— Да, милорд — отвърна Джорди. — Мисля, че и лейди Илса мисли така.

Дърмот подозираше, че Джорди е прав и се зачуди защо това не го тревожи толкова, колкото би трябвало. Илса се промъкваше зад щитовете му, избутваше бариерите му със страстта си и с начина, по който се грижеше за децата и дома му. Ако не внимаваше, някоя сутрин щеше да се събуди, осъзнавайки, че е силно заплепен. Това, което истински го ужасяваше, бе лекотата, с която го постигаше тя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Илса погледна зад себе си и ѝ се наложи да прехапе устната си, за да не се усмихне. Одо, Айви и Аулай я следваха в спретнатата редица като малки войници. Тя все още чувстваше лека вина, защото бе оставила Алис, макар детето да бе приело, че разходките из гората и хълмовете не бяха за малките деца. Илса ѝ бе казала, че трябва да е на пет години, или почти на пет като Аулай. Подозираше, че в деня, в който Алис стане на пет, щеше да изиска от нея да я отведе в гората.

И ще го направя, ако все още съм тук, помисли си Илса и въздъхна. През двете седмици от заминаването на Джилиан и останалите Макенрой, почти нищо не се бе променило. Братята ѝ и Нанти се опитваха да намерят врага на Дърмот, а той се опитваше да се държи всячески далеч от нея. Всяка нощ той бе страстен любовник и всеки ден бе истински непознат. Илса не бе сигурна колко дълго ще успее да издържи. Опитите ѝ да спечели уважението и привързаността на съпруга си започнаха да приличат все по-малко на решителност и все повече като самобичуване. Кога ли бе прекрачила границата между търпението и унижението?

Решавайки, че денят е прекалено хубав, за да се терзае над това, Илса спря пред каменистия хълм, който искаше да разгледа. Не беше особено висок и имаше нещо, приличащо на пътека. Крайната ѝ цел не бе много висока и тя подозираше, че децата ще могат да стигнат до малката пещера без особено затруднение.

Обърна се да ги погледне. Техният охранител Том, който беше все още момче на не повече от седемнадесет, водеше зад тях едно пони. Тъй като не бе виждала уменията му с меча, Илса не бе особено сигурна каква защита може да им осигури той, но бе добър с децата. Живееше в Клакхтром вече месец и нямаше никакви признаци за беда или някаква опасност, помисли си Илса. Тя прогони неочакваната си тревога и се усмихна.

— Сега ще се изкачим по хълма — започна тя.

— Защо? — попита Айви, мръщейки се на пречката пред тях.

— Ами, там горе има малка пещера — каза тя и видя как момченцата веднага се заинтересуваха. — Вътре ще потърсим камъни, които искам да разгледам.

— Не знаех, че искате да взимате камъни — промърмори Том. — В Клакхтром има много камъни.

— И аз ги използвам — каза Илса, — но няма такива, каквито искам да използвам за градините. Трудно е да се обясни, Том. Трябва да видиш градините, които съм виждала аз. Свещеникът ни има една от най-красивите. Дори тези, в които има зеленчуци и билки, са направени така, че да изглеждат добре.

— Това да не е свещеникът, който е умрял в...

— Да — побърза да го прекъсне тя, тъй като не искаше той да говори за непристойната смърт на човека пред децата. — Едно от нещата, която правеше градините му толкова хубави, бе това, че бяха подредени. Всичко беше разделено по вид от красиви каменни пътечки.

— Е, щом така искате, добре. — Той свали няколко малки чанти от понито и завърза животното за един храст. — Ето — каза, подавайки по една чанта на всяко дете и на Илса, — не ги пълнете прекалено много, за да не станат трудни за носене.

— Хайде нагоре, малки мои смелчаци — каза Илса и тръгна по пътеката, — и внимавайте къде стъпвате.

— Ами ако паднем? — попита Айви.

— Той е точно зад нас и ще хване всеки, който се спъне.

— Има ли дракони в пещерите?

— Дракони не съществуват — промърмори Аулай.

— Напротив! — възрази Айви. — Одо ми каза. Той ми каза, че нощем те издават страшните звуци, а миризмата е от лошия им дъх. И Одо най-добре може да знае, тъй като драконите се приближават все до неговото легло.

Обградена и израснала около куп момчета, Илса много добре знаеше какви са шумовете и миризмата. Потискайки желанието да се засмее, тя погледна към Одо. Бузките на детето бяха леко зачервени, но то се бе ухилило като малък пакостник, какъвто и беше. Аулай и Том не се справяха добре с опита да потиснат смеха си. Илса реши, че Одо е едно от най-опасните същества... умно малко момченце. Беше хубаво, че в него няма и капка злоба.

— Е, ще трябва да разберем защо този дракон влиза толкова често в детската стая — каза Илса и отново насочи вниманието си към пътеката. — Тогава ще успеем да се отървем от него.

Щом стигнаха до пещерата, Илса инструктира малките си войници какви камъни търси. Земята на входа пред пещерата бе пълна с такива. Тя влезе вътре, а Том и децата я последваха. Охранителят им бързо огледа мястото, преди да направи малък огън, който да даде повече светлина на Илса, и излезе навън. Одо скоро го последва, оставяйки Илса с Айви и Аулай, които да помогнат да събере камъните по пода.

Докато Илса и Айви изучаваха един доста интересен камък, който бе прекалено голям за каменната им пътека, и все пак щеше да е загуба да го оставят тук, Илса чу странен шум. Сякаш нещо над главите им се бе преместило, но не видя нищо, докато разглеждаше тавана на пещерата. Изведнъж се изплаши, че пещерата може да не е безопасна, и я осени прозрението, че е пълна с камъни, защото се рушеше бавно.

Отвори уста да каже на децата да излязат, когато шумът се чу по-силно и отекна в пещерата.

Тя чу предупредителния вик на Том само миг преди камъните да започнат да падат. Сграбчи Аулай и Айви, издърпа ги от входа на пещерата и ги закри с тялото си. Молеше се Одо и Том да се успели да излязат, преди камъните да започнат да се сипят от тавана.

След това настана тишина и измина цяла минута, преди Илса да посмее да се раздвижи. Почувства влага по лицето си и посегна да я изтрие. Дори на слабата светлина на огъня разпозна, че това е кръв. Скоро осъзна, че има малки рани по гърба и ръцете си. В сляпата си нужда да защити децата явно не бе усетила камъните, които я бяха ударили. Щом вдигна глава и видя, че входът на пещерата е затрупан с камъни, реши, че раните са най-малкият ѝ проблем.

— Има много големи скали — каза Айви с треперещ глас.

— Да, момичето ми, така е.

Прекалено големи, за да може да ги помести сама, помисли си Илса.

— Мамо! Мамо!

— Одо, ти ли си? Добре ли си?

— Да, мамо, но Том е покрит целия с камъни. Мисля, че е умрял.

— Останете тук — каза Илса на двете изплашени деца, преди да пристъпи към блокирания вход на пещерата.

Гласът на Одо трепереше силно. Детето със сигурност бе ужасено. Макар да знаеше, че е рисковано, Илса внимателно размести няколко камъка, колкото да направи малка дупка в стената. През нея тя видя Одо и облекчена пое дълбоко дъх. Той беше прашен, но изглеждаше напълно здрав. Зачуди се обаче на какво седи и се помоли, каквото и да е, да е стабилно.

— Боли ли те нещо, Одо? — попита тя, без да може да види добре лицето му.

— Не, Том беше върху мен — отвърна той. — Когато камъните спряха да падат, аз изпълзах изпод него, но той не мърда, мамо.

— Това не значи, че е мъртъв, миличък.

— Да махна ли камъните от него?

— Не, любов моя. Няма да му помогнеш, дори да ги махнеш. Знаем, че си много умно и смело момче.

— Да, такъв съм — каза детето и потърка с ръка лицето си, размазвайки праха и сълзите по бузите си.

— Точно такъв трябва да бъдеш сега. Трябва да доведеш помощ, Одо, за брат ти, за сестра ти и за Том.

— И за теб, мамо. Трябва да доведе помощ и за теб. Но Том...

— Одо, трябва да бъдеш силен млад мъж и да игнорираш горкия Том. Трябва да отидеш в Клакхтром и да доведеш силни мъже. Кажим им какво се е случило и че Том е ранен. Можеш ли да го направиш, мой малки смел рицарю?

— Да, мога.

— Върви внимателно, Одо. Трябва да стигнеш жив и здрав в Клакхтром.

— Ще стигна, мамо.

Илса се заслуша внимателно, когато Одо тръгна, но не чу нещо, което да подсказва, че е имал проблем, докато е слизал по хълма. Когато въпреки усилията ѝ, не успя да чуе нищо повече, тя се върна да седне до Аулай и Айви. Прегърна ги силно и насочи погледа си към малката дупка, която бе направила. Спасението им зависеше от едно изплашено петгодишно момченце. Молеше се да не е поставила детето в опасност и да не е поискала прекалено много от него, но нямаше друг избор.

— Одо ще ни спаси, мамо — каза Айви. — Одо е много умен и много смел.

Когато Аулай кимна, Илса осъзна защо децата са толкова спокойни. Вярата им в брат им бе непоклатима. Тя се опита да забрави, че те самите са на пет години и се помъчи да намери утеха във вярата им в Одо.

* * *

Дърмот се намръщи, когато изведнъж Фрейза преbledня, а погледът ѝ бе насочен някъде над рамото му. Бе спрял жената, докато тя се връщаше от конюшните с Грегор, Иуърд и Алис, където им бе показала новородените котенца. През последните две седмици той се опитваше да опознае по-добре децата си. Макар да имаше много работа, се бе насладил на дискусиата им за котетата, докато изведнъж Фрейза не започна да се държи така, сякаш е видяла призрак.

— Да не ти е лошо, Фрейза? — попита я.

— Одо — прошепна жената и тръгна към портите на крепостта.

Тръгвайки след нея, Дърмот видя малкото момче да язди понито си.

— Той не бива да язди сам навън.

— Не беше сам. Излезе с Том, Илса, Аулай и Айви.

Ледена тръпка разтърси Дърмот и го накара да изтича до понито и да вземе треперещото дете в прегръдките си. Каза си, че страхът му е роден от тревогата за децата му, но истината бе, че първата му мисъл бе за Илса. Имаше много причини за това, но и само няколко от тях бяха достатъчни. Това го накара да се почувства слаб, и щом проблемът бъде решен, той щеше да се заеме с тази слабост и да я пребори. Все още не бе изчистил подозренията си от Камерън.

— Какво се случи, Одо? — попита той, трогнат от начина, по който момчето се вкопчи в него без грам колебание.

— Скалите паднаха — отвърна Одо. — Мама, Аулай и Айви са заклещени в пещерата, а върху Том има много скали.

— Знаеш ли дали Илса и децата са ранени?

— Не са, просто не могат да излязат от пещерата. Скалите са много големи и не могат да ги махнат.

— Ти как успя да се спасиш, Одо? — попита Фрейза, когато Дърмот остави момчето на земята и започна да крещи заповеди на мъжете си.

— Бях отвън с Том, когато камъните започнаха да падат — отвърна момчето. — Той ме покри с тялото си и камъните паднаха върху него. После изпълзях изпод него и извиках мама. Тя направи дупка, за да ме види, докато стоях на един камък и ми каза, че тя, Айви и Аулай не са ранени. Каза ми да дойда и да доведа помощ.

— Справи се добре, момче — каза Дърмот и леко погали къдриците му. — Справи се много добре. — Намръщи се, когато през портата минаха Нанти, Сигимор и Тейт, които се завръщаха от поредното търсене на врага му.

— Какво се е случило? — попита Сигимор, поглеждайки от Одо и Фрейза към Дърмот.

— Изглежда е имало срутване на скали и сестра ви е заклещена в пещера заедно с две от децата ми — отвърна Дърмот, докато яхаше коня, който му доведе оръженосеца му Питър. — С мъжете ми отиваме да ги вземем.

— Значи е добре, че се върнахме точно на време, нали?

— Взemi me с вас! — каза Одо, протягайки малките си ръчички към Дърмот. — Ще ви покажа къде са.

Дърмот отвори уста, за да каже на момчето, че много добре знае къде са, и че трябва да остане при Фрейза, но бързо размисли. Одо бе заслужил правото да се присъедини към спасителния отряд. Посягайки надолу, той хвана момчето и го качи пред себе си на гърба на коня. После се подразни, тъй като одобрителната усмивка на Фрейза го накара да се почувства доволен.

Заставайки начело на отряда, Дърмот позволи на Одо да им сочи пътя. Имайки предвид крехката си възраст, Одо имаше забележителни сетива за посока и набито око за детайлите, които му помагаша да разпознае пътя. Дърмот почувства нотка на гордост и осъзна, че въпреки съмненията му дали децата са плод на неговото семе, той ги приемаше като свои. Спомняйки си за жената, която бе родила детето и бе заявила, че той му е баща, оставяйки Одо на грижите му, Дърмот осъзна, че се радва, че го е направила. Въпреки че щеше да носи петното на незаконороден, Одо очевидно имаше всичко нужно, за да

стане добър човек. Той нямаше да има тази възможност, ако бе останал с майка си, а това щеше да бъде голяма загуба.

Когато доближиха хълма, където се бе случило произшествието, Дърмот можеше ясно да види, че е имало сериозно срутване. Той се напрегна, неспособен да приеме, че е било естествено. Самият той се бе качвал на този хълм само преди седмица, и не бе забелязал никакви слаби места, не бе видял никакви пукнатини по земята. Освен това не бе валяло силно, за да може да отслаби почвата в района или да причини срутване на камъни. И все пак не можеше да измисли как и защо някой би причинил такъв инцидент. Със сигурност имаше много по-лесни и сигурни начини да се отървеш от някой.

Но сега не бе времето да се тревожи как и защо, каза си той, докато слизаше от коня и сваляше Одо на земята. Жена му, децата му и горкият Том имаха нужда от помощ. Беше напълно в реда на нещата да се тревожи, но ако започнеше да вижда заговори и заплахи щом се случеше нещо неочаквано, щеше да му се наложи да се тревожи непрестанно. Последното нещо, което искаше, бе да се превърне в едно от онези нещастни създания, които се плашеха дори от собствената си сянка.

— Води ни, Одо, момчето ми — каза той. — Подозирам, че Илса и останалите ще се радват да се приберат у дома.

— Мамо! Мамо! Одо е! Доведох помощ.

Илса каза една бърза молитва и се приближи към входа, когато чу гласа на Одо. Беше минало доста време и Аулай, и Айви бяха започнали да губят вярата си в Одо. А тъй като нейната не бе особено силна, беше истински доволна, че не ѝ се наложи да засилва надеждата им. Когато погледна през дупката обаче, не видя очите на Одо, а тези на брат си Сигимор.

— Мога ли да те попитам, какво, по дяволите, правиш там? — попита Сигимор.

— Събирах камъни — отвърна Илса, — трябваха ми, за да направя каменни пътеки за градината.

— Естествено — той огледа купчината от големи каменни блокове, — но мисля, че ще ти е малко трудно да вървиш върху тези.

Когато чу Аулай и Айви да се кикотят зад нея, тя разбра, че децата вече не се страхуваха. Макар че това я зарадва, тя успя да се намръщи на брат си.

— Голям си умник. — Тя бързо стана сериозна. — Том?

— Беше буден още преди да стигнем до него — отвърна Сигимор. — Освен това, като махнахме камъните, той започна да се движи и да проклина. Уверявам те, че има само синини и ожулвания.

— Слава богу. А Одо? Изглеждаше добре, но не успях да го видя хубаво.

— Само е мръсен, нищо повече. Ах, чаровният ти съпруг пристига.

Преди Илса да успее да се подготви, се оказа очи в очи с Дърмот. Не бе нужно да го вижда целия, за да знае, че е ядосан. Дори и да не успее да намери причина да я обвини за случилото се, тя подозираше, че това ще е краят на свободата ѝ.

— Какво, по дяволите, правиш там? — поиска да узнае Дърмот, без да е сигурен кое го е подразнило повече, това, че се е изложила на опасност, или факта, че бе уплашен за нея.

— Чакам няколко силни момчета да дойдат и да ни спасят — отвърна тя.

— Събирала е камъни — каза Сигимор и макар Илса да не можеше да го види, бе сигурна, че той се усмихва самодовошно.

Когато Дърмот изгледа купчината камъни, които трябва да премести, за да я освободи, Илса му се сопна.

— Не тези. По-малки. Събирах камъни, за да направя красиви каменни пътеки в градината.

Дърмот я изгледа така, сякаш е напълно малоумна, и Илса простена тихо. Беше се изтощила да вижда този поглед. Плановете ѝ за градината очевидно бяха едно от нещата, които са отвъд разбиранията на мъжете, и съпругът ѝ смяташе, че е малоумна. За нещастие, след всичко това щеше да измине доста време, преди да успее да събере камъните, от които имаше нужда да довърши пътеките и да му покаже важността на плана си.

— Най-добре се отдръпни назад, докато разчистим — каза Дърмот. — Може някой от тях да се отрони навътре, а не искаме камъните пак да паднат върху главата ти.

Въпреки че му се подчини и се отдръпна назад, прегръщайки децата по-близо, Илса осъзна, че той намеква, че е безотговорна, и изруга тихо. Единствените, които бяха в опасност от това нещо да ги удари по главата, бяха съпруга ѝ и кикотеция ѝ се брат. Вероятно

можеше да нарисува картинка, за да покаже на Дърмот какво е намислила и ако това не помогнеше, просто щеше да натъпче картината в гърлото му. Планът беше добър и тя щеше да изчака да я освободят, за да го приведе в действие.

В мига, в който отворът бе достатъчно голям, че да излязат през него, Илса подаде децата навън. Игнорирайки мърморенето на мъжете, тя изгаси огъня, взе чантите с камъни, които бяха изпуснали при срутването и им ги подаде. Опита да излезе навън, но Дърмот я хвана и я измъкна през дупката. Илса предположи, че и малкото търпение на Дърмот се бе изчерпало. Когато Сигимор обви ръка около тялото ѝ, тя се облегна на него, неочаквано почувствала нужда от подкрепа.

— Изглеждаш като пребита, момиче — заяви Сигимор и повдигна брадичката ѝ, за да огледа лицето ѝ.

— Някои от по-малките камъни паднаха и вътре в пещерата — каза тя, вече болезнено усещайки къде я бе ударило всяко парче скала. — Къде е Том?

— Вече е на носилка и го връщат в Клакхтром — отвърна Дърмот, чудейки се защо се почувства подразнен, задето Сигимор предлага утеха и подкрепа на Илса. — Мисля, че е леко натъртен. Беше очевидно, че няма счупени кости. Само след ден-два момчето ще е като ново. Но ти имаш нужда от лечение. — Той се намръщи към торбите, които тя им бе подала от пещерата. — Нима очакваш да отнесем тези камъни в Клакхтром? — Той се намръщи, когато Одо сложи още две чанти при останалите.

Тъй като дори не смяташе да обмисли глупавия му въпрос, Илса го игнорира и се усмихна на Одо.

— Справи се много добре, мой смели рицарю.

— Благодаря, мамо. — Одо се намръщи към нея. — Ранена си — детето погледна към Дърмот. — Трябва да я отведем у дома, за да може Фрейза да я излекува. Има кръв по нея.

— Добра идея, момче — каза Сигимор и тръгна надолу по пътеката, държейки Илса близо до себе си.

След като загледа за миг несигурното пристъпване на жена си, Дърмот насочи поглед към чантите.

— Предполагам, че трябва да ги взема у дома.

— Доста работихме, за да ги съберем, татко — каза Айви. — Искаме градината да е хубава.

Дърмот хвърли по една чанта към ухилените Тейт и Питър, и след това тръгна надолу с останалите три. Питър и Тейт го последваха, държейки под око децата. Когато стигнаха до конете и Дърмот видя, че жена му вече е настанена пред Сигимор на гърба на коня му, той хвърли чантите към Нанти и игнорира изненадания поглед на брат си. Тейт взе на коня си Айви, а Питър — Аулай. И така, вместо да се връща към Клакхтром с благодарната Илса пред себе си, Дърмот се озова отново с Одо. Предполагаше, че така е честно. Одо беше истинският герой на деня.

Веднага щом стигнаха до крепостта, Илса и децата бързо бяха отведени от Гай и Фрейза. Дърмот провери дали Том е настанен добре и дали някой се грижи за него, преди да се присъедини към Нанти и братята на Илса в голямата зала. Взе си вино, хляб и сирене, и се настани на стола си. Тъкмо бе започнал да се храни, когато осъзна, че мъжете са изненадващо тихи. Вдигна поглед, виждайки, че всички го гледат така, сякаш очакват да каже нещо.

— Искате ли да кажете нещо? — попита той. — Всички са спасени, нараняванията не са сериозни и това е краят, нали?

— Би трябвало да е така — каза Тейт. — И все пак не мога да се отърся от чувството, че случилото се не бе просто случайност. Огледах около пещерата, но не видях никаква причина тези камъни да се срутят. Не видях и знак да е направено от човек. Но липсата на причина ме тревожи.

— Камъните падат. Какво по-просто от това?

Дърмот обаче бе доволен да види, че и някой друг споделя подозренията му. Просто не бе доволен, че това е един Камерън. Този инцидент свали доста от подозренията, които имаше към тях. Знаеше без грам колебание, че те никога не биха застрашили сестра си или някое от децата. Можеше да имат други грехове, но не и тези. И след месец в компанията им, след като никое от подозренията му не бе издържало, той вече почти вярваше, че са невинни за нападението над него. Дори подозренията му, че може да са целели да хванат леърд за съпруг на сестра им, губеха силата си.

— А и как някой би могъл да го направи? — попита Нанти, привличайки вниманието на Дърмот. — Това ще изисква предварително планиране.

— Не беше голяма тайна, че днес Илса ще ходи там — каза Тейт. — Планът може да е съставен, докато се е приготвяла за излизане. Няма да е трудно някой да подготви този инцидент и да я изчака да влезе в пещерата. Илса и преди е ходила там и е говорила за мястото. Нужно е било да се разместят само няколко камъка и след това леко побутване. Един претърколи ли се, повлича и останалите след себе си.

— Защо някой ще опита да нарани жена ми и децата ми? — попита Дърмот. — Ако съм прав и наистина имам враг, ако това се бе случило на мен, щеше да е повече от инцидент или лош късмет, все пак би трябвало аз да съм мишената, не Илса.

Тейт сви рамене.

— Не е толкова странно врага да нападне някой близък. Докато не открием истината кой е врагът ти, ако наистина имаш такъв, и защо те напада, не мога да гледам на случилото се като на инцидент.

— Разумно. Това означава, че Илса и децата трябва да бъдат пазени много зорко, докато не научим повече. — Той огледа внимателно мъжете. — Предполагам, че нямате все още никакви отговори.

— Не — отвърна Нанти, — елиминирахме доста хора, които можеха да са виновни. Изглежда не е никой от Клакхтром. Уолъс говори много, но не смее да действа. — Нанти най-после се усмихна. — Поговорихме си с глупака за слуховете, които разпространява. Сигимор му даде да разбере, че е голям късметлия, задето все още диша, след като е предал така леърда си. Обаче започвам да се чудя дали не търсим в грешната посока — той сви рамене, — но ще продължим, докато не намерим нещо, което да ни отведе до друга следа. Това може да се случи, като най-после открием собственика на земите, където почти не бе убит.

— Аз започвам да се чудя дали не преследваме една химера. — Дърмот обмисли това за миг и след това поклати глава. — Не, сигурен съм, че някой иска смъртта ми. Случилото се в Мюлейдън не бе просто опит да бъда ограбен.

— Спомни ли си нещо?

— Много малко, само проблясъци. Спомних си, че чувам груб глас, който казва, че е най-добре някой да се увери, че съм мъртъв, защото не искат да изпуснат наградата, ако все още дишам. Това обяснява, че някой е наел мъжете.

— Да — съгласи се Сигимор, — и ни показва, че отговорът е някъде в Мюлейдън. Ще дам на семейството си още две седмици, за да открият отговорите, или поне да покажат някакъв прогрес. Ако не научат нищо, тогава двамата с Тейт сами ще отидем да разпитаме. Но докато не намерим някои отговори, ти си прав, Илса и децата трябва да бъдат добре пазени. Ако случилото се днес не е инцидент, значи имаш враг, който сега е решил да удари семейството ти. Просто ми се иска да можеше да си спомниш какво те е довело в земите ни.

— На мен ми се иска много повече, отколкото на теб — каза Дърмот, — тъй като с всеки изминал ден съм по-убеден, че отговорите са някъде там.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тъжно, ето какво беше, помисли си Илса, подпирайки се на възглавницата, докато гледаше как Дърмот се мие и облича. Тя вдигна чаршафите до гърдите си и едва се сдържа да не въздъхне. Беше истинско удоволствие да го наблюдава, да вижда грациозните му движения и да изучава мускулите под гладката му кожа. Беше благодарна, че ползваше паравана единствено, за да се облекчи. Тъжното бе твърдото доказателство, че въпреки всичките си отчаяни усилия, не бе успяла да защити сърцето си, а Дърмот от друга страна сякаш бе обвинил неговото с най-добрата испанска стомана.

Имаше само една много тънка нишка на надежда. Мразеше се, задето се вкопчваше в нея, но просто не можеше по друг начин. От инцидента преди две седмици Дърмот бе спрял да гледа на нея като на заплаха. Извън спалнята не бе сърдечен, и все пак не се отнасяше ледено и дистанцирано, както преди. Някои инцидентни изказвания ѝ показваха, че все още не вярва, че са си разменили обети, но вече все повече и повече ѝ показваше, че я приема за своя съпруга. И още по-важното бе, че той се държеше така, сякаш вярваше, че близнаците са негови синове.

Тя се постара да не изглежда изненадана, когато той спря пред леглото и не я целуна леко, преди да си тръгне, както обикновено, а застана пред нея с ръце на кръста си и ѝ се намръщи. Беше очевидно, че се кани да говори с нея. Илса се молеше да не наруши примирието им. Сутрин езикът ѝ не бе особено остър, със сигурност не достатъчно, за да се защити ефективно, ако той започне да я залива с подозренията, които държи заключени в това бронирано сърце.

— Смятам днес да взема с мен Одо и Аулай — каза ѝ.

— Къде? — попита тя, едва успявайки да се сдържа да не му заповяда да ѝ даде подробно обяснение. Одо и Аулай бяха негови деца, синовете му, и той имаше всяко право да ги води, където пожелае.

— Ще яздим през земите ми — той сви рамене. — Да нагледаме добитъка, да инспектираме полетата и да говорим с хората. Одо и

Аулай не могат да бъдат мои наследници, но въпреки това са ми синове и част от клана.

— Да, така е, но безопасно ли е да дойдат?

Дърмот осъзна, че е очаквал тя да се разтревожи. Ето защо бе решил да ѝ сподели намеренията си, нещо, което не би направил с друг. Без значение какво мислеше за нея, беше очевидно, че напълно я приема за майка на децата си. Вероятно щеше да му се наложи да отдели време, за да помисли как пълното ѝ приемане на децата и очевидната ѝ привързаност към тях е в разрез с подозренията, които имаше към нея.

— Няма да сме само тримата — отвърна той. — С нас ще има още половин дузина мъже. От много време не съм обикалял земите. — Целуна я леко и тръгна към вратата. — Ще бъдат добре пазени.

Илса се отпусна на възглавниците и се намръщи към вратата, когато той излезе. Не беше сигурна какво трябва да мисли. Дърмот се бе посъветвал с нея относно децата, нещо, което никога преди не бе правил. Дали това значеше, че я приема за майка на децата си, или би се посъветвал и с Фрейза, ако не бе женен за нея? Това бе един от онези пъзели, които вероятно щяха да я побъркат, докато ги реши.

Тя стана от леглото и отиде да се измие и облече. По кожата ѝ все още имаше бледи синини от камъните, но като цяло бе добре. Том също се бе възстановил бързо. От инцидента насам всичко бе спокойно, затова тя си каза, че не бива да се тревожи за Дърмот, Одо и Аулай. Всъщност, всичко бе толкова спокойно, че тя се изкушаваше да излезе от Клакхтром, но бе успяла да устои.

— Добро утро — извика Гай откъм вратата, — донесох ти нещо за закуска.

— Много добре. Влизай — промърмори Илса и приглади роклята си, докато излизаше иззад паравана.

— О, тази рокля е много хубава, Илса. — Гай затвори вратата и остави подноса, който носеше, върху сандъка пред камината. — Тъмнозеленият цвят ти отива.

— Една от роклите на лейди Анабел. — Младата жена прокара ръка по плата, удивена от мекотата ѝ. — Фрейза преправи тази за мен. Не съм сигурна, че искам да мисля колко от парите на Дърмот са похарчени за нея. Изглежда жената е имала различна рокля за всеки ден от месеца.

— По-скоро за два месеца. Всичките в богати цветове. И от най-добрия плат. Човек може да си помисли, че са били правени за кралица. — Гай седна до сандъка, където бе оставила храната. — Ела, седни да ти сплета косата.

— Гардеробът ѝ показва колко е била суетна, според мен — каза Илса, като седна и намаза мед върху овесената си питка, за да стане сладка. — Част от мен може да разбере нуждата да притежава толкова красиви неща. Обаче Нанти каза, че едва не е довела Дърмот до просешка тояга, затруднявайки го да се грижи за земите и хората си. Това е непростимо.

Гай среса нежно дългата коса на Илса.

— Е, сега Негово Благородие може да се погрижи за земите и кесията си. Жената е оставила толкова много рокли и други дрехи след себе си, че може да не купуваш нищо с години.

— О, боже, това ме кара да се чувствам виновна, задето купих хубавия син плат.

— Глупости. Заслужаваш това малко удоволствие. Няколко плата няма да са голям проблем за мъжа ти. Ти заслужаваш това, тъй като му спестяваш много пари.

— Как това, че купувам платове, спестява пари на Дърмот?

— Ти ще използваш добре дрехите на лейди Анабел. Много други жени биха отказали. Много малко са тези, които дори биха докоснали вещите на мъртвата съпруга на мъжа си.

— Вероятно от суеверие.

— Може би. Или може би втората съпруга се страхува, че няма да изглежда толкова добре в дрехите, колкото първата съпруга... Престани да гледаш така.

Потискайки неочакваното желание да свали роклята, Илса каза:

— Не ми виждаш лицето. Откъде знаеш как гледам.

— Познавам те добре, Илса. Често съм те чувала да се наричаш прекалено червенокоса, прекалено дребна и прекалено слаба. Е, не си нито едно от тези неща. Изглеждаш прелестно с тази рокля и да не си и помислила да я съблечеш.

— Нагло момиче — въздъхна Илса. — От всичко, което чух, Анабел е била много красива жена. Имайки предвид къде и колко трябваше да преправим тази рокля, за да ми стане, Анабел е имала

тяло, което е карало мъжете да изплезват език до пода, а очите им да се извъртат в орбитите си.

— Да, много приятна картинка — промърмори Гай и се засмя леко.

— Звучи като припадък.

— Похотлив припадък. Анабел очевидно е привличала така мъжете. Можела е да накара един мъж да предаде леърда си, рискувайки така живота си. Аз не мога да го направя, никога не бих могла и никога няма да го направя.

— И никога не би поискала да го направиш. Съпругът ти идва в леглото ти всяка нощ, нали? Подозирам, че прави нещо повече от това да те гали по хубавата главица и да ляга да спи. Той е единственият мъж, който има значение, единственият, чийто език искаш да пада до пода, щом те види, и единственият, на който да му се извъртят очите, колкото и непривлекателно да изглежда това.

Илса се засмя.

— Да, така е.

— Ето, вече изглеждаш спретнато. — Гай седна на стола от другата страна на сандъка и си взе от питките. — Подозирам, че всяко момиче иска да е толкова красиво, че някой мъж да рискува живота и състоянието си заради нея. Но не съм сигурна, че лейди Анабел е била такава. Е, била е красива, но не мисля, че се е чувствала щастлива, като прелъстява мъжете. Може би е привличала мъжете с вида си, но смятам, че мъжете са искали да я опитомят — Гай поклати глава, — или може би тя е била долна курва, а мъжете са били достатъчно глупави да мислят със слабините си.

— Това е много вероятно — провлече Илса и се засмя. — Е, не знам какво е привличало мъжете към лейди Анабел и подозирам, че за всеки е било индивидуално. Може да се страхувам, че не съм толкова красива като нея, но нищо повече. Единственото, което е оставила след себе си, е гняв, болка и мъка. Сигурна съм, че Дърмот вече не обича жената. Просто се боя, че тя го е направила неспособен отново да изпитва любов.

— Не, не мисля. Ако беше така и всички чувства в него бяха мъртви, той нямаше толкова зорко да пази сърцето си, не мислиш ли?

— Това каза и Джилиан.

— И е вярно, сигурна съм в това. Да, предишната му жена го е оставила изпълнен с горчилка и недоверие, но мисля, че в момента той ги държи пред себе си като щит. И омекне ли веднъж към теб, ще го стори отново.

— Надявам се да си права, Гай — най-последно се усмихна тя. — Изглежда доста си мислила над това.

— Е, все пак искам да си щастлива, нали така? Освен това имам нужда да наблюдавам как мъжете и жените се държат един с друг. Това ми помага да вярвам, че това, което ми се случи, няма нищо общо с отношенията между мъжете и жените, така мога да попреча на болката да ме победи. — Тя се изчерви. — Предполагам, че онези копелета са почувствали някаква похот, но тя не е била към мен. Биха направили същото с всяко момиче, което им падне в ръцете. Просто са искали да вкарат похотта си в женско тяло, мислейки, че така ще станат големи, силни, могъщи и мъжествени. Аз просто съм се оказало първото нещастно момиче, изпречило се на пътя им. Бавно, гледайки останалите, успях да разбера това.

— Много се радвам, Гай. Ти ще продължиш да се лекуваш, знам го. Прекалено силно момиче си, за да позволиш на онези мъже да изтръгнат духа и щастието ти. — Тя вдигна ръка, спирайки Гай, която се канеше да отговори. — Ти имаш бъдеще. След като си забелязала толкова много неща, забележи и още нещо. Никой не те отбягва, а всеки предполага какво те е сполетяло. Един добър мъж, такъв, с който би могла да изградиш бъдещето си, никога не би те съдил за това, което си преживяла.

Гай кимна.

— Всеки ден вярвам в това все повече и повече. Скоро и сърцето ми ще го разбере, и мисля, че мога да видя тази истина в братята, в братовчедите ти и в мъжете в Клакхтрон. — Тя най-последно се усмихна. — И ми помага да се науча как да използвам кинжала, който ми даде Илаяс.

— Веднага щом закусим и нагледам децата, ще ти преподам още един урок. Най-добре е да се възползваме от факта, че Одо и Аулай няма да са тук, за да ни молят да научим и тях. — Тя се намръщи. — Надявам се всичко да бъде наред.

— Разбира се, че ще бъде. Те са с баща си. Мисля, че е много хубаво, че сър Дърмот започна да се интересува от тях.

Така беше и Илса си помисли, че докато се върнат, ще е успяла да превъзмогне завистта, която изпитваше.

* * *

— Кой живее в тази колиба, татко? — попита Одо, надничайки в празното котле, висящо над огъня.

— В момента никой — отвърна Дърмот. — Възрастната двойка, която живееше тук, умря преди няколко години.

И все пак малката колиба изглеждаше забележително чиста, помисли си Дърмот и се огледа наоколо. Бе го завладяло някакво странно чувство, карайки го да спре и да разгледа мястото. Не бе необичайно някой да се нанесе в празна къща, но не виждаше никакви знаци, че тук наистина живее човек. Нямаше дрехи, храна, нито миризма на готвено или огън. Но на леглото имаше чист матрак и няколко сгънати одеяла на пода до леглото.

Място за срещи, реши той и се усмихна. В това имаше смисъл и обясняваше защо е чисто, но нямаше знак, че някой живее тук. Сигурно двойка любовници са открили празната къща и са решили, че е идеално място за срещи. Започна да се оглежда за някаква следа кой може да използва колибата му. Тъкмо започваше да мисли, че си губи времето, когато забеляза нещо между дървения крак на леглото и стената. Легна по корем на пода и се усмихна, когато Одо и Аулай направиха същото.

Дърмот тъкмо взимаше това, което приличаше на някакво съобщение, когато чу груб глас да казва.

— Я виж ти, красивото лице на леърда завряно в прахта.

Ледена тръпка премина през Дърмот. Беше отново в Мюлейдън, проснат в калта, прекалено потрошен и окървавен, за да помръдне. Потрепна, когато тялото му си спомни крака, обут в ботуш, който се заби в него отстрани, чупейки няколко ребра. За момент, уловен в кошмара, Дърмот можеше да почувства вкуса на страха, заседнал в гърлото му. По цялото му тяло изби пот, докато чакаше следващия удар.

— Татко! Лошо ли ти е?

Чу детския глас на Одо и почувства как четири малки ръчички дърпат дрехите му, изтръгвайки го от мрачните му спомени. Измъкна се иззад леглото, прибра бележката в джоба на жилетката си и се опита да се усмихне на синовете си. Те изглеждаха притеснени, което го трогна, и той се зачуди колко ли дълго е останал в хватката на спомените.

— Добре съм, момчета — каза той, като се изправи. — Прилоша ми само за миг.

Дърмот се огледа из колибата, търсейки собственика на гласа, който му въздейства толкова силно, но видя само Джорди. Мъжът стоеше на вратата на колибата, а яките му мускулести ръце бяха скръстени на широките му гърди. Дали бе чул гласа само в главата си или безобидните думи на Джорди бяха повикали спомена? Дърмот помисли, че някой от нападателите е казал нещо подобно и по тази причина думите на Джорди имаха толкова силен ефект върху него.

— Какво правеше там отдолу? — попита той и се отместил от вратата, за да могат Дърмот и децата да излязат навън.

— Помислих, че има нещо, но нямаше — отвърна Дърмот, не желаейки да каже какво е открил, докато не се убеди, че никой няма да пострада от написаното вътре. — Ще трябва да намеря нови наематели за тази колиба. Загуба е да стои празна, земите около нея да буренясват, а нивите да стоят необработени. Ти познаваш хората наоколо, Джорди, може би ще успееш да намериш някой, който ще иска да се установи тук.

— Да, милорд, ще разпитам.

В гласа на мъжа се долавяше странна нотка, което накара Дърмот да се намръщи, гледайки след него. Дали не бе той този, който използваше колибата? Дърмот устоя на желанието веднага да разгледа бележката, която намери. Вместо това насочи вниманието си към синовете си и се зае да ги качи на конете. Аулай седеше пред Том, а Одо пред Дърмот, и двамата не спираха с въпросите и наблюденията си, докато Дърмот водеше мъжете обратно към крепостта.

Студ все още вледеняваше кръвта му и Дърмот се опитваше да се пребори с него. Осъзна, че не е сънувал кошмари, откакто се ожени за Илса. Очевидно малкото й топло тяло, което се притискаше към него всяка нощ, държеше кошмарите надалеч. Това бе странно, тъй като тя не бе особено голяма защита, ако бъде нападнат. Реши, че е така,

просто защото не е сам. Бил е напълно сам, когато са го нападнали в онази нощ, и явно това чувство се е задържало в него.

Също така бе възможно паметта му да се опитва да се върне. Това обясняваше защо изживява кошмарите си на дневна светлина, докато е буден. Това вероятно обясняваше защо думите на Джорди му подействаха по такъв начин. Дърмот се надяваше това да е истината, тъй като бе сигурен, че това, от което се нуждае, е заключено в паметта му. Дори малка следа би била от полза, за да му подсказже кой е врагът му.

В мига, в който минаха през портите на Клакхтром, Дърмот се огледа за Илса. Желаше я и се съмняваше, че ще успее да дочака до падането на нощта. Беше му трудно да го признае, но страстта беше най-доброто лекарство срещу студа вътре в него.

След като остави момчетата при Фрейза, Дърмот се изми в стаята до кухнята и тръгна да търси Илса. Беше доволен, че я намира на първото място, където я бе потърсил. И тъй като това място бе спалнята им, бе още по-доволен.

Илса се усмихна на Дърмот, виждайки го да влиза, но после леко се намръщи, когато той затвори и заключи вратата след себе си.

— Нещо нередно ли има?

Тя остави настрана възглавничката, която шиеше, и се изправи, отивайки към него.

— Още една възглавница? — попита той, усмихвайки се.

— В крепостта има много твърди столове. Одо и Аулай добре ли са?

— Изморени и прашни, но иначе много добре. — Той прокара пръст надолу по ръката ѝ доволен, когато тя потръпна от докосването му. — Роклята е много хубава. Цветът ти отива.

Нима ѝ правеше комплимент, запита се Илса и го погледна подозрително. От шестте седмици, откакто бяха съпрузи, Дърмот рядко ѝ правеше комплимент, и то само когато правеха любов. Не можеше да повярва, че той смята да я отведе в леглото, тъй като бе ранен следобед, но това обясняваше защо Дърмот заключи вратата. Освен това обясняваше защо е без връхна дреха.

— Благодаря ти — промърмори тя и осъзна, че косата му е влажна. — Къпал си се.

— Да, миришех доста на пот и коне. — Той бавно я придърпа в обятията си и се усмихна на смръщения ѝ поглед. — Не исках да обидя носа ти.

Целуна я по върха на носа, след това по шията точно под ухото. Тя простена тихо и се вкопчи в ризата му. Той проследи деликатната извивка на ухото ѝ с език и я почувства как трепери. Тук беше топлината, от която имаше нужда. Макар да го тревожеше, че има нужда от нея, беше спокоен от факта, че тя не осъзнава слабостта му.

— Едва рано след обед е — възрази тя, но не намери воля да се отдръпне от него.

Тъй като протестът ѝ бе много слаб, Дърмот го игнорира. Той я целуна, опитвайки се да сдържи страстта си, докато развързваше роклята ѝ. В мига, в който дрехата се свлече на пода, той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Илса изглеждаше красиво изчервена и леко замаяна, но Дърмот не ѝ даде време да се освободи от мъглата на страстта. Въпреки че шест седмици бяха споделяли леглото си всяка нощ, Илса все още бе много срамежлива. По тази причина нямаше намерение да ѝ даде време да осъзнае, че е полугола в леглото с него, докато през прозореца влиза ярка слънчева светлина.

Илса гледаше как Дърмот съблича дрехите си с такава бързина, че тя бе поласкана от нетърпението му. Обожаваше да гледа голото му тяло, а то изглеждаше още по-добре на дневна светлина. Тя се намръщи, изплъзнала се от замайването, което причини целувката му, и погледна към прозореца. Точно когато болезнено осъзнаваше колко е светло в стаята, Дърмот се настани върху нея, отвличайки вниманието ѝ.

Целувките му прогониха всичките ѝ тревоги за дневната светлина. В мига, в който започна да смъква долната ѝ риза, тя бе толкова пламнала от желание и нетърпелива да го почувства, че му помогна да я съблече. Илса се вкопчи в нея, докато той продължаваше да я обсипва с горещите си целувки и ласката на езика си. Едва когато напълно свали всичките ѝ дрехи, тя пак осъзна колко е светло в стаята. Когато се наведе към нея и остана така загледан в тялото ѝ, Илса почувства, че се изчервява до пръстите на краката си.

— О, не — каза тя и сложи ръце на слабините си.

— О, да — заяви ѝ той, хвана ръцете ѝ и ги прикова върху леглото.

Тя потръпна от срам, когато съпругът ѝ целуна поотделно двете ѝ бедра, преди да докосне с устни онази част от нея, която го желаше безумно. Само след миг срамът бе пометен от изгаряща нужда. Илса освободи ръцете си и ги вплете в гъстата му коса, отваряйки се за интимната целувка. Опитва всеки трик, за който се сетеше, за да успокои страстта си, дори пробва да брои отзад напред, за да може да спре удоволствието, надигащо се в нея, но това бе изгубена битка. Усещайки, че освобождението ѝ приближава, тя започна да дърпа косата му, искайки и той да се присъедини към нея. Дърмот я целуна, вкара език в устата ѝ и в същия миг съедини телата им.

Илса усети как трепери. Целуна го така, сякаш цял живот бе жадувала да усети вкуса му. Обви ръце и крака около него, за да го задържи до себе си, и да го притисне по-дълбоко в тялото си. Движенията му станаха по-мощни и бързи, тръпките на тялото му само подклаждаха страстта ѝ. Когато той извика името ѝ и изпълни тялото ѝ с горещото си семе, Илса усети, че достига до върха още веднъж. Треперещата тя се вкопчи в него, когато Дърмот се отпусна върху нея.

Без да е сигурна колко време е лежала така, заситена и отпусната, Илса се огледа из стаята. Отново погледна слънчевата светлина, влизаща през прозореца. Гледката на Дърмот, отпуснат върху нея, бе доста приятна, но тогава си спомни какво бяха правили току-що и едва не простена. След това нещо привлече погледа ѝ към краката ѝ, които все още бяха обвити около него.

— Господи, все още съм обута с чорапите си — промърмори тя.

Дърмот легна настрани и я огледа, усмихвайки се на изчервяването ѝ.

— Изглеждаш много изкусителна.

Илса простена и се завъртя настрани с гръб към Дърмот. Видя долната си риза на пода до леглото и побърза да я облече. Тя тъкмо завърза дрехата, когато се обърна и видя, че той вече се облича. Илса се подготви за бързото му излизане, тъй като вече бе получил каквото искаше и вероятно щеше да излезе, но той остана на мястото си, мръщейки се към лист хартия. Тя се качи на леглото и застана на колене до него.

— Какво е това? — попита го тя.

Дърмот се поколеба за минута, след което въздъхна. Вече бе видяла съобщението, което бе намерил в колибата и нямаше смисъл да

се опитва да го скрие. В момента нямаше как да измисли правдоподобна лъжа. Истината бе, че вече не вярваше, че се е опитала да го убие. Напомни си, че това не означава, че е била честна за всичко останало, но ако го искаше мъртъв, имаше много възможности да го убие, откакто бе в Клакхтром. Както и братята ѝ, помисли си той и прогони тази мисъл. Някой те иска мъртъв, Дърмот, напомни си той за хиляден път, и Камерън са едни от главните заподозрени. Да каже на Илса за съобщението нямаше да промени нищо. Нямаше да докаже вината или невинността ѝ, нито по някакъв начин би я накарало да промени плана си.

— Това беше в една от колибите в западната част на земите ми — каза той — Къщата трябваше да е празна и мръсна, да притежава всички знаци, че е изоставена от няколко години. Но не беше така. Реших, че може да е място за срещи на любовници и намерих това. Беше паднало до крака на леглото в близост до стената — той ѝ подаде бележката. — Стената очевидно е пропускала влага. Бележката е станала почти нечетлива.

— Да, така е — каза тя, загледана в написаното. — Писала го е жена.

— Как може да си сигурна, като е толкова нечетливо.

— Някои думи се виждат достатъчно добре. Почеркът е такъв, какъвто би използвала жена, сигурна съм. Освен това бележката не е много стара. Макар че е влажна и размазана, по хартията няма белези, че е стара, а мастилото е все още тъмно. — Тя се намръщи леко. — Мисля, че е любовно писмо. Личи си по начина, по който започва и свършва писмото с обич, няма име, а само „Обичам те“. Мога да различа и други думи, „срещни се с мен“, „трябва да поговорим“ и „отнема прекалено дълго време“. И доверие, макар, че това „губя търпение“ малко ме обърква.

Дърмот кимна и прибра бележката в малка кутия на масата до леглото.

— Надявах се да разбера кой използва колибата, но ако не друго, то мястото има нужда от нови наематели. — Той стана, избра си чист елек и го облече. — Не е хубаво една къща да стои празна и земите да пустеят.

— Може би трябва да потърсиш млада двойка, която скоро ще се венчае и след това ще трябва да живеят с родителите на единия. Или

съпрузи, които живеят при роднините си. Със сигурност биха били щастливи и благодарни на тази възможност.

— И благодарността ще ги накара да са лоялни към леърда си.

— Без никакво съмнение.

Дърмот я целуна и тръгна към вратата.

— Много добра идея, съпруго.

Илса се загледа във вратата. Това със сигурност беше комплимент, а Дърмот не бе възбуден и в похотливо настроение, когато го каза. Въпреки, че се поколеба за момент, той бе споделил с нея какво е открил. Илса усети, че в нея се надига голяма надежда за бъдещето им, и бе убедена, че този път ще ѝ е много по-трудно да я задуши.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде е той?

Илса почти се усмихна на изражението на лицето на Том и начина, по който се огледа наоколо, чудейки се как да избяга, че да не отговори на въпроса ѝ. Но тя нямаше да му го позволи. Не можеше да намери Дърмот никъде и се чудеше защо. Докато го търсеше, беше научила, че е излязъл извън Клакхтром и то сам. Само три седмици след инцидента с пещерата, на никой не бе позволено да излиза сам.

Том въздъхна.

— Излезе да язди. Денят е хубав и той искаше да поязди.

— Не бива да язди навън сам.

— Джорди тръгна с него.

— Току-що видях Джорди. Седеше в голямата зала, пиеше и говореше с Питър.

— Ами той се върна преди време и каза, че леърдът ще се прибере скоро — каза Том и се намръщи към портите.

Илса се почуди дали Том не мисли, че напрегнатия му поглед ще накара Дърмот да се прибере у дома като добро момче. Тя напълно разбираше, защо съпругът ѝ иска да избяга за малко от всичко. Същата нужда я бе извела навън да го търси. Бе си помислила, че могат да избягат заедно. Ето защо сега седеше, държейки юздите на кобилата си Роуз, и настояваше Том да ѝ каже къде е Дърмот. Ако получеше още един мъгляв отговор, сама щеше да излезе навън, за да го потърси. И изглежда точно това щеше да направи.

— Какво правите, милейди? — попита Том.

— Яхам коня си, Том — заяви сладко тя, настанявайки се на седлото, развеселена, как изчервения Том се опитваше да не гледа чорапите ѝ, докато наглася полата около краката си. — Отивам при съпруга си. Имаш ли идея накъде отиде да язди?

— Може би ще е по-добре да изчакате, милейди. Леърдът може да се върне всеки момент. Може братята ви и сър Нанти да се върнат и да дойдат с вас.

— Братята ми и Нанти днес ще пътуват доста далече, може да не се върнат, преди да се стъмни. Не мисля, че Дърмот трябва да се скита сам, нали? Сега, знаеш ли къде може да е?

— Джорди каза, че леърдът е отишъл да язди към хребета. Някакви агнета били изчезнали и той искал да провери дали не са се заклешили или паднали в клисурата. Понякога успяваме да спасим някое — започна Том и се задъха, когато Илса мина с коня покрай него. — Не може да излизате сама навън.

— Скоро няма да съм сама — извика му тя, — ще бъда със съпруга си.

Чу Том да проклина, докато се отдалечаваше от него. Почувства лека вина, но бързо я прогони. Ако някой бе виновен, то бе този, който е сложил Том да охранява портата. Не само, че Том беше прекалено млад и ненадежден за толкова важна задача, но просто не можеше да вдъхне нужния авторитет. Само трябваше да внимава да не бъде наранена и така нямаше да има за какво да обвинят Том.

Тя си пое дълбоко дъх и въздъхна доволно. Знаеше, че въздухът зад защитните стени е същият какъвто е и между тях, но все пак ѝ се стори по-сладък. През последните няколко седмици гледаше да се държи подобаващо и да не ходи никъде сама. Отгледана само от братята си, тя се бе наслаждавала на голяма свобода. Беше факт, че зад всеки ъгъл се мотаеше някой братовчед или брат, който да ѝ се притече на помощ при всяка опасност, освен това бе сигурна, че никой в Дъбхайдленд не би я наранил и не би позволил да ѝ се случи нещо лошо. Освен това я бяха научили как да следва нарежданията на останалите, щом се касае до сигурността ѝ, и знаеше, че братята ѝ няма да са доволни, че е излязла сама, и без значение колко разбрани и симпатизиращи можеха да бъдат, Илса се надяваше, че ще успее да се върне жива и здрава у дома заедно със съпруга си, преди братята ѝ да научат какво е направила. Макар да бе омъжена жена и майка, Сигимор нямаше да се поколебае да започне да поучава, а тя мразеше, когато той го правеше. През годините Сигимор наистина бе усъвършенствал това умение.

Стигайки до една гъста гора, Илса забави коня си. Осъзна, че в Клакхтром има доста диви кътчета.

Суровостта и дивата красота вървяха ръка за ръка. Щеше да ѝ се наложи внимателно да научи децата, че трябва да уважават земята, на

която живеят, и да внимават, тъй като тя може да крие опасности. Замисли се дали няма да успее да ги задържи зад крепостните стени, докато станат поне на двадесет и се засмя тихо. Макар че тя искаше да е по-свободна, очевидно не ѝ се искаше да дава свобода на децата си.

Звука на стомана, който чу, нямаше как да се сбърка, затова тя спря коня до едно дърво. Стисна силно юздите и се пребори с импулса да препусне натам, за да види какво става. В ума ѝ се появи един от уроците на Сигимор и тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. Разумът бе най-силният щит на човек, винаги казваше Сигимор, затова Илса се вкопчи в тази мисъл и опита да реши какво да прави. Тъй като бе сигурна, че Дърмот е там, и звукът от борба значеше, че е в опасност, ѝ беше трудно да остане спокойна и да мисли разумно.

Не можеше да се втурне стремглаво, за да го спаси. Макар да смяташе, че е силна, тя не бе воин и в момента единственото ѝ оръжие бе кинжалът ѝ. Конят също можеше да е оръжие, но Роуз никога не бе тренирана за нещо подобно.

Илса слезе, завърза коня за едно дърво и започна да се приближава към мястото, от където чуваше звуците на битката. Имаше нужда да види точно какво се случва и колко силен бе врагът, преди да направи каквото и да е било. Щеше да ѝ отнеме прекалено много време да се върне Клакхтром и да доведе помощ. Съществуваше и шанса да няма нужда от помощ.

На самия край на гората успя да види точно това, от което се боеше. Дърмот се биеше за живота си срещу четирима мъже. Тя бързо се свлече по корем на земята и се спотаи зад къпинов храст, растящ в основата на едно от дърветата. Освен ако мъжете не влязат в гората, тя бе сигурна, че няма да я видят.

Всяка фибра в тялото ѝ крещеше да отиде и да му помогне, и въпреки вледеняващия страх, че може да стане свидетел на смъртта на съпруга си, тя остана на място. Имаше възможност неочакваната ѝ поява да разсея нападателите на Дърмот, но също така и да разконцентрира мъжа ѝ. Или по-лошо, би могла да попадне в ръцете на нападателите и така да им даде още едно оръжие срещу съпруга ѝ. И въпреки всичко, да не стори нищо ѝ се виждаше толкова нередно.

Илса реши, че единственият ѝ шанс е да препусне с Роуз към мъжете. Беше добра с кинжала и бе сигурна, че ще успее да свали поне един от нападателите. Сигимор често се хвалеше, че имала точен

мерник. Само трябваше да се надява Дърмот бързо да се възползва от възможността и да ги победи в суматохата, която тя щеше да предизвика.

Точно когато тя понечи да изпълни плана си, надеждата ѝ да спаси Дърмот бе изгубена. Илса притисна ръка към устата си, за да не изпищи, когато видя как тялото на съпруга ѝ изчезва през ръба. Цялото ѝ тяло се тресеше от нуждата да се движи, да изтича до мястото, където за последно бе видяла Дърмот, но остана скрита, гледайки убийците на мъжа ѝ през пълните си със сълзи очи.

Насилвайки се да се концентрира, Илса огледа всеки от мъжете, докато те гледаха през ръба към дъното на пропастта. Докато мъжете спореха дали трябва да изчакат, докато се убедят, че Дърмот е мъртъв, тя запази лицата им в ума си. След това огледа добре конете им, спомняйки си част от нещата, които я бе научил Тейт за това как да различава конете по цвета и размера им. Илса смяташе да запомни всяка малка подробност, за да се погрижи мъжете да увиснат на бесилото за стореното.

След като се провалиха в опита си да заловят Чалънджър, конят на Дърмот, нападателите се качиха на конете си и отпътуваха, но Илса все още не смееше да помръдне. Трябваше да бъде сигурна, че те няма да се върнат или да не решат изведнъж, че трябва да се убедят, че Дърмот е мъртъв. Илса осъзна, че освен това се бои да не би да види Дърмот мъртъв, изпотрошен върху скалите, и че това не е просто ужасен кошмар, от който може да се събуди.

Когато най-последно се помръдна, цялото тяло я болеше, и тя осъзна, че е заради начина, по който се бе стегнала, борейки се да не хукне към съпруга си. Щом тръгна да върви, всяка стъпка бе по-лесна от предишната и отиде до коня си. Когато приближи ръба, осъзна, че вече не иска да тича. Не искаше да види мъртвото тяло на съпруга си, искаше да се върне в Клакхтрон и да изпрати някой друг да го прибере. Наложил се да си поеме няколко пъти дъх, за да потисне мъката и страха. Това бе неин дълг като съпруга на Дърмот.

В мига, в който стигна до ръба, където бе изчезнал Дърмот, Чалънджър дотича при нея.

— Спокойно, момче — промърмори тя и погали коня по врата, виждайки няколко рани по сивата му козина. — Даде всичко от себе си, нали? — Тя отдели миг да се убеди, че нараняванията му не са

сериозни и го завърза за едно дърво. — Просто бъди търпелив, момчето ми. Скоро ще се приберем у дома и ще почистим раните ти.

Първият поглед надолу накара сърцето ѝ да се свие от мъка и страх. Дърмот лежеше по лице върху тясна издатина и не бе паднал до долу, където бе осеяно с огромни каменни блокове. Илса издърпа краищата на полите си и ги захвана за колана на кръста си, за да не ѝ пречат, докато слиза надолу към Дърмот.

Оказа се, че е лесно да се слезе, въпреки че бе доста стръмно. Илса бе изненадана, че нито един от мъжете, нападнали Дърмот, не се бе опитал, но бе изключително благодарна за това. Ако имаше дори малък шанс съпругът ѝ да е оцелял при падането, тези мъже щяха да прережат гърлото му.

Илса коленичи до главата на Дърмот и стисна ръце в юмруци, изплашена, че ако го докосне, ще усети ледената прегръдка на смъртта. Той определено изглеждаше мъртъв, с бледа кожа и целият покрит с прах. Някъде на главата имаше рана, защото косата му бе цялата в кръв и част от нея бе потекла по бузата му. Нищо чудно, че бяха решили, че е умрял.

Игнорирайки треперенето на ръката си, тя се пресегна и го докосна. Под пръстите ѝ кожата му бе топла. Сърцето ѝ сякаш бе заседнало в гърлото. Тя се опита да плъзне ръка под него, за да почувства дали сърцето му бие, когато той простена. Илса се срина над него, облегна буза на косата му и заплака. Отне ѝ няколко минути, докато успее да се успокои.

— Дърмот? — каза тя тихо и изтри част от кръвта му с кърпичката си. — Дърмот? Чуваш ли ме?

— Илса — прошепна той.

Тя чакаше, но той не каза нищо повече, нито отвори очи. Колкото можеше по-внимателно, ужасена той да не се раздвижи и да падне от скалата, тя провери тялото му за счупени кости. Установи, че няма нищо счупено, което си беше цяло чудо, и седна на пети, за да състави плана си.

— Мога да се върна в Клакхтром и да повикам помощ — каза тя и се огледа. — Не, няма да стане. Само леко да мръднеш и ще се озовеш на дъното на пропастта. Камъните долу със сигурност ще те убият.

Един поглед нагоре към ръба ѝ показа, че изкачването няма да е толкова лесно, колкото си бе мислила. Явно бе подценила това предизвикателство. Въпреки, че можеше да се качи и да се върне обратно долу, тя не знаеше как ще го извади от там. Нямахте и с какво да го подсигури, докато доведе помощ.

— Не мърдай, дори не трепвай! — нареди тя на изпадналия си в безсъзнание съпруг и се качи отново при конете.

Когато стигна горе, провери с какво разполага. Не много, но определено от полза. Дърмот очевидно планираше всичко много прецизно, когато излизаше да инспектира земите си.

Завързвайки единия край на въжето за коня си, тя внимателно спусна другия през ръба. Метна одеялото и наметалото си на рамо и бавно слезе отново долу. Щом стигна до Дърмот, веднага завърза въжето за него, прокарвайки го под ръцете му. Вече нямаше да се тревожи, че може да падне. Използва одеялото, нагласяйки го на гърба му и уви наметалото си около главата му, тъй като знаеше, че изкачването нагоре ще е трудно.

Макар че искаше да може да насочи някак тялото му, за да го предпази от всички скали и неравности, тя знаеше, че е невъзможно. Не само, че имаше нужда от двете си ръце, за да се изкатери, но трябваше и да води Роуз, която трябваше да издърпа Дърмот горе. Илса слезе няколко метра надолу, за да вземе меч на Дърмот, който се бе заклепил между два камъка и го пъкна в ножницата му. Най-доброто, което успя да направи, бе да повдигне отпуснатото му тяло в седнало положение, опирайки покрития му с одеяло гръб в каменната стена.

Щом се качи при конете, Илса си пое дълбоко дъх и хвана юздите на Роуз.

— Сега, момичето ми, стъпвай внимателно, за да издърпаме Дърмот тук, в безопасност! Действай колкото се може по-нежно.

Когато Илса прецени, че Дърмот трябва да е стигнал до горе, тя се премести до ръба, погледна през него и се върна при Роуз, за да я накара да направи още няколко крачки. Наложил се да се върне още няколко пъти, преди да успее да хване Дърмот. Пришпорвайки Роуз да върви и проклинайки Дърмот, задето е толкова едър, Илса най-после успя да измъкне съпруга си горе, няколко метра встрани от ръба.

После развърза въжето от него и кобилата, завърза Роуз за едно дърво и махайки наметалото си от главата му, тя седна до него.

— Не мога да те оставя тук — каза тя, загледана в гърдите на Дърмот, черпейки успокоение от начина, по който те се надигаха, щом мъжа ѝ си поемеше дъх. — Безпомощен си, а има да се тревожим и за други неща, освен за мъжете, които те искат мъртъв. Може да останем тук и да изчакаме някой да дойде да ме търси. — Бърз поглед към черните облаци на хоризонта я накараха да поклати глава. — Не, няма време за това. Ще трябва да измисля как сама да те завлека до Клакхтром. Или... — Тя се намръщи, погледна конете, а после Дърмот и изруга. — Не, няма мога да те кача на гърба на коня. — Тя погали гърдите му, задържайки за миг длан върху сърцето, за да усети стабилния му ритъм, след това развърза одеялото, с което бе предпазила гърба му, и го разстла под него.

Бавно усилващият се леден вятър ѝ показа, че не бива да се бави повече. Изправи се, зави с одеялото си Дърмот и взе малката брадва, висяща на седлото му. Игнорирайки раните по ръцете си, тя отсече дърва, достатъчни да направи солидна носилка. За да завърже дървата едно за друго използва връзките от ботушите му. След като я върза с въжето за коня, тя погледна надолу към Дърмот.

— Ще ти призная, любов моя, че точно в този момент огромното ти здраво тяло никак не ме радва — промърмори тя. — Прекарах целия си живот, обградена от грамадни простаци. — Хвана одеялото, на което лежеше Дърмот, и бавно, с всички сили го задърпа към носилката. — И къде са те сега, питам аз? Тук ли са, за да ми помогнат да сложа туловището ти на носилката? О, не! Те се влачат един господ знае къде да търсят врага ти, когато той беше тук и те буташе в пропастта.

Когато одеялото изведнъж се измъкна изпод него, Илса залитна и падна на земята. Проклинайки тихо, тя го метна на носилката, хвана едната ръка на Дърмот и започна да го дърпа. След това хвана крака му и също го издърпа, така че най-после го сложи в края на носилката.

— Мисля, че ръцете ми ще са малко по-дълги след всичко това — каза тя, пресегна се над носилката, хвана елека му и започна да го дърпа нагоре. — Ако се събудиш, след като успея да те сложа на тази носилка, много ще се ядосам — каза тя и отново го дръпна. — Макар че това си е типично мъжка работа. Да остави на жената да върши

всичко, докато си почива, а после да отвори очи, да се усмихне и да попита какво има за ядене.

— Илса.

Още преди да разпознае гласа, изрекъл името ѝ, тя вече се беше обърнала и бе измъкнала кинжала си, подготвяйки се да го хвърли. Сигимор обаче бе по-бърз и хвана ръката ѝ, взимайки ножа.

— Проклятие, Сигимор, можех да те намушкам — каза тя, взе обратно ножа си и го прибра. — Не бива да се промъкваш така зад хората — тя се усмихна немощно, когато Тейт и Нанти се приближиха.

— Ако не си искала да те изненадат, трябваше да си по-тиха — каза Сигимор, навеждайки се, за да вдигне Дърмот и да го сложи на носилката. — Не ме чу, защото бе прекалено заета да се оплакваш от мъжете. Какво се случи?

Подразнена от това колко лесно Сигимор вдигна Дърмот, Илса му отговори сопнато. Започваше болезнено да усеща всяка драскотина, синина и натъртване по тялото си. Не искаше дори да си помисли колко страда Дърмот. Беше истинска благословия, че е в безсъзнание.

— Конете на мъжете бяха ето там — каза тя и посочи мястото, където нападателите на Дърмот бяха оставили конете си. — Когато си тръгнаха, се насочиха на север. Веднага щом Тейт отиде да разгледа следите, тя се обърна към Сигимор. — Защо сте тук?

— Върнахме се по-рано от планираното и Том ни каза, че двамата сте тук някъде, сами и то от доста време. Решихме, че ще най-добре да проверим как сте. Сега нека да отведем леърда у дома. — Той погледна брат си. — Тейт, проследи тази следа, докдето можеш, преди да е започнала бурята. Ако имаме късмет, няма да са много далеч, което ще ни позволи да ги заловим на сутринта.

— Ще имаме нужда от Гленда, лечителката на селото, за да се погрижи за раните на Дърмот — каза Илса, когато Сигимор я качи на гърба на коня ѝ.

— Аз ще отида да я доведа — каза Нанти.

Илса видя как Нанти и Тейт се метнаха на конете си и потеглиха в различни посоки. Тя погледна към Сигимор, който гледаше раните на Чаланджър.

— Мисля, че ще се оправи, а ти?

— Да. Никоя от раните не е сериозна. — Сигимор погали силния врат на коня и се качи на своя. Хвана юздите на Чаланджър и погледна

внимателно Илса. — Ще успееш да го удържиш, докато стигнем до крепостта, нали?

Очевидно изглеждаше толкова изтощена, колкото и се чувстваше, но все пак кимна.

— Ще се оправя. След гореща вана и малко почивка ще съм като нова. Дърмот е този, който страда. Не се е събуждал, откакто падна.

— Ако се съди по начина, по който яздеше Нанти, лечителката ще е в крепостта преди нас. Леърдът ти ще се оправи, Илса. — Той ѝ намигна и подкара коня напред. — Справи се добре, момиче. Много добре.

Докато го следваше с Роуз, Илса почувства, че се изчервява от удоволствие. Може да беше съпруга и майка, но в сърцето ѝ бе останало достатъчно от детето, което търсеше одобрението на Сигимор. Само се надяваше да е сторила достатъчно, че да опази Дърмот жив.

* * *

— Изглеждаш много по-добре, момиче.

Илса се усмихна на Гленда и внимателно се доближи до леглото на Дърмот. Беше ѝ трудно да го остави на грижите на жената и да излезе, но нямаше особен избор. Гай и Фрейза, водени от заплахите на Сигимор, я бяха откъснали от Дърмот. След като се изкъпа, почистиха незначителните ѝ рани, и щом увери децата, че ще се оправи, тя вече не можеше да се бори с нуждата да почива и бе заспала. Бяха минали само три часа, когато бе събудена от страха за Дърмот. Тя го разгледа внимателно, преди да погледне Гленда, стояща от другия край на леглото.

— Ще се оправи ли? — попита тя.

— Да, милейди — отвърна Гленда. — Няма счупени кости, нито признаци за вътрешни наранявания. Само малко синини и натъртвания.

— Кръвта на главата му... — започна Илса, леко галейки измитата му коса.

— Само лек разрез. Такива рани кървят доста и винаги изглежда по-зле, отколкото е. Не усетих никакви наранявания на черепа. Можете

да седнете при него.

— Сигурна ли си? — попита Илса, но не се поколеба да се настани на стола до леглото му. — Аз не съм лечителка.

— Не е нужно да бъдете. Само го наблюдавайте да не развие треска, да не го боли прекалено много или за нещо друго, което може да ви разтревожи. Дадох ми много хубава стая в крепостта и ще остана тук за няколко дни, докато се събуди и се уверя, че е добре. Ако имате нужда от мен, ще мога да дойда след няколко секунди.

Вратата едва се бе затворила след Гленда, когато се отвори отново и в стаята влезе Сигимор. Той седна на края на леглото и се взря намръщено в Илса, докато я накара да иска да се свие на мястото си. Ако планираше да се ожени, щеше да му се наложи да забрави този свой поглед, тъй като никоя жена не би могла да търпи да го вижда цял живот.

— Трябваше да си още в леглото, момиче — каза той. — Този глупак няма да ходи никъде.

— Сигимор — скара му се тя, — Дърмот може да е лошо ранен.

— Не, не мисля така. И Гленда не мисли така. И все пак, щом се налага да бдиш над него, може да го правиш оттук.

— Много мило от твоя страна. Тейт върна ли се?

— Да. Проследил е мъжете до малко село. Дойдох да те разпитам видя ли добре глупаците.

— Да. Постарах се добре да огледам и тях, и конете им. — Илса му разказа всичко, което успя да си спомни. — Мислиш ли, че ако ги заловим, ще ни е от полза?

— Може би. А може би не. Намерихме толкова малко информация, че започнахме да се чудим дали има някакъв враг, че случилото се е било инцидент и са се опитвали да го ограбят. Но това си беше опит за убийство и няма никакво съмнение в това. Този човек е много умен, иначе нямаше да се въртим в кръг и да се съмняваме дали въобще съществува.

— Значи мъжете може да не знаят друго, освен името на този, който им плаща да свършат работата?

— Именно. Но този може да отведе до втори и до трети, и така нататък. — Той целуна Илса по главата и се насочи към вратата. — Истината е, че въпросът „кой“ не ме тревожи толкова, колкото другите неща.

— Кои други неща?

— Как този прокълнат враг толкова често знае къде сте ти или съпруга ти?

Илса изгледа затварящата се врата, преди да се облегне на стола си и да изругае. Сигимор бе прав да се тревожи за това. И на нея самата няколко пъти ѝ бе минавало през ума тази мисъл, и макар да я беше срам да го признае, не бе мислила достатъчно върху този въпрос. Плашеше я и сега, но тя се насили да го направи. В Клакхтром имаше предател. Врагът на Дърмот можеше да е някой, който живее в крепостта. Тя потръпна при мисълта, че дори у дома може да не са в безопасност.

— Илса! Господи, мъжете! Мъжете са тук!

— Тихо, любими — каза Илса и се премести, сядайки на ръба на леглото, за да погали челото му. — Тихо, в безопасност си. — Тя се стресна леко, когато той отвори очи и я погледна. Погледът му бе замъглен, сякаш не бе напълно буден. — В безопасност си.

— Не, мъжете — каза той, въздъхна и затвори очи. — Мъжете са тук. Четири от копелетата.

— Да, бяха тук, но вече ги няма. Ти си в безопасност, у дома в Клакхтром.

Дърмот продължи да мърмори за тези четирима мъже няколко минути, но Илса най-после успя да го успокои. Знаеше, че той не е напълно в съзнание, но имаше нещо успокояващо в това да изрича името ѝ и да си спомня за последната атака. Нямахше да е лошо част от спомените, които бе изгубил да се появят, помисли си тя, докато седнаше на мястото си, но нямаше да таи надежда това да се случи.

Гай влезе в стаята, понесла Финли и Кирнак. Точно зад нея бе Фрейза, носейки поднос с храна и вино. Илса отиде с жените до камината и нахрани Финли, докато Гай се погрижи за Кирнак, а после трите вечеряха, водейки тих разговор. Не след дълго Илса вече не можеше да спре да се прозява.

— Не си спала достатъчно, момиче — каза Фрейза и взе Финли от ръцете ѝ.

— Достатъчно е засега — отвърна Илса. — Просто имам нужда да съм до него през нощта, или поне докато се събуди и звучи смислено.

— Докато проклина boleжките си и роптае срещу това, че трябва да остане в леглото.

— Да. — Илса се усмихна и целуна синовете си по бузките. — Поне едно добро има във всичко това. Вече знаем със сигурност, че някой иска Дърмот мъртъв и видяхме лицата на четиримата, които се опитаха да го убият. Това е някакво начало.

Фрейза кимна:

— Вече има посока, която да следваме, а не просто да търсим проклетия път.

— Именно. Знам, че мога да ви се доверя, че ще запазите това в тайна. Някой в Клакхтром работи за врага ни. Както каза по-рано Сигимор, това, което го тревожи най-много, е как врагът ни винаги знае къде ще съм аз или леърда. Има само една възможност.

— Шпионин — каза Гай. — Проклет предател. Затова ще мълчим и няма да показваме страх, защото ще разбере и ще предупреди врага ни. Но също така ще си държим очите и ушите отворени.

— Благодаря ви. — Илса се премести отново към леглото, погледна Дърмот и нежно отмести косата от лицето му.

— Не се страхувай, момиче! — каза Фрейза, когато двете с Гай спряха от другата страна на леглото. — Той ще се оправи.

— Да, и аз мисля така — Илса се усмихна леко, — само се надявам, че когато се събуди, няма пак да ме е забравил.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дърмот отвори бавно очи. Чувстваше се така, сякаш е стъпкан от боен кон. Всъщност, чувстваше се така, както се бе почувствал, когато най-последно бе дошъл в съзнание, след като го бяха пребили преди година. Но сега имаше една голяма разлика. Спомняше си всичко.

Внимателно обърна глава към жената, която спеше до него. Тя беше напълно облечена и лежеше върху одеялата. Няколко драскотини бележеха бледата ѝ красива кожа, а под очите имаше дълбоки сенки от изтощение. Погледна надолу към деликатната ръка, отпусната на гърдите му. И тук имаше няколко рани, които му напомняха колко храбро се бе борила, за да го спаси. Споменът за това как се е надвесила над него, докато лежеше на скалата, не бе само сън. Сигурно го е намерила и е отишла да повика помощ. Като знаеше как се бе държал с нея, когато пристигна в Клакхтром, направо се учудваше защо си е направила труда.

Жена му, помисли си той, поглеждайки към лицето ѝ, възхищавайки се на извивката на дългите ѝ гъсти мигли.

Страстната малка Илса Камерън, сега Макенрой. Дърмот вече можеше да си спомни почти всичко, което се бе случило помежду им, преди тежките удари да запратят образа ѝ в черна дупка. Беше се опитвал да устои на страстната ѝ природа, само за да разбере, че преди също бе пробвал и се беше провалил, не можейки да остане далеч от нея. Сега ясно си спомняше сбогуването им, миговете, в които правиха любов, както и обещанието да се върне за нея.

Колко ли е била наранена, когато той не се бе появил, нито беше пратил вест. А дори не искаше да си спомня колко пъти я беше наранявал, след като бе дошла в църквата. Дърмот си помисли, че това е лошият му късмет. Точно когато реши, че иска да страда от загуба на памет, си спомняше всичко. Нищо чудно, че не бе говорила за любов, след като се венчаха. Нямаше да е изненадан, ако бе убил привързаността ѝ напълно.

Колебливо повдигна едната си ръка и я сложи върху нейната. Въпреки болката, той все още можеше да се движи и това бе голямо облекчение. Беше натъртен, но не и потрошен. Което значеше, че няма да е безпомощен още дълго време. Скоро щеше да поднови търсенето на този тайнствен враг, който искаше да ги нарани.

Но какво щеше да прави с нея, зачуди се той, докато я гледаше как се събужда. Дърмот вече разбираше защо тя разгорещаваше кръвта му, защо му се налагаше постоянно да си напомня да не ѝ вярва, и защо, въпреки отчаяните си опити да задържи контрола над живота си, той все повече и повече се обвързваше с нея. Умът му можеше и да я бе забравил, но не и сърцето му. Нищо чудно, че бе прекарал толкова много време объркан и раздразнен.

Когато тя най-после отвори очи, той се усмихна и се опита да не се обижда от предпазливия ѝ поглед.

— Как се чувстваш? — попита Илса, без да е сигурна как да разбира почти нежното му изражение.

— Сякаш някой ме е съборил на земята и дузина тежки момчета са танцували върху мен.

Илса се усмихна леко.

— Мислим, че нямаш нищо счупено.

— Не, добре съм и съм все още цял. Само леко посмачкан. А ти как си?

Преди Илса да успее да отговори, някой почука на вратата. Тя бързо скочи да я отвори и бе едновременно облекчена и разочарована, виждайки Джорди на прага. Дърмот със сигурност щеше да приветства мъжката помощ. И макар част от нея да искаше да остане и да се наслади на промяната в поведението на Дърмот, другата искаше да избяга от тук колкото се може по-бързо, преди да се е направила на глупачка. Тя реши да послуша страхливата си страна, измърмори, че има нужда от баня и храна, и избяга от стаята. Нежният поглед на Дърмот ѝ даваше надежда, но тя и преди бе имала очаквания, а съпругът ѝ ги бе стъпквал безцеремонно. Беше крайно време да стане предпазлива.

* * *

— Изумително е какво може да направят с мъжа чисто тяло, чисти дрехи и пълен стомах — каза Дърмот и се облегна на пухените възглавници, докато Джорди разчистваше стаята.

Джорди кимна и спря да погледне към Дърмот, почесвайки се по черно-сивата си брада, израсла на странно издадената му напред брадичка.

— Интересното е как един удар по главата може да върне паметта, след като е била загубена именно след удар по главата.

— Да — Дърмот направи гримаса, — част от паметта, все още не цялата. И въпреки това имам да направя няколко извинения, особено на жена си.

— Да — съгласи се Джорди, вдигна подноса, с който бе донесъл храна на Дърмот, и се насочи към вратата. — Жалко е, че сте бил нападнат скоро след като сте подписал документите и така сте изгубил цяла година с момичето.

Дърмот се загледа към вратата, която се затвори зад Джорди. Макар да не бе отправил никакви обвинения, думите на мъжа прогониха спокойствието, което бе чувствал. Той се плъзна по възглавницата, изведнъж почувствал всяко нараняване по тялото си. Освен това всичките му съмнения и страхове се бяха завърнали. Не искаше да подозира Илса, но това го направи още по-решен да внимава. Дърмот бе заслепен преди и това му коства много. Нямаше да позволи това да се повтори.

* * *

Илса се събуди простенвайки, болеше я цялото тяло. Не беше толкова зле, колкото Дърмот, но прекалено се бе претоварила, докато се опитваше да го спаси. Отваряйки едното си око, тя погледна към прозореца — вече бе сутрин. Щом разбра, че Дърмот е буден, контактен и не страда от други наранявания, се беше изкъпала, яла и след това се бе сринала на леглото. Заради изтощението бе спала толкова дълго, почти цял ден, но все още чувстваше лека вина за това. Ако не друго, то децата щяха да се чудят къде е, а и след като видяха баща си толкова лошо ранен имаха нужда от цялата утеха и подкрепа, която можеше да им даде.

Възможно най-внимателно седна на леглото. Ако болките, които изпитваше, бяха индикация за нещо, то беше, че ще се движи като старица през следващите няколко дни. Ако знаеше, че едно от задълженията ѝ като съпруга щеше да е да дърпа мъжа си по стръмна скала, щеше да се омъжи за някой по-дребен мъж. Тъкмо успя да се примъкне до края на леглото и да отпусне крака на пода, когато в стаята влезе Гай. Илса издиша облекчена. Макар че не бе много склонна да го признае, щеше да има нужда от помощ при обличането.

— Изглеждаш все едно са те влачили по неравен път — каза Гай и сложи подноса с хляб, сирене и сайдер на сандъка до леглото. — Разранена ли си?

— Да. — Илса стисна очи, когато Гай ѝ помогна да се изправи. — И схваната също.

— Не съм изненадана. Да не си въобрази, че си Сигимор, та си влачила този твой огромен съпруг, мислейки, че няма после да страдаш заради това?

— Не можех да го оставя да умре.

— Не, не си могла, макар че, имайки предвид начина, по който се отнася към теб, малко жени биха те винили, ако го бе направила.

Илса се усмихна вяло, докато Гай ѝ помагаше да отиде до купата с вода до камината, за да се измие.

— Това е последната причина да държиш зъл глупак около себе си. — Тя видя, че Гай я гледа напрегнато, докато почистваше зъбите си с мокра кърпа. — Какво те тревожи?

— Харесва ти да си в леглото с него, нали?

— О, да! Той ме кара да горя. Страстта, която ни събра заедно, все още е много силна. Както преди ти казах, Гай, това, което ти беше строено, няма нищо общо със страстта. Било е атака и покушение. От това, което каза миналия ден, мислех, че си разбрала.

— Да, мисля, че го разбирам, през повечето време. Скоро ще го приема напълно. Гневът на Дърмот ме кара да се боя за теб и все пак ти ходиш в леглото му всяка нощ и на сутринта не си наранена. Дори да е разярен, никога не би те ударил. Всеки път, щом те докосва, не виждам в погледа му намерение да те нарани. Това е толкова различно от всичко, което познавам, и от всичко, което съм виждала.

— Онези мъже...

— Нямам предвид само мъжете, които ме нараниха. Баща ми беше жесток към майка ми. Съпрузите на сестрите ми са жестоки към тях. Баща ми никога не се е колебал да вдигне ръка срещу детето си. През целия си живот съм била свидетел, че мъжете са безжалостни, зли и брутални към жените си. Тогава дойдох да живея при теб и не виждах много мъже и жени, които живеят заедно. Но сега знам, че това, което приемах за нормално, не е пълната истина.

— Не, не е — отговори Илса, докато с помощта на Гай съблече долната си риза и започна да се мие. — Често срещана, но не единствената истина. Досега трябва да си разбрала, че братята ми никога не биха вдигнали ръка срещу жена. Нито пък някой Макенрой. Мисля, че можем да се доверим на думата на лейди Джилиан по този въпрос.

— Да, да я гледам около огромния ѝ съпруг беше полезно за мен. Онзи леърд е твърд мъж, толкова силен, че може да прекърши врата ѝ само за миг, но тя не се бои от него. Не ми отне много да осъзная, че той по-скоро би отсякъл ръката си, преди да нарани жена си. — Гай се усмихна. — Мъжът е толкова рязък в говора и маниера си, затова грижата към жена му може да не е толкова очевидна, но знам, че е там. Веднъж ги видях, докато се качваха нагоре по стълбите. Той държеше задната част на тялото ѝ с грубите си мъжки ръце, но лейди Джилиан се кикотеше. И тогава... — Гай сплете ръцете си, вдигна ги към гърдите си и въздъхна.

— И тогава какво? — попита Илса, когато Гай не продължи.

— И тогава я нарече „моя радост“ — каза тихо Гай. — Толкова прости думи, но чувствата зад тях бяха наистина силни. Можеше да се доловят в гласа му. — Поклати глава и започна да помага на Илса да се облече. — Тогава осъзнах, че с цялото си сърце искам някой ден да намеря мъж, който да ми говори точно така.

Илса беше безкрайно щастлива, че Гай се възстановява след жестокостта, която бе преживяла, но също така почувства завист.

— Това, че желаеш подобни неща, показва, че се възстановяваш. — Въздъхна, когато Гай ѝ нахлузи роклята и я бутна да седне на един стол. — И си права, това е мечтата на всяка жена.

— Въпреки че си е изгубил паметта, сър Дърмот трябва да ти говори така — каза Гай, докато решише косата на Илса.

— Правеше го. Но сега тези думи са само проклет спомен.

— Нито веднъж ли не омекна, не ти ли каза нещо мило?

— Ами не знам дали може да го наречем мило. Когато страстта го завладее, забравя, че не ми вярва, че ме мисли за лъжкиня и вероятна убийца. Когато кръвта му кипи, не ми говори любовни слова, но казва някои много мили комплименти. А когато се успокои, рядко се връща към обвиненията, обидите и гневните думи. Между нас има примирие.

— Това е добре, нали? — попита Гай, когато свърши със сплитането на косата на Илса.

Илса погледна тъжно Гай и се изправи бавно.

— Да, но също така може да означава, че той иска да задоволи мъжките си потребности, и подозира, че може да изглежда слаб, ако спре да се държи с мен цинично и да ме обижда. Поведението му към мен е същото като в началото.

— Вероятно. Но съм сигурна, че има не едно и две момичета в Клакхтром, които биха задоволили тези негови нужди, ако го изриташ от леглото си.

— Не и ако искат да доживеят до следващия си рожден ден — провлечи Илса и тръгна да излиза от стаята.

Гай се засмя леко, като я последва към голямата зала.

— Е, на твоето място не бих отхвърлила страстта му. Знаем, че има приказка, че любовта на мъжа минава през стомаха, но мен ако питаш, тя минава малко по-ниско.

Илса се ухили и поклати глава.

— При Дърмот този път лежи затрупан в паметта му. Когато се събуди в първия миг, виждайки погледа му, реших, че си спомня всичко, че това нараняване, което бе отнело спомените му, сега ги е върнало. Тогава Джорди влезе в стаята.

— Е, значи ще провериш дали паметта му се е върнала, когато се озовеш в леглото му — каза Гай, когато влязоха в залата и тръгнаха към местата си.

Една от прислужниците побърза да им донесе хляб, сирене, ябълки и две кани с козе мляко, затова Илса нямаше как да отговори. Намаза филия хляб с тънък слой мед и почти се усмихна на нетърпеливия поглед на Гай. Момичето определено се възстановяваше от изпитанието и оставяше мъката след себе си.

— Илса, смяташ да се върнеш в стаята на мъжа си, нали? — попита Гай.

— О, да — отвърна Илса. — Дълг на съпругата е да бъде до мъжа си, когато е болен или ранен. Ще отида до леглото му, за да го гледам как спи. По-късно.

— По-късно?

— Да, след като се нахраня и видя децата си. Може би дори след като поработя в градината.

— Това може да отнеме цял ден.

— Да, така е. — Тя се усмихна, когато Гай се засмя, но бързо стана сериозна. — Знам, че не съм усмихната и ведра през цялото време, но се старая. Разбирам какво го тревожи и затова мога да простя повечето му обиди и обвинения. Но аз спасих жалкия живот на този глупак, и ако след това не може да ми се довери, няма какво повече да направя. Очевидно е, че не мога да остана студена към него, но повече няма да се боря, за да му се докажа. От днес възнамерявам да вървя по собствения си път. Няма повече да се опитвам да измислям начини да го накарам да си спомни за мен, да ми се довери или да го е грижа за мен. Когато, или ако, съпругът ми види истината, тогава ще можем да изградим брака, който трябва да имаме. Все още ще съм негова жена, ще топля леглото му, ще обичам децата му и ще се грижа за дома му, но няма да се опитвам да го накарам да види истината. Смятам, че сега е негов ред да се докаже пред мен.

* * *

— Спомняш си всичко? — попита Нанти, отпусвайки се на стола до леглото на Дърмот.

— Да — отвърна Дърмот, отпивайки от ейла си, докато се опитваше да игнорира болката, която разтърси тялото му при лекото движение. — Е, почти всичко. Някои неща са все още забулени в сянка, но съм сигурен, че скоро ще се изяснят.

— Значи знаеш, че Илса ти е наистина съпруга.

— Да, спомням си размяната на обети.

Дърмот също така помнеше обещанията, които си бяха дали. Тя бе прогонила горчивината, бе успокоила болката и му бе дарила

радост. Но тогава, след като бе подписал документите, правейки я своя съпруга, той едва не бе убит. Оглупелият му ум не искаше да повярва, че Илса има нещо общо с нападението, но наскоро тези съмнения отново се появиха. Някой го искаше мъртъв и сега Илса бе единственият човек, който щеше да има полза. Дърмот знаеше, че не може да игнорира това, само защото тя караше кръвта му да кипи.

— Защо се мръщиш? — попита той Нанти забелязал мрачното настроение на брат си.

— Все още не я приемаш — установи Нанти.

— Някой се опитва да ме убие и последното нападение го доказва, а тя е единственият заподозрян в момента.

— Ако те е искала мъртъв, защо ще рискува живота си, за да спаси безполезния ти задник?

— За какво говориш?

— Нали каза, че паметта ти се е върнала?

— Да, или поне част от нея. Когато паднах върху онази скала, изгубих съзнание и отворих очи едва вчера. Щом се събудих, видях драскотините и синините по нея, и помислих, че се е опитала да ме спаси, но сега се чудя защо въобще е била там. Няма как да зная със сигурност, защото бях в безсъзнание.

След като изгледа Дърмот за момент много внимателно, Нанти му разказа всичко, което бе сторила съпругата му. Беше удивително да мисли човек, че толкова дребна и слаба жена като Илса, можеше да направи всичко това сама. Но брат му бе прав да спори, че някой, който го иска мъртъв, не би се борил така ожесточено, за да го спаси. Дърмот си налагаше да не отхвърля напълно подозренията към Илса. Но тя може да е изпълнявала някакъв дяволски план, който е съставила със семейството си. Може би, след като е нямало никой от тях, който да ѝ помогне, тя да не е можела да го убие сама. Слабо оправдание за смелата ѝ постъпка, но той реши да се вкопчи в него.

Връщането на паметта му бе истинско облекчение, въпреки начина, по който се бе случило. Със сигурност щеше да срещне доста трудности да се справи хладнокръвно с всичко това. Искаше да вярва на Илса така, както ѝ вярваше преди година, искаше да си върне онова време на радост и спокойствие, но сега животът му бе в опасност. Единствените хора, на които можеше да се довери напълно, бяха семейството му.

— Илса не изглежда наранена — каза Дърмот, когато Нанти довърши историята си.

— Е, не тя е паднала по склона, нали? — отвърна Нанти. — Както сам видя, тя има синини и драскотини, и доста болезки, но не нещо сериозно. Спи, откакто ти се събуди миналата сутрин. Когато се движи, се вижда, че е скована, и че я боли, но все пак стана от леглото и се зае за работа.

— Не е идвала тук, а вече е късен следобед.

— Може би има нужда да си почине от непрестанните обиди и подозрения на съпруга си.

— Проклятие, Нанти, някой се опитва да ме убие! — ядоса се Дърмот и опита да остави празната си халба на масата до леглото, но движението се оказа много болезнено. — Благодаря ти — промърмори той, когато Нанти взе халбата. — Отказваш да приемеш, че Илса и роднините ѝ имат най-много причини да ме искат мъртъв, и все пак не ми даваш никой друг заподозрян — каза, когато брат му седна отново.

Нанти въздъхна и вдигна крака, поставяйки ги на леглото на Дърмот.

— Откакто Ангъс се върна в Ал-давок, се опитахме да измислим кой може да предяви претенциите си към Клакхтрон, смятайки, че има повече права от теб, но не намерихме такъв човек. Тези земи са били на Макенрой прекалено много години, а ние сме последните от семейното ни дърво. Сигимор, Тейт и аз се замислихме дали не е някой от бившите любовници на първата ти съпруга, които вярват на слуховете и те винят за смъртта ѝ.

— Тя умря, защото бе взела отвара, която да я отърве от детето, което е носела. Успяла е в този свой грях, но получила кръвоизлив, който не можел да бъде спрял. Илса каза това на братята си, когато чули слуховете в селото. Джилиан и Конър също чуха историята. Детето не е било мое — каза Дърмот на шокирания си брат. — Не бях спал с нея повече от година.

— И реши да скриеш това от нас.

— Да. Не знам защо. Целият свят, дори майка ѝ знаеха, че е курва — той направи гримаса. — Може би, защото бе мъртва и не виждах причина да петня името ѝ още повече.

— Да, но тази твоя милост е позволила на слуховете да се разпространяват и има хора, които вярват, че си я отровил. Може би е

този, чието е било детето. Може би е знаел, че е била бременна и те вини за смъртта и на детето си. Тейт и Сигимор преследват мъжете, които те нападнаха този път. Може да открият нещо полезно.

Дърмот въздъхна и се облегна на възглавниците зад себе си.

— Анабел не е имало как да предположи кой е бащата на детето й. Може да е някой от дузина мъже.

— Тук истината не е важна. Важно е само един глупак да вярва, че е било негово. Ако някой мъж е смятал, че е обвързан с нея, че тя е неговата любов, както той нейната, може да потърси отмъщение за изгубената си възлюбена и детето им.

— Не мога да повярвам, че някой може да е толкова глупав. Анабел се правеше на мила и сладка, и успя да ме задържи оплетен в мрежите си само за месец след като се венчахме. Първия път щом я хванах с друг, спря с игричките. Затова не мога да съм сигурен, че малката Алис е мое дете. Анабел не беше вярна на никой мъж, и дори не се преструваше на такава.

— Е, според мен е много по-вероятно някой да иска да отмъсти за смъртта на Анабел, отколкото Илса и семейството й да се опитват да те убият от алчност.

— Докато не открия убиеца, всеки извън семейството ми е заподозрян. В момента Илса е най-очевидният заподозрян. Никой не може да отрече факта, че след като ме принудиха да подпиша документите, само няколко часа по-късно едва не бях убит. Дай ми нещо по-подозрително от това, и ще съм готов да го обмисля, дори да е само за доброто на синовете ми.

— Както желаш — каза Нанти. — Все още си запазвам правото да не съм съгласен с теб, но ще държа всички под око. Да шпионирам ли и Одо? Само на пет години е, но е много умно хлапе. Сигурно може да бъде и зъл.

— Много забавно. Ако не бях почти осакатен, щях да ти покажа точно колко забавен си ми, като те накарам да се търкаляш стенещ на пода. — Дърмот потърка стомаха си и се намръщи към вратата. — Не е ли време за вечеря?

— Нима очакваш жена ти да ти я донесе?

— Защо не? Тя ми е съпруга. Неин дълг е да се грижи за нуждите на мъжа си.

— Радвам се, че Джилиан не е тук, за да те чуе — каза сериозно Нанти. — Очакваш много от жена, с която се отнасяш толкова зле.

— Тя бе тази, която дойде тук, изисквайки да ми бъде съпруга. — Брат му го караше да се чувства виновен и това не му харесваше. — Дори да не ѝ вярвам, все пак може да ми е от полза.

— Направо съм учуден, че я прие в леглото си. Не се ли боиш, че каквато е зла, може да опита да те убие?

— Няма как да ме нарани, докато лежи гола под мен.

Дори докато изговаряше думите, Дърмот съжали за тях. Още повече съжали, когато чу, че вратата на спалнята се отвори. Инстинктивно усети, че Илса е влязла. Когато погледна към нея, премигна виновно. Тя носеше поднос, отрупан с неща за ядене и пиене. Изражението ѝ му каза, че с радост би пробила дупка в глупавата му глава. Дърмот се стегна, когато тя пристъпи към леглото. Въздъхна облекчено, когато единственото, което направи тя, бе да тръшне подноса толкова силно на масичката, че чиниите да издрънчат. Надяваше се да не му личи колко неудобно се чувства в момента.

— Винаги мога да опитам да разкъсам гърлото ти със зъби — провлечи тя и реши, че шокираният му поглед почти бе достатъчен да заличи болката от жестоките му думи. Почти. — Яж. Имаш нужда от сили.

— Къде отиваш? — попита той, когато тя се обърна да си тръгне.

— Смятам да вечерям в голямата зала, след което ще пожелаая на децата лека нощ и ще си легна.

— Леглото ти е тук.

— Не, леглото ми е в стаята от другата страна на коридора.

— Мястото на една жена е в леглото на мъжа ѝ. Веднага ще си преместиш вещите тук.

Илса едва се сдържа да не го удари, казвайки си, че вече е достатъчно наранен. За миг се замисли дали да не откаже да споделя леглото му, но тъжният факт беше, че с това нямаше да постигне нищо. Вероятно той щеше да види в това още едно доказателство, че не трябва да се доверява на жените. Леглото си оставаше единственото място, където се държаха като всяка нормална семейна двойка. Това бе мястото, където той ѝ отдаваше страстта си и не ѝ показваше гнева и недоверието си. Не можеше да пренебрегне това, тъй като така щеше да се откаже от всяка възможност да промени мнението и чувствата му.

Освен това се съмняваше, че би могла дълго да издържи да потиска страстта помежду им.

— Ще се върна тук, когато оздравееш — каза тя и стисна юмруци, когато на лицето му се разля широка усмивка. — Все пак, след като имам съпруг — каза тя с измамно сладък глас, — ще е глупаво да страня от единственото нещо, в което е добър.

Дърмот зяпна с отворена уста затръшващата се врата, след което се обърна към Нанти:

— Чу ли я тази малка вещица?

— Да. Поне каза, че си добър в това — задави се Нанти, преди да избухне в смях.

Беше очевидно, че няма истински съюзник в лицето на брат си, помисли си намусено Дърмот. Или поне не го подкрепяше в подозренията му към Илса. Той изгледа лошо кискация се Нанти, преди да насочи вниманието си към яденето. Първото нещо, щом оздравееше, щеше да бъде да прави любов с нахалната си съпруга, докато не ѝ се завие свят. А второто — щеше да завре лицето на кикотещия се брат в калта.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Колко неприятен начин за прекарване на сутринта — промърмори Дърмот, сядайки начело на масата в голямата зала и отпивайки глътка ейл.

— Обесването винаги е такова — каза Сигимор и нанесе тънък слой мед върху хляба си.

Дърмот не виждаше и следа от неудобство в Сигимор. Нанти и Тейт изглеждаха бледи. На Дърмот му бе нужна цялата му сила, за да не повърне пред портите на крепостта. Той реши, че Сигимор е доста корав, също като брат му Конър. Спомняйки си, че мъжът бе станал леърд на дванадесет години, и е трябвало да поеме отговорност за хората в клана и семейството си, той предположи, че се очаква да бъде твърд.

Сигимор, Тейт и Нанти, заедно с няколко от мъжете в Клакхтром бяха намерили нападателите, които се опитаха да го убият, два дни след атаката. Когато се бяха опитали да избягат, двама от тях бяха убити, а другите двама заключени в тъмницата, чакаха още два дни, докато Дърмот се възстанови достатъчно, за да реши съдбата им. Макар че мъжете нямаха много полезна информация, която да споделят, те си признаха, че именно те са го нападнали в Мюлейдън. Мъжът, който ги бе наел, онзи, който Дърмот си спомняше да казва, че леърдът е с лице в калта, бил винаги маскиран.

След като бе научил всичко, което имаха да кажат, той заповяда да бъдат обесени. Дърмот въздъхна и отпи още една глътка от ейла си. Знаеше, че нямаше друг избор. Мъжете се бяха опитали да го убият два пъти. Те не се интересуваха кой е и защо някой го иска мъртъв, интересуваха се само от парите. Хора като тях със сигурност имаха кръвта на други жертви по ръцете си. Освен това нямаше да се откажат от този свой занаят, само защото са били хванати веднъж и не са били наказани за действията си. Дърмот знаеше, че бе взел правилното решение, че като леърд има достатъчно власт, за да упражнява закона, но много по-лесно би му било, ако ги бе убил с меч в битка.

— Нямахте друг избор — каза Сигимор. — Бяха готови да те убият, само за да получат малко монети за ейл и курви.

Фактът, че Сигимор бе усетил несигурността му, подразни Дърмот.

— Знам го. Със сигурност щях да изглеждам като слаб глупак, ако ги бях пуснал просто така. И все пак това е ужасна смърт за един мъж. Не мисля, че сме бесили някого в Дайхладах.

— Там е мирно, нали?

— Не, разбира се, че не. Имаме врагове, но те умират от мечи или кинжалите ни. Освен това между нашия клан и клановете Гауди и Далглеш има примирие. Предполагам, че след годините на разрушения, хората бяха прекалено заети, докато се опитваха да оцелеят, за да имат време да нарушат закона. Освен това през онези години нямахме нищо, което да си заслужава да бъде откраднато.

— Е, ръцете ти са вече окървавени. Моите се омърсиха, когато бях на двадесет и една. Трябваше да обеса един от собствените си братовчеди.

— Господи, какво е направил?

— Достатъчно, че да го обеса дузина пъти. Момчето не беше наред. Имаше нещо студено в него, но аз го игнорирах прекалено дълго. Обичаше да изнасилва. Опитах да го прогоня, но той пак се връщаше в земите ни, макар известно време да не бях наясно с това. Той решил, че изнасилването не е достатъчно. Пак го бе направил, но след това бе убил горкото момиче. Беше убил четири момичета, и се канеше да убие пето, когато го заловихме. Смъртта на тези момичета цял живот ще тежи на съвестта ми, тъй като в началото го прогоних по грешните подбуди. Не можех да понеса мисълта да обеса роднина. Тази моя слабост му позволи да изпрати в гроба четири момичета и уверявам те, смъртта им не е била лека. Когато най-послед го хванах, не се поколебах нито за миг.

Въпреки ужасяващата история, Дърмот почти се усмихна. Току-що Сигимор му бе дал урок. Дърмот не се и съмняваше, че има дузина подобни истории, всичките истински и всичките показващи какъв е моралът му. Имайки предвид, че са почти на една и съща възраст, Дърмот предположи, че би трябвало да е подразнен, но не беше. Беше напълно възможно да започне да харесва братята на Илса. Тих глас в ума му му каза да бъде внимателен, но май започваше да губи

способността да го слуша. Колкото повече опознаваше тези мъже и от това, което си спомняше за тях от преди година, все повече се убеждаваше, че те нямат участие в заговорите за смъртта му. Проблемът бе, че нямаше други заподозрени. Освен това все още не можеше да си спомни всичко, което се бе случило между него и Илса.

— Не бива да се тревожиш, че тази лудост е в кръвта ни — каза Сигимор. — От тогава наблюдаваме внимателно всяко момче в рода ни, и няма признаци за нещо подобно. Майка му бе различна от майките на останалите, затова решихме, че това е дошло от нейния род. Веднъж тя опита да убие ковача.

— Също и леля Елизабет — каза Тейт. — Преследвала я през селото, възнамерявайки да отсече главата ѝ с брадва.

— Да, така беше. Удави се, като опита да нападне горкия братовчед Дейвид.

— Удавила се е? — попита Дърмот, любопитен как ли се е случило.

— Да — отвърна Сигимор. — Тичаше след него с нож в ръка и той скочи в езерото, за да се спаси от нея. Тя го последва. Той можеше да плува. Тя не.

Дърмот се зачуди как можеше да говори за такива случаи с тон, който можеше да определи единствено като развеселен.

— Да, със сигурност е взел лудостта от майка си. — Той въздъхна и веселието му се стопи. — От всичко, което научихме досега, едно е ясно. Наистина имам враг. Мъж, който крие лицето си и плаща на други, за да ме убият. Освен това невинаги идва, за да гледа или да е сигурен, че нещата са свършени както трябва.

— Все още ли не можеш да си спомниш защо си бил в Дъбхайдленд?

— Не, това е все още в сенките. Но след като част от паметта ми вече се върна, мога да предполагам, че и останалата скоро ще я последва. Вероятно съм намерил някаква улика, или съм имал подозрение, за да отида там. Това е нещо, което едва ли съм споделил с някой. Боя се, че съм имал нещо на ум и просто съм действал.

— И не си взел никой от мъжете си със себе си. Откъде може да ти е дошло нещо на ум?

— Не знам. Но без съмнение ще си спомня и това. Върнах си част от спомените само преди четири дни, и смятам, че това, което е

останало, скоро също ще се освободи от ума ми. Възстановяването ми е започнало и със сигурност ще продължи.

Сигимор кимна.

— В това има смисъл. Тейт, Нанти и аз ще отидем в Дъбхайдленд, за да разберем дали някой е открил нещо, което да ни е от полза. Ще останем тук още седмица. Ако си спомниш още, може да ни спестиш разкарването до там. Вече започна да ми писва от тази игра.

Дърмот изведнъж се напрегна.

— Мисля, че четох дневниците на жена си. Споменът не е много ясен, но щом се появява сега, все още забулен в сенки, след като останалите са толкова ясни, може би там има някаква улика. Господи, не искам да ги чета отново. — Вдигна ръка, за да спре думите на Сигимор. — Трябва! Знам го.

— Толкова ли са зле? — попита Нанти.

— Не са никак приятно четиво — отвърна Дърмот. — Сигурно е добре, че не ги открих, след като бях преживял няколко инцидента, защото тогава сигурно щях да посегна на живота си. Въпреки че знам, че може да съдържат важна информация, едва се сдържа да не ги хвърля в огъня — каза той и се изправи. — Мисля, че ще е най-добре да започна още сега. Обесването явно ме е постави в подходящото настроение. — Излезе от залата и се насочи към кабинета си, където държеше дневниците.

— Тейт? — каза Сигимор веднага щом Дърмот излезе.

— Да? — Тейт погледна брат си, преди да насочи вниманието си към това да разстеле тънък слой мед върху хляба си.

— Ако някога се загледам по жена като лейди Анабел, ти позволявам да ме пребиеш, за да ми налееш акъл в главата.

— С удоволствие.

* * *

Дърмот простена, срина се на стола си и потърка с ръка лицето си. Почти през целия ден изучаваше дневниците на Анабел, спирайки само ако нещо много важно изискваше вниманието му. Макар да не искаше да го прави, веднага след вечеря той отново се зае с това

изпитание. Сега единственото, което чувстваше, бе отвращение. Отвращение към Анабел, отвращение от това колко е бил заслепен от красотата ѝ, за да се ожени за нея. И по-лошото бе, че започваше да вярва, че се е подложил на това страдание за нищо, тъй като не бе открил никаква следа.

Беше осъзнал някои неща за предишната си жена, които не бе забелязал, когато за пръв път четете дневниците, вероятно защото тогава умът и сърцето му бяха обзети от силен гняв. Анабел е мразела мъжете. Смятала ги е за жалки, патетични животни, които лесно могат да бъдат въртени около пръста ѝ, стига да ги държи за слабините. Начинът, по който тя описваше всичките си сексуални похождения, караше нещата да изглеждат така, сякаш е водила битка, от която тя е излизала победител. По някакъв начин тя не пишеше като жена. Написаното звучеше като изказано от най-лошите, закоравели прелъстителни, като мъжете, които използваша жените, намираха удоволствие от голямата бройка свои завоевания, които са вкарвали в леглото си.

Причината да отиде в Дъбхайдленд, или поне в онзи район, бе някъде тук. Дърмот не можеше да се отърси от това предчувствие, въпреки че припомнянето на грозните факти му бе докарало главоболие. Анабел, за която се бе оженил, е била просто химера, измислена от ума му, замъглен от красотата ѝ и опиянен от похотта. Презрението, с което се отнасяше към него, веднага щом игричките ѝ излязоха наяве, тя бе чувствала и към останалите мъже, с които е била. Не го бе познавала, така както той не бе познавал нея.

Леко почукване на вратата привлече вниманието му. Очите му се разшириха, когато Илса прекрачи прага. През четирите дни, откакто бе чула жестоката му забележка към Нанти, я бе виждал много рядко. Дърмот знаеше, че трябва да ѝ се извини за думите си, и все пак се колебаеше. Спомняше си по-голямата част от времето, което бяха прекарвали заедно преди година, но все още се боеше да ѝ се довери, както го бе направил тогава. Нападението в Мюлейдън го бе сварило неподготвен, а сега, когато прочете отново дневниците на Анабел, отново си припомни, че преценката му невинаги е била правилна.

Докато Илса се приближаваше към него, той знаеше, че е готов да приеме една част от връзката им без въпроси и колебания, и това бе страстта, която споделяха. Сега, след като и двамата се бяха

възстановили след преживяното на скалите, той я искаше обратно в обятията си. И след като именно Илса го бе потърсила, сигурно и тя бе готова да се върне в леглото му. Беше му липсвала, а и след като прочете черните, жлъчни думи на Анабел, Дърмот осъзна, че повече от всякога има нужда от чистата и откровена страст на Илса.

— Какво те накара да стоиш тук цял ден и дори през нощта? — попита тя, заставайки до него.

— Дневниците на предишната ми съпруга — отвърна той. — Не мога да се отърва от чувството, че нещо, което съм прочел тук, ме е накарало да отида в Дъбхайдленд или някъде в околността.

— Все още не можеш да си спомниш причината, така ли?

— Не. Този спомен все още не се е върнал. Тук е, сигурен съм, просто не мога да го достигна. — Той забеляза как тя бавно пребледнява, докато четеше отворения на бюрото му дневник. — Не би искала да четеш тази мръсотия — каза той и затвори книгата.

Илса погледна Дърмот, избутвайки шока от това, което бе прочела току-що.

— Нищо ли не откри?

Той поклати глава, обви ръце около кръста ѝ и я дръпна в скута си.

— Нищо.

— Искаш ли да ти ги прочета на глас?

— Не са лесно четиво, Илса, и са пълни с много повече мръсотия от това, което вече прочете.

— Без съмнение, но вярвам, че бих могла да ги издържа. Не съм познавала Анабел, само съм чувала за нея. Не съм била наранявана от нея, затова мога да прочета дневниците ѝ, без да чувствам болка, гняв или някаква друга емоция. Да, подозирам, че ще бъда шокирана, но ще го преживея. Освен това съм жена и мога да видя нещо, което не би било забелязано от мъж.

— Думите се четат по един и същ начин от мъже и жени.

— Да, но значението им е различно, и всеки, който чете думите, разбира нещо различно. Повярвай ми, като ти казвам, че една жена може да напише или каже нещо, което за един мъж ще значи едно, но за жена ще е напълно различно. Разбира се, ако не искаш да ги чета...

— Не, прочети ги. Права си. Може да има някакви странни писания, които не съм уловил, а и все още не си спомням какво съм

видял предишния път. Надявам се ти да откриеш отговора.

— Това ли са всичките?

— Не, има още, но те са от предишните години. Жената е похарчила малко състояние, за да си води точен списък на всичко, което е вършила. — Целуна ухото ѝ, и почувствал как потръпна, едва не се усмихна.

— Тях прочете ли ги? — Тя се облегна на него и простена тихо от удоволствие, когато той захапа леко ухото ѝ.

— Да, когато ги намерих първия път, но имам чувството, че отговорът, който търся ще е в последните, тези по време на брака ни.

— Може би, но дали не е по-добре да прегледаме и първите, тъй като е възможно нещо написано в тях да е събудило любопитството ти.

Дърмот изруга тихо, изправи я на крака и отиде да вземе дневниците от сандъка, в който ги бе прибрал. Замисли се дали да не ги прочете и да потърси отговора. Така щеше да спести на Илса истината за Анабел, но поклати глава, признавайки, че тя е права. Може би жена, която никога не е срещала първата му съпруга, ще прочете дневниците безпристрастно. Той ги остави върху другите и вдигна цялата купчина, поглеждайки към Илса.

— Затова ли ме потърси? — попита той, надявайки се отговора да е „не“.

— Не, дойдох да ти кажа, че реших да се върна в спалнята си.

Тя звучеше като мъченица и Дърмот едва не се засмя.

— Нашата спалня. Много добре, там ти е мястото — каза той и се обърна, излизайки от стаята. — Изгаси свещите и огъня, преди да излезеш.

Прииска ѝ се той да не бе взимал дневниците, защото имаше желанието да го измери с няколко от тях. Илса въздъхна и започна да изпълнява нарежданията му. След като се криеше от него няколко дни, тя имаше доста време, през което да се поучава. Дърмот започваше да си спомня общото им минало. Той все още бе предпазлив. След като си дадоха обетите, имаше две покушения над живота му, и умът му не можеше да приеме това, което сърцето му вече знаеше. Тази несигурност никога нямаше да изчезне, ако го отбягваше. Той си бе спомнил, че са били любовници и са си разменили клетви, и сега от нея зависеше да му напомни защо се бе случило всичко това. Нямаше как да е сигурна дали я обича, но знаеше, че го бе направила щастлив,

беше почувствал спокойствие до нея. Щеше да ѝ е невъзможно да го постигне, ако стои далеч от него.

Мъжът ѝ бе пълен с противоречия, помисли си тя и тръгна към спалнята им. Държеше я на разстояние, но очевидно я искаше в леглото си. Чудеше се дали не е заплаха за него и все пак я притискаше до себе си нощем и я приемаше за майка на децата си. Беше подозрителен към братята ѝ и все пак им позволяваше да останат в Клакхтром, както и да търсят врага му. Отваряйки вратата на спалнята им, Илса се зачуди дали Дърмот знае колко е объркан, но щом влезе, забрави всичките си мисли.

Той се беше излегнал на леглото, облечен единствено с широка усмивка. Тя можеше да забележи изчезващите синини и вече нарастващите малки рани по тялото му. Освен това отлично виждаше изправеното доказателство, че е напълно готов за нея. Илса затвори вратата и тръгна към леглото.

— Впечатляващо — промърмори тя.

— Благодаря ти, скъпа. — Намръщи се, когато тя се отдалечи. — Къде отиваш?

— Да не би да очакваш да разкъсам дрехите си, обхваната от похот? — попита го тя, скривайки се зад паравана, за да може най-после да се предаде пред желанието да се ухили широко.

— Би било много добре.

— За теб, без съмнение, но аз харесвам роклята си. Пък и така или иначе не ми показваш нещо, което вече не съм виждала.

Тя отчаяно се опитваше да заглуши кикота си, когато той изгрухтя заради очевидното ѝ пренебрежение към чара му. В усмивката му, която бе видяла, щом влезе в стаята, Илса разпозна предишния Дърмот. Това я караше да се чувства по-уверена в решението си. Сега можеше и да има само леко загатване за мъжа, когото обичаше, бегло завръщане на радостта, която познаваше, но бе сигурна, че ще има още такива моменти. Малко по малко, Дърмот ще се превърне отново в мъжа, за който се омъжи преди година.

Илса побърза да се съблече и измие. Тя среса косата си и облече красива ленена синя нощница. Начинът, по който я гледаше Дърмот, когато се запъти към леглото, ѝ показа, че е бил заблуден от думите ѝ.

— Много е хубава — промърмори Дърмот. — Има само едно нещо, което ще я направи още по-привлекателна.

— О? И какво е то?

— Да я видя как се свлича на земята.

Предизвикателният му поглед ѝ показваше, че не вярва тя да го направи. Илса се поколеба за миг, тъй като все още не се бе отърсила от срамежливостта, но се постара да я потисне. Това щеше да е първата им нощ заедно, след като той си бе върнал паметта. Беше идеалният момент да бъде смела, и усмихвайки му се сияйно, Илса бавно съблече нощницата си. Много внимателно повдигна ръце и дрехата се свлече на пода.

— Ето. Мислиш ли, че така е по-добре? — попита тя, забелязвайки, че той не гледа към плата в краката ѝ.

— О, да! — Дърмот посегна към нея и изруга леко, когато тя избегна ръцете му. — Сега пък къде отиваш?

— Със сигурност не до голямата зала, за да взема вино. Реших, че ще е добре да изгася огъня.

— Добре е така. По-добре се върни тук и изгаси моя огън.

Илса тръгна към леглото, качи се на него и започна да пълзи на ръце и колене към Дърмот.

— Значи тук има огън, който трябва да бъде потушен, така ли? — Стигна до краката му и се премести бавно над тях, целувайки и галейки всеки сантиметър с ръце, устни и език.

— О, да, и се разгорява по-силно с всяка изминала минута.

Дърмот се зачуди дали тя осъзнава колко е изкусителна. Начинът, по който се качи на леглото, всяко движение на силното ѝ фино тяло разпалваше все повече желанието му и бе истинско удоволствие да я наблюдава. Изражението на лицето ѝ, изкушаващата извивка на устните ѝ, горещината в погледа ѝ само подклаждаха страстта му. Дългата ѝ коса меко се стелеше около тялото ѝ. Тя го очароваше и макар да знаеше, че това би трябвало да го разтревожи, то не се случи. Вместо това се изтегна на леглото, наслаждавайки се на докосването на малките ѝ ръце, горещината на устните и езика ѝ, на нежната ласка, с която косата ѝ галеше бедрата му.

Тялото му потръпна от удоволствие, когато сладкият ѝ език премина по мъжествеността му. Щом горещината на устата ѝ го обгърна, той се повдигна на един лакът, а с другата си ръка отмести косата от лицето ѝ, за да може да вижда как му доставя удоволствие. Въпреки отчаяните му опити да задържи контрола си, за да може по-

дълго да се наслаждава на сладкото мъчение, той изпита отчаяна нужда да се потопи в нея. Затова седна, хвана я под мишниците и я настани върху себе си. Макар да не бе направил нищо, за да я подготви, усети влагата ѝ, щом проникна в нея. Простена доволно от откритието, че се е възбудила толкова, само докато му доставяше удоволствие. Тя се раздвижи върху него с естествено умение. Беше толкова прекрасно, че той потръпна и се отдаде напълно на страстта помежду им.

Илса първа се съвзе от замайването и веднага се почувства засрамена. Завръщайки се от сладката омая, в която я бе запратил Дърмот, тя осъзна, че да лежи върху него, обгърната от ръцете му, не бе толкова странно чувство. Това, което я направи несигурна, бе начинът, по който се бе държала. Толкова порочно поведение може би не бе най-добрият начин да спечели доверието на мъжа си, особено след всичко, което бе преживял с Анабел. Тя се отдръпна от него, погледна лицето му и забеляза, че се е намръщил.

— Справяме се много добре с това — промърмори той.

Понякога, помисли си Илса, не беше приятно, когато се окажеш прав за нещо.

— С какво? С движението ли?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, боя се, че знам. — Наведе се, взе нощницата от пода и я нахлузи през главата си. — Искаш да знаеш с колко мъже съм правила това. Няма как просто да се сетя да направя това, което ти беше правил с мен. О, не. Това би било прекалено лесно. Със сигурност има нещо повече. Вероятно е някаква голяма измама, с която да постигна пъклените си планове. — Стана от леглото и отиде зад паравана. — Само да галя, целувам, ближа и да те поемам в устата си. Докато не започнеш да крещиш от болка или да кървиш, всичко ще е наред.

Дърмот потисна смеха си. Илса бе толкова ядосана, че не осъзнаваше и половината от нещата, които казваше, в противен случай щеше да се шокира от самата себе си. Сега тя само си мърмореше. Дърмот предположи, че е добре, че не осъзнава това, което казва, защото вероятно щеше да се обиди или разсмее. Имаше право да е ядосана, тъй като забележката му бе нелюбезна и неоправдана, но бе истинска наслада да я слуша, когато е ядосана. Цялото му веселие се изпари, когато тя излезе иззад паравана и се насочи към вратата.

— Къде отиваш? — попита той и усети, че му писва да задава този въпрос.

— В стаята в другия край на коридора — каза тя. — Няма да остана тук...

Тя изписка тихо, когато Дърмот изведнъж се озова до нея. Той я вдигна и я отнесе обратно в леглото. Преди да успее да възрази, той я притисна към себе си и зави и двама им със завивката.

— Тук ти е мястото — каза той, нагласяйки я в прегръдките си, докато малкото ѝ дупе не се окажа притиснато в слабините му.

— Ти си много объркващ мъж — каза тя. — В един момент ме прегръщаш, а в следващия сякаш ми зашлевяваш плесница.

— Ако ти се объркваш, представи си как се чувствам аз през цялото време.

Илса премигна, осъзнавайки истината в думите му. Дърмот бе достатъчно умен, за да знае, че понякога се държи странно, че е противоречив в чувствата, думите и действията си. Големите празноти в паметта му го караха да се чувства изгубен и несигурен. Подозираше, че завръщането на част от спомените и факта, че не са пълни, нито пък свързани, не правеше нещата по-лесни. Това не оправдаваше грубите му думи, но подозираше, че откритото признание на Дърмот, че е объркан, можеше да сме сметне за извинение.

— Да не би да се опитваш да спечелиш симпатията ми? — попита тя.

— Това ще те накара ли да си свалиш нощницата?

— Не. Щом не мога да се оттегля и да се цупя, значи ще задържа нощницата си.

— Справедливо. — Дърмот я целуна по главата и реши да не спори. Илса спеше дълбоко. Той просто щеше да я изчака да заспи, преди да свали нощницата ѝ.

* * *

— Отрова?

Маргарет погледна мъжа.

— Да, отрова.

— Какво да правя с нея?

Тя едва успя да преглътне желанието да му каже да я изпие и да се изнесе от малката колиба, но опита да се успокои. Погледът ѝ се насочи към малкото легло, където допреди малко бе обслужвала простака. Спомена за неравната повърхност на матрака и грубите вълнени одеяла я караха да изпитва болка. Искаше да си тръгне, да се върне в дома на братовчед си и да отмие спомена за мъжа от тялото си. Поемайки си няколко пъти дъх, за да се успокои и да обуздае гнева си, тя отново го погледана.

— Сложи я в храната или питието ѝ.

— Аз не ѝ сервирам.

— Изчакай, докато се занимава с нещо в продължение на няколко часа, след това ѝ занеси вино или дори нещо за ядене. Кажи ѝ, че съпругът ѝ го изпраща.

— Може да се получи така. Но защо нея? Мислех, че искаш той да умре.

— Така е, но не се получава, както е очевидно, нали? Може би, ако още една от съпругите му умре, ще го обесят за убийство. Няма да е толкова задоволително, но ще свърши работа. Ако ли не, той отново ще остане вдовец и ще мога да се омъжа за него. Тогава сама ще се погрижа за всичко, както смятах да направя, преди червенокосата уличница да се появи.

— Не съм сигурен, че ще можете. Паметта му започна да се връща.

— Тогава гледай да успееш, за да мога отново да се приближа до леърда. Не искаме да се върне отново в Мюлейдън, нали? Ако си възвърне всичките спомени, двамата с теб ще имаме много проблеми.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Илса направи гримаса и разтърка болящия я гръб. Изучваше дневниците на Анабел от закуска, а сега беше късен следобед. Краткото време, прекарано при децата, докато кърмеше Кирнак, бе единствената ѝ почивка. Бе уморена и някак обезсърчена. Освен това чувстваше, че ѝ се повдига от прочетеното.

Фрейза бе казала, че Анабел е била болна. Това бе много слабо описание за жената, която бе опознала от дневниците ѝ. Ако е имало миг в живота на Анабел, през който да не е била изпълнена с гняв и омраза, той ще е бил преди да започне да си води дневник. Анабел бе презирала и присмивала на всички.

Е, почти на всички, помисли си Илса и погледна дневника, който току-що бе прочела. Който и да бе Скъпоценната ѝ любов, тя бе прекарвала много време с него. От време на време Скъпоценната любов очевидно я е ядосвал, тъй като Анабел ставаше язвителна в описанията си, пишейки за предателство и отмъщение. Скоро след това обаче, тя му прощаваше, макар Илса да не смяташе, че това е било в полза на Скъпоценната любов. Изглежда любовта на Анабел е била унищожителна, обсебваща, и Илса съжаляваше всеки човек, който е бил принуден да я понася в продължение на години.

Тя възкликна и се изправи, тръпнейки от откритието. Скъпоценната любов беше единственият човек, който бе споменаван през годините. Другите, които често се споменаваха, бяха Дърмот и Фрейза, но дори техните имена не бяха споменавани толкова често, колкото Скъпоценната любов. Това абсурдно име се споменаваше във всичките дневници. Който и да е бил той, очевидно е бил важна част от живота на Анабел.

Точно когато отново се наведе към дневниците, Илса забеляза, че Джорди е влязъл в стаята ѝ. Малко се подразни, задето той не поиска разрешение да влезе, но тя побърза да прикрие раздражението си. Умишлено бе оставила вратата отворена, за да може да чуе, ако някое от децата я повика. Джорди явно е решил, че това е позволение да

влезе. Тя му се усмихна, когато той сложи пред нея табла с вино и сладки овесени питки.

— Много мило от твоя страна — каза тя.

— О, идеята не беше моя, милейди — каза Джорди. — Леърдът реши, че може да имате нужда от подкрепа. — Той погледна дневниците. — Цял ден работите над тези книги. Намерихте ли нещо важно?

— Не — отвърна тя и се зачуди защо изпита нужда да го излъже. — Мисля, че съпругът ми е прав, нещо друго го е накарало да дойде в Дъбхайдленд.

— Значи скоро ще спрете да ровите в тях, така ли?

— Да. — Отпи от виното и реши, че е малко кисело, но вероятно щеше да си подхожда със сладките питки. — Мисля да предложа на Дърмот да ги изгорим, тъй като няма да е добре един ден Алис да ги види.

Тя размени няколко формални любезности с Джорди, преди той най-после да си тръгне и се намръщи. Беше го излъгала и нямаше идея защо бе почувствала за нужно да го прави. Дърмот очевидно му се доверяваше и не бе тайна, че търси врага му в дневниците на Анабел. И все пак, когато той я попита намерила ли е нещо, тя стана подозрителна и притеснена. Сигурно се бе заразила от недоверчивата природа на Дърмот, помисли си тя и продължи да чете.

Чаша вино и няколко питки по-късно, Илса потвърди подозренията си. Скъпоценната любов е бил част от живота на Анабел от самото начало. Срещнала се с него, когато Анабел е била отглеждана от жена, която наричаше Л. О. Илса прецени, че по онова време Анабел е била на около четиринадесет години и вече е имала няколко любовника. Не е приела първия мъж в леглото си доброволно, Илса не се съмняваше в това. Вероятно тогава е намразила мъжете.

Освен Скъпоценната любов, поправи се Илса и си наля още една чаша вино. И все пак, щом Анабел е обичала мъжа, защо не се е омъжила за него? Защо му е била толкова очевидно невярна? Освен това стана ясно, че Анабел и Скъпоценната любов са говорили за останалите мъже, презирали са ги и са им се подигравали заедно. Илса смяташе, че това е повече от странно.

Без да е сигурна защо, Илса реши да се съсредоточи върху интимните моменти между Анабел и Скъпоценната любов и нареди

дневниците. Отпивайки от виното си, тя препрочете отново всеки, от първия до последния дневник. Начинът, по който Анабел описваше правенето на любов със Скъпоценната любов, беше много по-различен от начина, по който описваше останалите си любовници. В тона липсваше обичайното презрение, но имаше намек за триумф, затова може би той понякога да е бил неохотен участник в интимните им моменти. Бе имал меки ръце, нежна кожа и е миришел добре. Нито веднъж Анабел не беше коментирала гениталиите на Скъпоценната любов, нещо, което описваше на дълго и широко за останалите мъже, с които е била. Скъпоценната любов бил по-дребен от Анабел и имал красива коса.

Илса изруга, довърши виното си, и победоносно изчете отново написаното. Не беше напълно сигурна, но май току-що бе открила нещо много важно и сърцето ѝ заби силно. Меки ръце, нежна кожа, хубаво ухание, дребна фигура, красива коса, прелестен глас и изящни крака, Илса изреди всичко и го записа на лист хартия, след което го прочете два пъти. След това внимателно добави един ред с това, което бе научила от дневниците. Скъпоценната любов знаеше как да докосва една жена, знаеше от какво се нуждае и какво желае, по начин, по който нито един мъж не би могъл да разбере.

— По дяволите, как съм го пропуснала? — промърмори тя и се изправи, нетърпелива да открие Дърмот.

Пот изби по цялото ѝ тяло и Илса трябваше да се подпре на ъгъла на масата. Не се чувстваше добре и с всяка изминала секунда ѝ ставаше все по-зле. Сигурна, че всеки миг ще повърне и не желаейки да повреди дневниците, тя се отмести от масата. Болката, която сграбчи вътрешностите ѝ, бе толкова силна, че я накара да изкрещи и да се срине на колене. Повърна на пода, почувства се за миг добре, но след това отново я обхвана силна болка. Хващайки се за корема, тя се опита да стане, но щом не успя да го стори, запълзя към вратата. Чу, че някой се приближава, и опита да извика, но вместо това повърна отново. Успя да се отмести от повърнатото и се приви на две, докато болката раздираше тялото ѝ.

— Илса!

— Нещо не е наред — каза тя, когато Фрейза и Гай коленичиха до нея и Фрейза я хвана здраво.

— Очевидно е, че си много болна — каза Фрейза. — Трябва да отидеш в леглото — тя изруга, когато Илса започна да повръща отново.

— Господи, много боли — изплака Илса. — Извадете го.

Дърмот влезе в стаята само на крачка след Сигимор и малко преди Тейт и Нанти. Той гледаше как Илса пусна Фрейза точно когато Сигимор стигна до нея. Тя повръщаше, без да спира, и стомахът му се сви от състрадание. Сигимор я вдигна на ръце и я понесе към вратата.

— Виното — простена тя.

— Какво за виното? — попита Дърмот.

— Горчиво е. Много горчиво. — Тя започна да се извива и на Сигимор му се наложи да я хване по-силно. — Виното ме изгаря.

— Фрейза, прибери това вино някъде, за да може по-късно да го видим — нареди Дърмот и забърза след Сигимор, спирайки за миг при Питър, за да му каже, да доведе Гленда.

Бяха нужни той, Сигимор, Фрейза и Гай, за да свалят дрехите ѝ, да я облекат в чисти и да я сложат в леглото. Тейт и Нанти чакаха безпомощни пред вратата. Тя повърна още само два пъти, но болката не спираше. Това, което казваше, показваше, че не е напълно на себе си. Дърмот се опита да говори с нея, Сигимор също, но знаеха, че тя не ги разбира. Съпругът ѝ си помисли, че ще се наложи да я завържат за леглото, когато тя неочаквано се успокои. Фрейза беше тази, която ги увери, че това е само припадък, успокоявайки него и Сигимор, които се страхуваха да помръднат.

— Помогни ми да почистим това, Гай — каза Фрейза.

— Не, не пипайте нищо — извика Гленда, втурвайки се в стаята.

Дърмот взе мократа кърпа от ръцете на Фрейза и започна да охлажда лицето на Илса, докато Гленда оглеждаше това, което бе повърнала младата жена. Той се опита да бъде търпелив, докато жената се премести до леглото, за да огледа съпругата му. Тогава Илса отвори очи и го погледна. Той се намръщи, тъй като в погледа ѝ видя, че се бои от него.

— Виното — каза тя, а гласът ѝ бе дрезгав шепот. — Виното е горчиво.

— Какво вино? — попита Гленда и опита виното и питките, които Фрейза ѝ донесе.

— От къде взе това, Илса? — попита Дърмот.

— От теб — отвърна тя, простена и се хвана за стомаха. — Той каза, че си му поръчал да ми ги донесе. Но виното беше много горчиво. Изгаря ме!

— Това е отрова — обяви Гленда и хукна обратно към леглото. — Във виното има отрова.

— Не — прошепна Дърмот и ужасен направи крачка назад, когато Сигимор тръгна към него.

Дърмот измъкна меч си само секунда, след като Сигимор извади своя. Тейт застана до брат си, а Нанти до Дърмот. И двамата по-млади мъже извадиха мечовете си. Фрейза изпищя, но никой не ѝ обърна внимание.

— Опита се да я убиеш — каза Сигимор. — Писна ти да се опитваш да я прогониш с грубото си отношение и реши да я довършиш, така ли?

— Не — каза Дърмот. — Никога не бих...

— Тя го каза. Виното е било отровено и ти си го изпратил.

Сигимор се хвърли в атака и Дърмот чу Нанти да проклина. Ледена тръпка премина през тялото му. Жена му може би умираше в агония и братята ѝ бяха нетърпеливи да го убият. Нямаше какво да каже, за да накара Камерън да спре. Не бе сигурен, че всичко това може да свърши, преди някой от тях да бъде убит. Изведнъж чу странен звук. За момент Сигимор спря, присви очи, изглеждайки шокиран. След това бавно се срина на пода, изпаднал в безсъзнание. Когато падна, зад него Дърмот видя Гай да стои държейки в ръце тежката дървена пръчка, която бе използвал, за да се подпира след нападението над него в Мюлейдън.

— Понякога просто трябва да вкараш със сила акъл в главата на един мъж — каза Гай, гледайки надолу към Сигимор, който вече идваше на себе си.

След като поседя малко на пода, все още замаян, Сигимор най-после се изправи на крака и потърка главата си.

— Можеше да ме убиеш с това нещо — каза той.

Гай изсумтя.

— Едва ли. Трябваше да ти привлече вниманието и нямаше как да стане, докато стоеше с изваден меч, нали? Сега кръвта ти се е поуспокоила и можеш да бъдеш разумен.

— По дяволите — сопна се Сигимор. — Илса каза, че ѝ е дал виното, а то е било отровено. Какво очакваш да направя, да му стисна ръката ли? — Той се изправи бавно на крака, продължавайки да търка главата си.

— Да, тя мисли, че той ѝ е дал виното. Точно това каза. — Тя въздъхна, когато мъжете я изгледаха. — След като промълви, че виното е от Дърмот, тя продължи: „Той каза, че си му поръчал да ми го донесе.“ Някой друг е донесъл виното и е твърдял, че го изпраща Дърмот.

— На мен ми звучи като обвинение — каза Сигимор, но свали меча си.

— Може да е така, но тя не спомена нищо друго. Някой ѝ е донесъл вино и е обяснил, че го изпраща Дърмот. Дали някой друг не му е наредил да го направи? Сър Дърмот заяви, че не е изпращал вино. Не мисля, че имаш достатъчно доказателства, за да го обвиниш и да започнете да се избивате, оставяйки малките жени да разчистват след вас.

Сигимор ѝ се намръщи.

— Трябваше точно сега да решиш да станеш смела и дръзка, нали?

— Изглежда точно навреме — спокойно заяви Гай. — Сега ще прекратите това, докато разберем какво точно се е случило. Ако не можете да седите в една стая, най-добре се разделете.

— Дърмот! — изпищя Илса и започна да се гърчи на леглото. — Дневниците, виж дневниците.

Пускайки меча си на пода, Дърмот изтича до Илса и хвана едната ѝ ръка.

— Спокойно, Илса.

— Дневниците. Трябва да ги прочетеш, Дърмот. Трябва.

— Четох ги, Илса. Няколко пъти.

— Скъпоценната любов. Прочети за Скъпоценната любов. Там са записките ми. Трябва да прочетеш записките ми.

Преди той да успее да каже нещо, тя издърпа ръката си от неговата и започна да се гърчи на леглото. Болката се бе завърнала. Тейт издърпа Дърмот от леглото. Когато той направи крачка към мъжа, за да го избута от мястото, където трябваше да стои той, до жена си, Фрейза и Нанти го хванаха за ръцете и избутаха от стаята.

— Трябва да съм до нея — запротестира той, гледайки как Гай и Гленда обвиват кърпи около ръцете на Илса, за да не се нарани.

— Там има двама мъже, които ще те спрат да се доближиш до нея — каза Фрейза. — Гай им вля малко разум, но това не значи, че ще ти позволят да си до нея. Последното нещо, от което има нужда горкото момиче, е четирима големи идиота да се бият заради нея.

Дърмот осъзна, че са го издърпали навън в коридора и гледаше как Фрейза затръшна вратата пред него.

— Не съм я отровил.

— О, знам го, момчето ми. — Фрейза погали ръката му. — Зле е, може дори да не осъзнава какво е казала. Тя знае, че не би я наранил.

— Дали? Когато ме видя до себе си, изглеждаше изплашена.

— Може би само за миг се е разтревожила. Някой ѝ е казал, че ти си ѝ изпратил виното. Но след това се опита да ти каже нещо за онези дневници. Нямаше да настоява толкова много, ако не беше важно и ако мислеше, че си се опитал да я убиеш, нали?

— Не, може би не. Но братята ѝ мислят, че съм я отровил.

— И да, и не. Не може да очакваш да мислят трезво, когато сестра им изпитва такава болка. А и ти никак не ги улесняваш. Сега, защо не идеш и не... — Фрейза тръгна надолу по коридора и изруга.

Дърмот проследи погледа ѝ и също изруга. Само на няколко крачки от тях стояха Одо, Аулай, Иуърд, Грегор и Алис. Айви вероятно бе при близнаците и чакаше новини. Алис плачеше тихичко, а момчетата изглеждаха така, сякаш и те искат да направят същото. Малките Иуърд и Грегор щяха лесно да бъдат успокоени, тъй като бяха все още много малки и не разбираха. Дърмот насочи погледа си към по-големите деца, знаеше, че ще се наложи да действа много внимателно. Той тръгна към Одо, а Фрейза и Нанти към останалите. Дърмот подозираше, че ще мине доста време, преди да успее да се заеме с дневниците.

— Кървя — прошепна Илса. — Кървя.

— Не — каза Сигимор, — само си болна, малката ми. Отровена си, не ранена.

Тя простена тихо и поклати глава.

— Не, кървя. Не бива да кървя. О, колко е тъжно.

Гледна вдигна завивките и потръпна, щом видя кръвта.

— Време за месечното ти кървене ли е, детето ми?

— Отровата ли го е направила? — попита Сигимор, когато Илса не отговори на въпроса.

— Не. — Гленда почти се усмихна, като видя колко бледи и притеснени са Сигимор и Тейт и как са насочили погледите си към стената. — Боя се, че губи детето. — Гленда прегледа по-внимателно Илса, забелязвайки колко много кърви. — Не, вярвам, че вече го е изгубила. Това ще обясни защо болката е била толкова силна. Стягайте си гръбнаците, момчета, с Гай ще имаме нужда от помощ, за да почистим това.

Няколко мъчителни минути по-късно Сигимор държеше почистената си сестра, увита в чисто одеяло и гледаше как Гай и Гленда почистват леглото. Той осъзнаваше болезнено колко мъничка е Илса. Как толкова деликатна жена щеше да преживее всичко това?

— Сигурна ли си, че е изгубила детето? — попита той.

— Да — отвърна Гленда. — Не и от началото, но сега да. Изгуби бебето. Била е бременна в самото начало, нищо повече от загатване за бебе. Подозирала е. Затова каза, че не бива да кърви, и че е жалко. Но това е за добро. Със сигурност е било повредено или убито от отровата. Най-добре е да изчистим утробата ѝ и да започне наново. Вече в тялото ѝ не бива да има никаква отрова.

— Мислиш ли, че ще има трайни увреждания? — попита Тейт, нежно отмествайки косата от лицето на Илса.

— Не, вече е чиста — отвърна Гленда. — Кървенето не е повече, отколкото трябва да бъде. Тялото на сестра ви вече се лекува, по-добре, отколкото някога съм виждала. Начинът, по който се отърва от отровата, е истинско чудо.

— Е, Илса винаги е била бърза в това да изхвърля от тялото си всичко, което не харесва. Още откакто беше малка. Ако я накарахме да изяде нещо, което стомаха ѝ не понасяше, само след няколко минути тя го повръщаше на пода.

— Да — каза Сигимор. — И знаехме винаги, когато се зададеше, защото на лицето ѝ се появяваше най-странния поглед.

Гленда скръсти ръце на гърдите си и кимна на Сигимор.

— И, разбира се, братята ѝ никога не са ѝ давали нещо нарочно, само да видят как това се случва. — Тя се изсмя, когато Тейт се изчерви силно. — Да, това е, което правят момчетата. Сложи я на леглото. — Сигимор изпълни нареждането и нагласи одеялата около

нея, а Гленда докосна лицето на Илса. — Сънят ѝ е спокоен. Ще се оправи, момчета. Почти нямахте нужда от помощта ми. Тялото ѝ се справи само, изхвърляйки всяка отрова, която е имало в него. Дори не се наложи да я прочиствам. Тя сама се справи по възможно най-добрия начин.

— Значи вече няма отрова в нея?

— Няма да умре от отровата. Подозирам, че малка част е останала, но ще се изчисти до няколко дни. Ще направя долу няколко лечебни отвари. Няма да може да яде нищо тежко. О, и не може да кърми близнаците. — Тя въздъхна. — Макар да си мисля, че това ще е най-добре, подозирам, че млякото ѝ ще спре. Това няма да ѝ се понрави. Това и загубата на детето ще я държат в унило настроение известно време.

— Дърмот... — започна Гай.

— Няма да допусна това копеле близо до нея — сопна се Сигимор. — Той се опита да я отрови. Тя сама го каза. — Очите му се разшириха, когато тя го наруга. — По дяволите, момиче, звучиш като Камерън.

— Не съм изненадана. Бях доста време около вас и това вероятно е заразно. Дърмот не я е отровил. Някой ѝ е казал, че той изпраща виното. Нищо повече. Мъжът може да се държи като идиот, но не е убиец.

— Да — съгласи се Гленда, — познавам момчето. Леърдът може да има някои проблеми, но никога не би сторил това. — Тя вдигна ръка, когато Тейт и Сигимор се опитаха да възразят. — Добре, мислете каквото искате, но само това. Дръжте го далеч от нея, ако това ви прави щастливи, но ако го нападнете, ще убиете невинен човек. Мъжът, който сестра ви обича и е баща на децата ѝ. Готови ли сте да носите този товар, само защото не можете да сдържите темперамента си? — Тя кимна, когато двамата направиха гримаса. — Добре! Така или иначе, скоро тя ще се събуди и всичко ще се изясни.

— Ще остана тук при нея — каза Гай, — но някой от вас трябва да се върне след няколко часа, защото момчетата ще трябва да се нахранят. Най-добре да съм първа тук. — В мига, в който Сигимор и Тейт излязоха, Гай погледна Гленда. — Истината ли им каза?

— За това, че лейди Илса ще се оправи? — Гленда целуна Гай по бузата. — Да, момиче. Ще отнеме няколко дни, но ще се оправи. По-

трудно ще е да убедим онези двамата, че леърдът не е виновен за това.

— Не и ако Илса вярва, че съпругът ѝ е виновен. Братята Камерън могат да бъдат понякога разумни, но през повечето време не са. Просто ще имат нужда от време да помислят над това. Знам, че не са сигурни дори сега, след като ги спряхме да го убият. Ако наистина вярват, че се е опитал да отрови Илса, все още може да се наложи да попиваме кръвта му.

Гленда се ухили и кимна.

— Да, така е. Не се и съмнявам. Е, ще отида в хубавата стая, която ми дадохте миналия път. Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш — каза тя и излезе.

Гай седна на стола до Илса.

Беше изтощена, но знаеше, че няма да може да заспи, преди Илса да се събуди и да я чуе да говори смислено отново.

— Ще има да разчистваш голяма каша, когато се събудиш, Илса — каза тя. — Ще трябва да убедиш братята си да не одерат съпруга ти и да закачат останките му на защитната стена. А после ще е добре да му сипеш да хапне от блюдото, което той ти сервира от толкова време. — Тя скръсти ръце на гърдите си и кимна. — Да, нека леърдът да разбере какво е някой да го обвинява за нещо, което не е сторил. Това може да налее малко акъл в главата му.

* * *

— Проклятие, просто искам да я видя, глупак такъв — кресна Дърмот, докато брат му Нанти се опитваше да го издърпа от вратата на спалнята.

— Вече говори с Гленда — каза Нанти. — Тя ти каза, че Илса се възстановява. Докато Илса не се събуди и не изчисти това объркване, братята ѝ няма да те пуснат да припариш до нея. Приеми го. Тя трябваше да търпи подозренията ти със седмици. — Когато Дърмот погледна към дневната на Илса, Нанти го пусна. — Подозренията са се разпространили тук като чума. Дори Одо се държеше като инквизитор.

— Знаех, че Одо няма да приеме обикновени утешителни думи — каза Дърмот, доволен да говорят за нещо друго, различно от това, че сега взема доза от лекарството, което бе давал на всички около себе си.

— Илса ми каза никога да не подценявам момчето. Според нея той е в групата на най-опасните създания — усмихна се той на спомена.

— Така ли? И коя е тази група?

— На малките умни момченца. — Кимна, когато Нанти се ухили. — И той е такъв. Ако не знаех пътя към пещерата в онзи ден, щеше да ме заведе дотам, без да се поколебае. Беше ужасен, но дойде в Клакхтром, за да потърси помощ, и ми каза точно това, което трябваше да зная. Разпорежда се в детската стая, но е добър и го прави със съгласието на останалите. А начинът, по който работи малкия му мозък, е удивителен. Не мисля, че Айви е глупава, и все пак Одо я е убедил, че не той вдига шум през нощта, а дракон, и че неприятната миризма е лошият дъх на дракона. — Той се засмя заедно с Нанти и влезе в дневната на Илса. — Одо е многообещаващ.

— Съжеляваш ли, че не ти е наследник?

— И да, и не. За да ми е наследник, е трябвало да се ожения за майка му, а това щеше да е голямо нещастие. Ако не избере друго, ще бъде добър помощник на близнаците. Одо го знае, тъй като преди време ме попита кой от близнаците ще бъде леърд. Вярвам, че Илса и Фрейза са им обяснили как стоят нещата, без да наранят чувствата им. Съмнявам се, че бих се справил по-добре.

— Освен това е от полза, че жена ти се отнася с тях, сякаш са нейни деца. Какво не е наред? — попита Нанти, когато Дърмот се наведе над бюрото на Илса, където стояха дневниците. — Дневниците още са тук.

— Да, но са затворени. — Дърмот се огледа из стаята и отново насочи поглед към масата. — Бяха отворени, когато дойдохме след вика на Илса. Забелязах ги, когато проговори за виното и се огледах за него. Бяха разпръснати и отворени.

— Е, някой е изчистил повърнатото. Сигурно са ги затворили, докато са чистили.

— Не. Гоблените й са на пейката до прозореца. Възглавничките, които бродираше бяха разпръснати до камината. Перото и мастилото не бяха отместени. Някой бе изчистил повърнатото, но нищо друго не бе докосвано. — Той протегна ръка към дневниците. — Всички са били затворени. Бележките, за които ми каза Илса не са тук, но е очевидно, че някой е писал нещо.

Нанти изруга и прокара ръка през косата си.

— Намерила е нещо, нали?

— Да, което може да я постави в опасност, но не това ме тревожи най-много.

— Не? Тя си е водила бележки и някой ги е взел, което значи, че врагът ти знае какво е научила.

— Да, но това, което ме тревожи повече, е, кой ги е взел? Очевидно врагът ми има съюзник в Клакхтром. — Той кимна, когато Нанти изруга. — Именно. Враг, който не мога да открия и разпозная, е вкарал пепелянка в гнездото ми.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако имаше дори частица от тялото ѝ, която да не я болеше, Илса подозираше, че ще ѝ отнеме време да го открие. Тогава спомените започнаха да се връщат в съзнанието ѝ и тя едва не се разплака. Някой се бе опитал да я отрови. Отровата беше във виното ѝ, което бе изпратено от Дърмот. Преди страха и подозренията да сграбчат сърцето ѝ, умът ѝ ги прогони. Някой искаше да хвърли вината върху Дърмот. Имаше много неща относно съпруга ѝ, които я объркаха и караха да се чувства несигурна, но тя нямаше съмнения в невинността му. Въпросът бе не дали Дърмот се е опитал да я убие, а кой и защо иска да накара всички да мислят, че съпругът ѝ е убиец.

Болката в стомаха ѝ остро ѝ напомняше какво бе изстрадала. Бе изгубила детето, за което едва бе започнала да подозира. Знаеше, че заради отровата така беше най-добре, но това не намали скръбта ѝ. Илса усети как по бузите ѝ се стичат горещи сълзи, чу движение до себе си.

— Дърмот? — прошепна тя, борейки се да отвори очи.

— Не, миличка. Тейт е. — Той нежно забърса сълзите от бузите ѝ с чиста кърпичка. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Да, моля. — Тя най-после успя да отвори очи и изправи глава, докато той ѝ помагаше да отпие няколко глътки вода. — Къде е Дърмот? — попита тя, леко разочарована, че не е до нея.

— Защо искаш да го видиш? — попита Тейт и я вдигна към себе си, оправяйки възглавниците зад гърба ѝ. — Той ти е дал отровеното вино — каза, нагласявайки я да се облегне назад.

— От къде ти хрумна тази глупост?

— Ти го каза. Когато те попитахме, кой ти е дал виното, ти каза, че Дърмот го е изпратил.

— Е, защо ме слушате какво говоря? Беше очевидно, че бях много болна.

— Да, от два дни. Всъщност беше болна само няколко часа, а след това заспа и почти два дни не си правила нищо друго. Гленда ти

даваше лечебни отвари. — Той въздъхна, когато Илса докосна гърдите си. — Вече няма да можеш да храниш близнаците. Гленда каза, че не знае колко време ще има остатъци от отровата в тялото ти и дали няма да има следи от нея в млякото ти. Реши, че не би рискувала.

— Не, не бих. Изненадвам се, обаче, че кърмата ми е спряла за толкова кратко време — промърмори тя.

— Гленда ти даде отвара, за да я спре. Освен това не си яла от два дни. — Той най-после се усмихна. — Тя каза, че тялото ти е по-добър лечител от нея. Не се наложи да те прочиства, тъй като тялото ти се беше погрижило. Каза, че с повръщането си изхвърлила почти цялата отрова.

— А бебето ми? — попита тя и щом видя как Тейт преbledнява, получи отговора. — Не се тревожи. Мъчно ми е, но ще ми мине. Едва бях започнала да подозирам, че съм бременна, затова не бях толкова привързана. И съм сигурна, че отровата е убила горкото детенце, преди да има шанса да започне да се развива.

— Гленда каза, че не е било повече от обещание за дете. Освен това каза, че няма да имаш трайни увреждания. Каза, че е за добро.

— Да, така е. — Тя си пое дълбоко дъх, за да прогони мъката. — Дърмот знае ли?

— Илса, той се отпита да те убие...

— Не — започна да спори тя.

— Знам, че имаш чувства към глупака, но...

Тя сложи ръка на устата му, за да го прекъсне.

— Дърмот никога не би ме наранил. Не мога да знам какво изпитва, може дори да иска да си отида, но никога не би ме наранил. Освен това чувствата ми нямат нищо общо с преценката ми. Знаеш, че четях дневниците на Анабел, нали? — Когато той кимна, тя махна пръсти от устата му и продължи. — Тя пише за един ден, около месец след сватбата ѝ с Дърмот, когато той я е заварил с двама мъже в леглото ѝ.

— Господи — той се намръщи, — с двама?

— Само не искай да ти казвам как се прави, въпреки, че Анабел е била доста изчерпателна. Тя е очаквала конфронтация и е написала, че според нея Дърмот е жалък слабак. Знаеш ли защо? Защото колкото и да я е проклинал и обиждал, не е вдигнал ръка срещу нея. Никога не го

е направил, а мога да те уверя, че се е опитвала много упорито да го предизвика.

— Сигурна ли си? Може би го е притиснала до такава степен, че да го накара да я отрови.

— Не, не го е направил. Анабел е писала в дневника си в деня, в който е изпила отварата, която я е убила. Няма да съм изненадана, ако е писала точно преди да я изпие. Пише за провала си, че не е могла да подмами Дърмот в леглото си, за да го накара да мисли, че детето е негово. Написала е как иска да се отърве от бебето. Освен това пише похвали за този, който е бил до нея и ѝ е дал отварата... Скъпоценната ѝ любов.

Тейт се намръщи.

— Спомена нещо за Скъпоценна любов, докато беше болна.

— Дърмот каза ли ти нещо за това? Какво мисли?

— Не, оттогава не сме говорили.

— Идиоти. Добре, трябва да говоря с него. — Тя въздъхна, когато Тейт ѝ се намръщи. — Знаеш, че казвам истината. Щом не е ударил булката си, откривайки я да му изневерява с двама мъже, наистина ли мислиш, че може да нарани някоя жена?

— Не, вероятно не. Искаш ли първо да повикам жените? — попита, насочвайки се към вратата.

— Да, моля те — отвърна тя.

След като изпрати Фрейза при Илса, Тейт побърза да намери Сигимор. Брат му седеше в голямата зала пред камината и точеше меча си. Тейт наля две халби с ейл, даде едната на Сигимор и седна срещу него.

— Илса най-последно се събуди и иска да говори с Дърмот — каза Тейт.

— Надявам се, че си я вразумил — отвърна Сигимор.

— Всъщност тя ме вразуми. — Той разказа на Сигимор всичко, което му бе казала Илса. — Права е. Не би я наранил. Щом разбрах, че няма да умре, се замислих и открих, че ми е трудно да повярвам, че го е сторил. Илса просто потвърди съмненията ми.

Сигимор отпи глътка ейл и въздъхна.

— И аз имах подозрения. Откакто сме тук, не съм го видял да бъде груб нито веднъж. Може в началото да не бе мил с Илса, но не бе и жесток. Тя го събори по задник пред цялата крепост, но той не ѝ

отмъсти. Освен това видях изражението му, докато тя се гърчеше от болка, стиснала корема си, и оповръщаше цялата крепост.

— Не бе поглед на мъж, чакащ да види как планът му се увенчава с успех.

— Не, нито поглед на мъж, който се страхува, че може да бъде заловен. И все пак, Илса е в опасност заради него. И кой ѝ е дал виното, казвайки, че ѝ го изпраща Дърмот?

— По дяволите, забравих да попитам. Мислиш ли, че този човек е шпионинът на врага на Дърмот?

— Може би. Но няма да тая големи надежди. Досега не сме имали особено успех. — Той погледна към вратата, когато Нанти и Дърмот влязоха в залата. — Ето го и глупака.

Дърмот си наля малко вино, погледна към Камерън и изруга, виждайки, че те го гледат. Опитваше да бъде търпелив и разбран, но да се отнасят с него като с бясно куче, готово да ги нападне всеки момент, беше трудно за приемане. Той бе сигурен, че не се е отнасял с Илса толкова зле. Още по-трудно за приемане бе, че го държаха настрана от нея и трябваше да говори с Гленда, за да разбере как се чувства жена му.

— Илса пита за теб — обяви Сигимор.

Едва успявайки да не разлее чашата си, която бе повдигнал към устата си, настроението на Дърмот бързо стана от изненадано към подозрително.

— Какво каза току-що?

— Глух ли си или си просто тъп? Казах, че Илса пита за теб — заяви по-силно Сигимор.

— И вие ще си седите там и ще ми позволите да отида при нея? Няма ли да ме претърсите за оръжия? Може би да ме отведете горе с меч насочен към гърба ми?

— За какво да го правим? Спалнята е твоя. Предполагах, че знаеш къде е.

За миг Дърмот бе разкъсван от нуждата да хукна нагоре, за да види Илса, и желанието да удари брат ѝ толкова силно, че да го размаже на пода. Той допи ейла си, изправи се и тръгна към стаята си, очаквайки всеки момент да го спрат или да се сдобие с огромна, червенокоса сянка. Когато нищо от това не се случи, излизайки от

залата, той забърза крачка и след миг вече тичаше към Илса. Винаги имаше шанс Сигимор да промени решението си.

Илса се стресна, когато Дърмот нахлу забързано в стаята. Ако не бе сигурна в противното, щеше да помисли, че е тичал към стаята ѝ. Когато той надникна навън в коридора, сякаш търсеше някой, тя се намръщи. Със сигурност в момента бяха добре защитени. След това той затръшна врата и я заключи. Преди да успее да го попита защо се държи толкова странно, той се озова до нея и започна да я целува. Илса мислено благодари на Фрейза, че ѝ бе помогнала да се освежи и се отдаде на целувката му.

— Да не би братята ми да са ти създавали проблеми? — попита тя, когато той прекъсна целувката, седна до нея и хвана ръката ѝ.

— Как мислиш? — Той се усмихна, когато тя направи гримаса. — Определено изглеждаш по-добре от последния път, в който те видях. Децата ще се радват, че се възстановяваш толкова добре.

— Фрейза каза, че ще ми ги доведе да ги целуна за лека нощ довечера преди лягане. Исках да ги видя още сега, но тя ме посъветва да си почина няколко дни, преди да се заема отново с осем деца.

— Мъдър съвет. — Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои, леко объркан от емоциите, които кипяха в него. — Илса, не съм изпращал виното.

— Знам. Джорди ми го донесе и каза, че си наредил да ми го донесе. Може би това съм се опитвала да обясня, но не се е получило добре. Ако съм помислила противното, то е било само за миг.

— Тогава ще говоря с Джорди, за да разбере, кой му е дал виното. Как се чувстваш Илса? Гленда беше така мила да ми каже всичко. Колко те е боляло, загубата на бебето, факта, че вече няма да можеш да храниш близнаците. Толкова тежки удари. Ужасно съжалявам.

— Вината не е твоя. Да, изгубих детето, и ми е много мъчно, но е за добро. А близнаците имат нужда вече от по-стабилна храна. Гай може да продължи да ги кърми, докато аз ги храня с друго. Затова, нека сложим всичко това настрана и да поговорим за това, което намерих в дневниците.

— Не знам какво си намерила.

— О? Не разбра ли от записките ми?

— Не, така и не ги видях. Когато отидох в дневната ти, дневниците бяха затворени и нямаше никакви записки. — Той кимна, когато видя притеснението ѝ. — Някой не е искал да ги намеря. Който е затворил дневниците и е взел записките ти, вероятно е очаквал скоро да умреш, и каквото си открила, да умре с теб. Прекарах последните два дни в стаята ти, търсейки това, което си намерила. Младата Джени е изчистила пода, но се къльне, че не е пипала нищо и аз ѝ вярвам.

— Да, и аз. — Илса поклати глава. — Предателят е между нас. След като онези мъже се опитаха да те убият, Сигимор се тревожеше за това. Изглежда е бил прав.

— Което е направо унижително.

Илса се засмя леко.

— Тогава донеси дневниците и нещо за писане.

— Не, имаш нужда от почивка.

— А ти имаш нужда да видиш това, което видях аз, налага се да действаме бързо. Вече изгубихме два дни. Някой се опита да те убие на собствената ти земя, Дърмот. И ако срутването не е било инцидент, са се опитали да убият и мен в земите ти. Отровиха ме вътре в крепостта. Това води врага много близко до децата ни, а това не ми харесва. Не мога да почивам, докато не го открием.

Дърмот кимна и отиде за дневниците. Илса беше права. Трябваше да намерят врага и да открият предателя в Клакхтром. Макар че това го разяряваше, той знаеше, че единствените хора, на които може да вярва са Нанти, младия Том и двамата Камерън. Знаеше, че е нечестно, но нямаше да изключи Джорди от списъка със заподозрени, докато не научеше откъде е взел виното. Освен това можеше да има доверие на Гай, Фрейза и Гленда. Както и на още няколко човека, като малката Джени, но никой от тях нямаше да е от особена полза, за да му помогнат да защити жена си или децата им.

Той събираше всичко нужно, когато в стаята влезе Нанти.

— Мислих, че си при Илса.

След като обясни всичко, Дърмот забеляза любопитството, което Нанти не можеше да скрие.

— Донеси нещо за писане. Пишеш по-красиво от мен — каза той и тръгна към стаята си. — Предполагам, че и Камерън се мотаят наоколо.

— Щом разбраха, че двамата с теб оставаме тук, отидоха на лов за зайци. Сигимор обича заешко задушено.

— Значи не само на мен не вярват.

— О, вече ти вярват. Казаха ми, че се доверяват само на тях, на теб, на мен и на младия Том. И на жените разбира се. Гай, Фрейза, Гленда и малката Джени. Тейт мисли, че на Питър вероятно може да му се има доверие, но не е готов да рискува. Както и на Джорди.

— Списъкът им съвпада с моя. Потвърждението е много дразнещо. — Той се усмихна, когато Нанти се засмя.

Дърмот се поколеба за миг, когато влезе в стаята и видя, че очите на Илса са затворени. Преди обаче да успее да се обърна и да излезе, тя отвори очи и му се усмихна. Той приближи внимателно до леглото ѝ.

— Сигурна ли си, че първо не искаш да си починеш? — попита той и остави дневниците на леглото.

— Да. Със сигурност ще се върти в ума ми и няма да мога да си почина. — Тя придърпа дневниците към нея и намери страниците, които бе оставила отворени. — Скъпоценната любов се споменава от първия до последния дневник. Мисля, че Анабел се е запознала със Скъпоценната любов, докато е била отглеждана от Л. О. По онова време би трябвало да е била на четиринадесет.

— Дългогодишен любовник? Това не ми звучи като Анабел. И не му е била вярна, нали?

— Никога. И тук се зачудих защо не се е омъжила за Скъпоценната любов. Защо постоянно му е изневерявала. Освен това тя и Скъпоценната любов често са говорили за любовниците на Анабел. Ето тук — тя погледна към дневника пред нея, а Нанти влезе и седна до леглото, — искам да ви прочета няколко изречения, а ти, Нанти, да ги записваш.

Когато Нанти кимна, тя започна. Докато списъка нарастваше, тя виждаше объркването в лицата на Дърмот и Нанти. Илса внимателно стигна до там, където бе успяла да нареди пъзела. Но не каза нищо, а свърши със списъка и погледна Дърмот, докато четеше това, който бе записал Нанти. Когато двамата мъже я погледнаха, тя просто се усмихна. Имаше искра осъзнаване в погледите им, но също така и колебание.

— Скъпоценната любов изглежда доста странен мъж — промърмори Нанти.

— Много странен — съгласи се Илса. — Сега запиши това, което прочетох: „Скъпоценната любов знае как да докосва жената, от какво се нуждае и какво иска по начин, по който никой мъж не може“. — Тя видя как двамата мъже прочетоха отново написаното и изругаха.

— Веднъж я заварих с жена — каза Дърмот. — Не можах да я видя. Беше тъмно, бях пиян, а момичето се наметна с наметало и избяга, преди да успея да я видя добре. И въпреки че според църквата това е грях, не мисля, че тази жена е този, който търсим.

— Може би не — съгласи се Илса, — но когато разбрах, че Скъпоценна любов е жена, реших, че това може да те е накарало да тръгнеш към Дъбхайдленд или околните земи. Но Скъпоценна любов е много важна, била е част от живота на Анабел още откакто и двете са били млади момичета. От всичко, което прочетох, Анабел е управлявала тази жена с железен юмрук, контролирала я е, дори я е поробвала. Това ме кара да тръпна от ужас, но Анабел пише, че когато изисквала подчинение от любовницата си, го е получавала. Дори е карала жената да пълзи по корем пред нея гола. Само си помислете каква може да е тази жена, какво е чувствала към Анабел, че да ѝ позволи да я използва по този начин. Анабел е била нейната любов още откакто е била младо момиче.

— Болна любов — промърмори Нанти — и не защото е между две жени. Никой не говори за това, но всички знаем, че подобно нещо съществува и между мъже. Защо тогава да го няма и между жени? Но останалото. Наказания? Да пълзи по корем пред нея? Това е, което кара стомаха ми да се преобръща. — Той се намръщи. — Анабел не е била само нейна любов, нали? Тя ѝ е била господарка. Сигурно е била такава през целия ѝ живот.

Илса кимна.

— И не е можела да се ожени за своята любов, а е трябвало да я гледа как се омъжва за друг, как принадлежи на друг и ражда детето на този омразен мъж.

— И тя вярва, че този мъж я е убил — каза Дърмот.

— О, не, макар че жената може да е успяла да се убеди в това — каза Илса, облягайки се на възглавниците си, усетила умора. — Скъпоценна любов е дала на Анабел отварата, която я е убила.

Дърмот изруга отново и започна да събира дневниците.

— И как ще намерим тази жена?

— Мисля, че си го разбрал преди година. Л.О. се казва жената, при която е живеела Анабел и там също е живеела Скъпоценна любов.

— Почивай, Илса! — Дърмот я целуна. — Даде ми доста материал за размисъл. Която и да е Скъпоценна любов, без значение дали се е опитала да ме убие или не, тя ще трябва да ми даде някои отговори. Само трябва да я намерим.

В мига, в който Дърмот и Нанти излязоха, Илса се настани удобно в леглото и затвори очи. Беше изхабила малкото сили, които имаше, но смяташе, че си струваше. В сърцето си тя вярваше, че жената е техният враг. Ако Скъпоценна любов беше мъж, тя бе сигурна, че Дърмот и Нанти веднага щяха да се съгласят, че търсят него. Беше често срещано мъжете да мислят, че жените не биха могли да се опасни, но Илса подозираше, че им предстоеше да научат ценен урок. Ако една жена го искаше, тя можеше да бъде жестока и смъртоносна като всеки мъж.

* * *

— Скъпоценна любов? — промърмори Сигимор, хапвайки от заешкото задушено. — Колко нелепо обръщение. Почти е достатъчно да си изповръщам червата.

— Значи да се радваме, че имаш здрав стомах — каза Дърмот. — Анабел е наричала любовницата си така.

— И тази любовница е била жена? Да не би да мрази мъжете?

— Да. Също като Анабел, вероятно е била изнасилена на много крехка възраст. Повярвах на историята на Анабел за изнасилването, тъй като това обясняваше липсата на девственост. Сега, след като внимателно прочетох всички дневници, виждам защо. Всъщност тя ми е разказала истинската история. От записките ѝ се разбира, че и тази жена е била изнасилена, когато е била млада.

— И значи е решила, че обича жени?

— Не, съмнявам се, че това е причинено от изнасилването или омразата към мъжете. Познавам много малко жени, които са били изнасилвани, и никоя от тях не иска любовник, било то мъж или жена. Ако се възстановят, така както изглежда Гай се възстановява, те искат мъже. Това момиче вероятно цял живот е предпочитало жени. Анабел

рядко е писала, че докато е била със Скъпоценна любов, са взимали в леглото и друг любовник, мъж. Очевидно първата ми съпруга е харесвала всичко. — Дърмот сви рамене. — Никога не сме поставяли под въпрос мъжете, които не предпочитат жени, просто ги приемаме. Явно е същото е и при жените. Просто съществува.

— Да, вероятно. — Сигимор откъсна голям къс хляб и го натопи в задушено си. — Ако някой приеме, че този любовник е мъж и му даде същите причини, които има и тя, ще е луд от мъка и жаден за отмъщение, и вероятно нямаше да водим тази дискусия. Щяхме да сме навън, за да търсим това копеле. Просто не можем да повярваме, че една жена ни върти в кръг и едва не уби и теб, и Илса под носовете ни.

— Не можем да сме сигурни, че тази жена е човекът, който търсим — каза Дърмот.

— Тя е. Очевидно е, че някой ѝ помага, но зад всичко това със сигурност стои Скъпоценна любов. — Той извъртя очи. — Най-добре да я намерим, преди да успее. Не искаш на надгробния ти камък да пише: „Убит от Скъпоценна любов“. — Сигимор намигна и набута в устата си натопеното в задушено парче хляб.

Дърмот изгледа лошо Тейт и Нанти, когато двамата се засмяха. Сигимор имаше странно чувство за хумор. Но той напълно разбираше нуждата от малко веселие от време на време. Последните няколко дни бяха много дълги и изпълнени с гняв и несигурност. Но докато този, който се опитваше да убие него и Илса, не бъдеше разкрит, той не можеше да сподели веселието им.

— Още не можеш да си спомниш защо си яздил в земите ни, нали? — попита Сигимор.

— Не — отвърна Дърмот. — Претърсих всичките дневници на Анабел, както и Нанти, но не можахме да открием нищо, което да ни отведе до Дъбхайдленд или Мюлейдън. Каквото и да е, знам, че все още е там, просто не иска да се разкрие. Но засега не го откриваме в написаното от Анабел. Фрейза също не може да помогне. Анабел рядко говореше за миналото си. И както Фрейза каза, Анабел се държеше с нея като със слугиня. Не мога да разбера коя е Л. О.

— Ако е някой близо до Дъбхайдленд, може да са няколко човека. Зависи дали Л. е за титла или за име.

— Мисля, че е името на жената, при която тя и любовницата ѝ са били отглеждани. Тази, която ги е обучавала.

— Преди колко години е било това?

— Около десет. Илса смята, че Анабел е била на четиринадесет, когато е започнала дневниците. Скъпоценна любов е била по-млада. — Той поклати глава. — Това значи, че двете жени са били жестоко малтретирани още откакто са били деца. Ето още една връзка между тях. Отишъл съм в Дъбхайдленд или в Мюлейдън, за да търся отговори. Може да не си спомням защо, но все пак е идеалното място, където да потърсим Л. О.

Сигимор кимна.

— Нямам търпение да отида там и да разбера дали роднините ми не са научили нещо. Нанти, Тейт и аз ще отпътуваме след два дни. Бих искал първо да прочета дневниците, които жена ти е водела, докато е била под грижите на тази жена. Познавам земите и хората по-добре от всеки друг и нещо би могло да ми подсказва откъде да започна търсенето.

— Добре. Но искам да дойда с вас.

— Не, някой трябва да пази Илса и децата.

Дърмот се напрегна.

— Тук ще са младия Том, Питър, отец Гауди и жените. Както и Джорди.

— Джорди е този, който е дал виното на Илса.

— Той обясни всичко. Една от прислужниците му е дала подноса, казвайки, че е по моя заповед. Историята му натежа, тъй като слугинята е изчезнала. Изчезнала е скоро след като Илса бе отровена. Фрейза и Гленда казаха, че лично ще приготвят храната на Илса и децата. Всички знаят, че не бива да излизат от крепостта. — Той направи гримаса и прокара ръка през косата си. — Просто имам силното чувство, че ако се върна в Мюлейдън, ще си върна спомените.

— В това има смисъл, Сигимор — каза Тейт. — Заслужава си да се опита.

— Тогава аз ще остана тук — каза Нанти. — Върви ти, Дърмот. Може да се получи. Не познавам земите и хората там и нямам спомени, които биха могли да се отключат. Аз ще държа нещата тук под око, докато се върнете.

— Благодаря ти, Нанти.

— А и може да подновиш познанството си с роднините на Илса — провлече Нанти и се засмя заедно с двамата Камерън.

Дърмот се усмихна леко и си сипа заешко задушено. Сега, след като имаха вече план, апетитът му се върна. Можеше да почувства как тръпката на лова се втурва през вените му и за пръв път откакто всичко бе започнало, почувства надежда. Най-последно имаше реален шанс да получи някакви отговори и да предотврати опасността от повторна атака. Имаше шанс да постави лице и име на врага си. Това щеше да сложи край на нуждата да се оглежда непрестанно и да се чуди на кой от хората в Клакхтрон може да се довери.

Щеше да има отново стабилност и мир. И време да се вгледа добре в това, което съществуваше и което липсваше във връзката му с Илса. Възможност да поправи брака си и да създаде хубаво семейство. Само се надяваше, че докато се бе борил със съмненията и страховете си, да не е изпуснал шанса си да направи всичко както трябва.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше толкова приятно да си чист от глава до пети, реши Илса, докато сушеше косата си пред огъня. Нежното измиване само с мокра кърпа, докато беше болна и след това, когато започна месечното ѝ кървене, не бе достатъчно, за да я накара да се почувства напълно чиста. В мига, в който Дърмот излезе от стаята тази сутрин, тя поиска да ѝ бъде подготвена вана и безсрамно се наслади на този лукс. Сега и отвън, и от вътре се чувстваше идеално.

Гленда беше прекалено скромна. Жената настояваше, че тяло на Илса бе свършило повечето работа. И макар обикновено да оздравяваше бързо, младата жена знаеше, че билките на лечителката бяха поддържали силите ѝ и бяха премахнали отровата от нея. Освен това бе направила така, че кърмата ѝ да спре, без да почувства дискомфорт. На Илса ѝ се искаше жената да имаше и отвара, която да заличи мъката от загубата на детето ѝ.

Тя подскочи леко, когато Дърмот неочаквано нахлу в спалнята. Предполагаше се, че ще е зает с приготовленията за отпътуването им към Дъбхайдленд. Това бе една от причините да настоява за банята. Искеше да изглежда възможно най-добре, когато се сбoguва с мъжа си. Очите ѝ се разшириха, когато той се ухили и заключи вратата.

— Изкъпала си се — каза той, приближавайки към нея.

— Да. — Илса изведнъж се почувства много разголена, въпреки че бе облечена с тежка роба.

— Значи цикълът ти е приключил.

Илса се изчерви.

— Да.

— Ах, много добре.

Очите ѝ се разшириха, когато той започна да се съблича.

— Мислех, че скоро потегляте.

— Да. След — каза той.

— След? О! Разбирам. Мислиш малко да се повеселиш, преди да изчезнеш в мъглата.

— Навън е прекрасен слънчев ден. На хоризонта няма мъгла. — Игнорира раздразнението ѝ и продължи да се съблича.

— Кога тръгваш? — попита тя, станала изведнъж подозрителна, докато се опитваше да не забелязва, че той е само по долни гащи.

— След час. — Той я вдигна на ръце и я отнесе към леглото. — Мисля, че времето е достатъчно за прилично, сърдечно сбогуване.

* * *

— Е, това определено беше сърдечно — промърмори Илса, когато най-после успя да си поема дъх и усети как Дърмот се смее до кожата ѝ.

Но определено не беше прилично, помисли си тя, поглеждайки към мъжа, отпуснат в прегръдката ѝ. Бързо, яростно и малко грубо, но не и прилично. Предположи, че би трябвало да е възмутена, задето той прави любов с нея, след което си обува ботушите и заминава. Но тялото ѝ бе все още сгорещено и развълнувано и беше невъзможно да се ядосва. Досега не бе в състояние да задоволи нуждите му, а отпътуването им вече не можеше да бъде отлагано.

Вероятно бе глупаво, но тя се чувстваше поласкана. Дърмот очевидно бе разбрал желанието ѝ да се изкъпе и без значение, че пътуването бе толкова важно за него, той бе бързал да стигне до нея. След като бяха минали само шест дни, откакто бяха правили любов, Илса знаеше, че не нуждата след дългото въздържание го бе довела при нея. Фактът, че той щеше да замине от Клакхтром, отнасяйки пресния спомен за страстта, която бяха споделили, определено повдигаше настроението ѝ. Не, помисли си тя, Дърмот можеше да стане от леглото им и да се качи на коня си, за да замине, но тя нямаше от какво да се оплаче, след случилото се току-що.

— Нищо не би ме зарадвало повече от това да остана тук — каза Дърмот, целуна я и стана от леглото. — Но не мога.

Илса седна, покри с чаршаф гърдите си и го загледа как се облича.

— Сигимор намери ли някаква следа в дневниците на Анабел?

— Не е казал. Попитах го, но той само сви рамене. Каза, че първо ще говори с Лиъм. Той беше умният ви братовчед, нали?

— О, да. Обичам да мисля, че всички Камерън са умни — обясни тя, усмихвайки се на Дърмот, — но Лиъм е нашата ярка звезда.

— Всяко семейство има такива. Близнаците са прекалено малки, за да разберем какви са, но мисля, че засега Одо е нашата.

Не беше лесно, но Илса успя да скрие емоциите, които я заляха от начина, по който Дърмот нарече Одо „нашата“.

— В това няма съмнение.

— Трябва да тръгвам. — Той я целуна бързо и страстно, преди да се насочи към вратата.

— Да не си посмял да тръгнеш, преди да сляза долу до защитната стена.

— Тогава побързай. Аз не съм единственият нетърпелив да се отправя към Дъбхайдленд.

Той се засмя леко, когато тя започна да си мърмори под носа. Изненада го това, че тя не се ядоса, задето я отведе в леглото, облада я мощно и след това си излезе. Но в мига, в който разбра, че е поискала да ѝ приготвят банята, не можа да устои. Все пак това направи сбогуването им много по-приятно, отколкото се очертаваше да бъде. Ухилен той излезе навън.

— Не съм сигурен, Тейт — проточи Сигимор, — но като братя на Илса, мисля, че е наш дълг да изтрием тази усмивка от лицето на негодника.

Дърмот просто се ухили на двамата Камерън и отиде да провери седлото на коня си.

— Мисля, че трябва да изтрием усмивката от лицето му просто, защото той има повод за нея, а ние не — заяви Тейт.

— Да, така ще е справедливо — намеси се Нанти.

Преди да успеят да продължат, Фрейза и Гай доведоха децата, за да се сбогуват. Дърмот погледна към осемте деца, които бе признал за свои. Можеше да е сигурен единствено за близнаците, и то го бе осъзнал едва наскоро. Но това вече бе без значение. Преди Илса да пристигне, децата бяха просто рядко посещавана отговорност, но тя ги изведе от детската стая и го накара да ги опознае, за което ѝ бе благодарен. Те бяха една от причините да осъществи това пътуване, за да си възстанови спомените, добрите и лошите, надявайки се да узнае истината.

Леко разрошена, Илса излезе от крепостта, и Дърмот неочаквано разбра от какво има нужда. Това бе семейството, което искаше да има, когато се ожени за Анабел. Жена му и децата му се бяха събрали, за да му пожелаят Господ да е с него, и щяха да го чакат, за да го посрещнат с добре дошъл, когато се завърнеше. Беше леърд на Клакхтром от шест години, но никога не бе имал това. Сега се чувстваше богат. Всичко, което трябваше да направи, бе да прогони останалите съмнения и страхове, затова бързаше да свърши с това.

След като излязоха от Клакхтром и след като няколко пъти се обърна, за да помаха на децата, Дърмот погледна Сигимор.

— Сега ще ми кажеш ли какво си открил в дневниците на Анабел? — попита той.

— Не съм сигурен, че съм открил нещо повече от това, че първата ти жена е била... ах, как да го кажа...? — поколеба се той.

— Курва? — Дърмот осъзна, че единственото, което е останало от чувствата му към Анабел, бе срамът, че е бил толкова глупав да се ожени за тази жена.

— Да — Сигимор направи гримаса. — Прочетох почти всичките, тъй като реших, че може да има някаква следа в останалите. Да, била е курва, но тъй като не е било за пари и не е било, задето не може да задоволи потребностите си, запитах се, защо го е правила?

— Откри ли отговора?

— Може би. Мисля, че е искала власт.

— Как това може да й даде власт? — попита Тейт. — Каква власт може да получи като някакъв глупак се тласне в нея? Мисля, че жената е доста уязвима в тази позиция.

— Според мен и мъжът е доста уязвим — каза Дърмот.

— По много начини е така — съгласи се Сигимор. — Тя е показала собствените си слабости с първото изнасилване — каза той и погледна Дърмот. — Мисля, че е имало още злоупотреби, още изнасилвания.

Дърмот кимна.

— И аз имам такова чувство.

— И така лейди Анабел решава да пренасочи оръжието им срещу мъжете. Описала е всичко като битки, водени и спечелени. Не се е интересувала от интимната част с мъжете.

— Да, и аз забелязах това. Анабел е превърнала оръжието на мъжете в тяхна слабост.

— Със сигурност доста се е постарала. Някои мъже мислят, че като вземат жена в леглото си, това означава, че са красиви, мъжествени или страхотни любовници. Някои жени мислят, че като вземат мъж в леглото си, това значи, че са красиви, желани, може би дори обичани. Лейди Анабел обаче е мислела, че така доказва, че е силна, а мъжете слаби глупаци, които мислят със слабините си. Докато четох какво е писала, останах с неприятното впечатление, че Анабел е гледала на всеки мъж, който се е подал на съблазняването ѝ, като на слабак. Особено се е наслаждавала да превръща толкова много от хората ти в предатели, Дърмот, притискайки ги да предадат леърда си в обятията ѝ. Считала е за огромна, гигантска загуба, когато не е можела да съблазни някой от братята ти. Мразела е лейди Джилиан.

— Подозирам, че е така, защото Джилиан бе видяла истинската ѝ същност.

— Да, и аз мисля така. На моменти написаното от първата ти жена звучи, сякаш е смятала, че е на кръстоносен поход. Тъй като знаем, че повечето от мъжете просто са искали да преспят с нея, очевидно е, че лейди Анабел е смятала, че прави нещо много повече от това да дава на мъжете онова, което искат. Болна жена.

— И младата жена, която е направила своя любовница, не е била, или не е, голяма светица, според мен.

— Да, и след като изчетох дневниците на жена ти, вече съм почти сигурен, че точно онази жена е човекът, който търсим.

— Но няма да ми кажеш какво или кой си намерил, нали?

Сигимор поклати глава.

— Не, докато не съм сигурен. Трябва да говоря с Лиъм. Ако сега ти кажа за заподозрените и в крайна сметка се откаже лъжлива следа, само ще те накарам да възложиш напразни надежди.

Дърмот не мислеше, че надеждите му може да са по-големи, но не каза нищо повече. Беше се опитал да не позволява на очакванията му да растат и се бе провалил безславно. Всеки негов инстинкт му казваше, че скоро ще научи отговорите, които търси от толкова много време. Не беше сигурен дали може да приеме още едно разочарование.

Гневът, горчивината и страхът управляваха живота му прекалено дълго. Първите две бяха изчезнали, тъй като времето излекува раните,

нанесени от Анабел. Илса също бе помогнала за това лечение и едва сега осъзнаваше този дар. Но страхът бе останал, подхранван от забулените в сенки спомени и непознатия враг. Беше достатъчно лошо, когато врагът му се бе насочил само към него, но сега той искаше да убие жена му и бе доказал, че няма да се спре пред нищо, и без проблем ще нарани и децата му. Искаше този враг да изчезне, тъй като страхът управляваше живота му и заплашваше да съсипе семейството му. Крайно време беше да се сложи край на всичко това. Той погледна през рамо към Клакхтром. Когато се върнеше, щеше да бъде не само мъж, спомнил си миналото, но и такъв, който се е освободил от него.

* * *

— Мислиш ли, че ще научи истината — попита Фрейза, като седна на масата до Илса в голямата зала.

Илса погледна Фрейза, Гай и Гленда, които изглежда се наслаждаваха на обяда, но не можеха да скрият напрежението и любопитството си. Харесваше ѝ да си въобразява, че е повикала жените на военен съвет. Тъй като Нанти бе с четирите големи деца, а Джени наглеждаше малките, сега ѝ се стори идеалния момент.

— Да, мисля, че ще я научи, или поне голяма част от нея — отвърна Илса. — Дори и преди това падане да върне част от спомените му, Дърмот се ровеше, за да научи истината. От време на време някоя дума или инцидент отключваха различни спомени. Сега той язди към мястото, където е започнало всичко. Но истината може да не му даде всички отговори, които търси.

— О, мислиш, че може да не намери врага си?

— И това е възможност, макар и малка. Тревожа се, тъй като този враг е бил като химера толкова дълго време. Липсата на спомени в Дърмот е помогнала със сигурност. Дори си мисля, че е бил пребит именно защото се е доближил прекалено много до истината. Това, което ме обърква, е, защо толкова време нищо лошо не се е случило.

— След като не помни нищо, за какво им е да го убиват? — попита Гай и се намръщи. — Не, в това няма смисъл, защото са се опитвали да го убият и преди това.

— Да, след смъртта на Анабел изглежда Дърмот е станал много нещастен мъж — каза Илса.

— Мислиш ли, че тогава е започнало всичко.

— Да. Реших да разпитам, за да разбера кога точно са започнали проблемите на Дърмот. Тогава е било. Но не искам да говорим точно за това.

— Не? Не искаш ли да знаеш защо?

— Искам, при това отчаяно. Мисля, че истината може единствено да ми е от полза. Но Дърмот е този, който може да открие отговорите на въпросите, тъй като всички са заключени в паметта му.

— Тогава защо свика тази среща? Това е среща, нали?

— Да. — Илса отпусна ръце на масата и погледна всяка жена по отделно. — Тъй като мъжете търсят врага, смятам, че наша задача е да намерим предателя. Мисля, че можем да го направим, въпреки, че не знаем кой е врагът.

Фрейза кимна.

— Може. Невинаги ти е нужно да знаеш защо мъжът е предател, за да го откриеш.

— Няма ли да стане опасно? — попита Гай.

— Бях отровена в собствената си стая, между тези стени — каза Илса. — Мисля, че вече е опасно.

— Ах, разбира се. И все пак мисля, че Нанти търси предателя.

— Няма да навреди, ако и ние го потърсим. Истината е, че след като Нанти е брат на леърда, може да му е трудно да накара някой да говори с него. Чичо му е бил убиец и не е спечелил сърцата на хората си. След това, скоро след като е станал леърд, Дърмот се е оженил за Анабел и тя само е добавила още повече недоверие и смущение. Това все още се усеща и в клана, и в леърда. Боя се, че нещастията на Дърмот, а по-късно тревогите и подозрителната му природа, не са му създали много съюзници.

Гленда поклати глава.

— Не. Него го е грижа за земите и хората много повече, отколкото чичо му, но винаги е дистанциран, кипи от гняв и това държи хората настрана. Момчето така и нямаше възможността да събере този клан заедно, тъй като, след като се ожени, започна да има свои проблеми. А след нападението, е, не е обвинил никой в лицето, но гледаше всички така, сякаш са опрели кинжал в гърлото му.

Беше много тъжно, помисли си Илса, взимайки си филийка хляб и парче меко сирене. Чичото на Дърмот е прекарал по-голямата част от живота си пиян, завиждащ на брат си и кроющ заговори, които са карали три клана да воюват един срещу друг и почти да се избият. Мъжът не е правил нищо за собствените си земи и хора. Тя предполагаше, че когато Дърмот е дошъл, е имало крехка надежда в хората, но тя е била разбита. Новият леърд бързо е потънал в собствените си проблеми и нещастния си живот. Някои неща са се били променили, но е нямало и помен от обединение и лоялност. За хората в Клакхтром леърдът е бил просто един непознат. За Дърмот хората от клана му са предполагаеми предатели.

След като всички тези проблеми бъдат решени, Дърмот щеше да има много работа за вършене. Щеше да му се наложи да заеме малко от сплотеността на Макенрой, защото сплотеният клан е семейство, а чувството за семейство прави клана силен. Клакхтром беше обещаващ и на мъжа й щеше да му се наложи да спечели доверието и уважението на хората. Илса не смяташе, че ще е много трудно. По много начини той вече се бе доказал пред хората си. Дърмот просто трябваше да им позволи да го опознаят като човек.

— Това постоянно подозрение на Дърмот може да е много уморително — каза Илса. — Едни могат да го разберат и да му симпатизират, но други ще стискат ядно зъби. Това ще се промени веднага щом Дърмот разбере кой е врагът му.

— Но може ли да забрави и да прости? — попита Гленда. — Не искам дори да си помисля колко от мъжете в клана са му сложили рога.

— Той не ги е изгонил или обесил, нали? Нито ги е пребил? Не ги е стиснал за гърлата?

— Не, нито един. Мисля, че е обвинил за това жена си и просто е спрял да се интересува.

— Е, не мисля, че мъжете са много невинни. Все пак тя е опитала да подмами и братята на Дърмот, но те не са се подлъгали. Освен това не е преспивала два пъти с един и същ мъж. Може би някои от проблемите наоколо са причинени от вина. Но това е без значение. Дърмот няма да накаже никой. Тогава не го е направил, значи няма да го направи и сега. Мисля, че просто иска спомена за Анабел да си остане в миналото и всички неправди и грехове да бъдат забравени.

Това скоро ще стане ясно на всички прелюбодейци. Но сега трябва да се съсредоточим само върху един мъж.

— Предателят — каза Гай. — Мислиш ли, че е мъж?

— Да — отвърна Илса. — И ще кажа защо. Но не бива да игнорираме и жените. Може да греша и да е някоя жена. Всичко, което знаем, е, че някой помага на врага, и този предател се разхожда из коридорите на крепостта и води опасността близо до децата ми, което никак не ми се нрави.

Трите жени се съгласиха, а Фрейза попита.

— Кой подозираш?

— Всички, освен Джени, Нанти и Том.

— И Джорди ли? — попита Гай. — Съпругът ти каза, че вярва на мъжа, че е взел виното от една прислужница, и нея още я няма.

— Може да е така — отвърна Илса, — а и Нанти в момента търси прислужницата. Просто не мога да се доверя на този мъж. Не ме питайте защо, просто не мога. Това е по-скоро вътрешно чувство. Може би е инстинкт, който ми дава предупреждението, от което имам нужда. А може би е защото не харесвам мрачни мъже, а Джорди е много мрачен. Просто ще го държа под око.

— А аз ще опитам да науча повече за жените, които работят в крепостта — каза Гленда. — Гай може да ми помогне. — Тя погледна извинително към Фрейза. — Не мисля, че тук ще си от голяма полза, защото си била близка както с предишната, така и със сегашната господарка на крепостта.

— Знам — Фрейза отпи от виното си и се намръщи, — но Гай е много по-близко свързана с господарката, нали?

— Да, но тя е дойка на близнаците, родена е в семейство на крепостни и е много млада. И макар, че се отнасят с нея много добре, хората биха я сметнали повече за една от тях, отколкото теб. И Джени може да помогне. А ти и Нейно Благородие ще наглеждате мъжете.

— Ако жените имат проблем да общуват с мен или Илса, защо мъжете по-лесно ще ни дадат информацията?

— Защото сте жени. — Гленда се засмя леко на объркания поглед на Фрейза. — Докато не сложите глупака на стол и да го попитате открито какво ви интересува, той няма да внимава какво говори около жените, колкото би внимавал, ако е около мъже. Повечето от тях просто не могат да видят жената като заплаха. И тъй като не се

чувстват заплашени, те ще говорят свободно. Том и Нанти също ще наблюдават мъжете, но някоя слаба, глупава жена мисля, че би имала по-голям шанс да открие истината — каза Гленда, намигна на жените и всички се разсмяха.

Те приключиха с плана си, докато обядваха и Илса се почувства обнадеждена. Хората, на които тя и Дърмот се доверяваха, можеше да са малко, но бяха умни и лоялни. Трябваше внимателно да търсят предателя, да научат всичко за него и за господаря му, и да проследят всяка оставена следа. След отравянето ѝ нещата се забързаха и вниманието на мъжете бе насочено върху това да открият врага, който щеше да ги отведе и до предателя. Но Илса искрено желаше да им представи изменника, когато се върнат.

Гай и Фрейза се извиниха и станаха от масата, но когато Гленда понечи да се изправи, Илса я хвана за ръката.

— Не ме разбирай погрешно, Гленда, наистина се радвам, че реши да останеш да живееш в крепостта. Но сигурна ли си, че искаш именно това?

— О, да — каза Гленда, хващайки ръката на Илса. — Имах хубава малка колиба, но само това. Хубава малка колиба. Хубава, малка, празна колиба. Имам някои приятели в селото, но дори да живея в крепостта, мога да ги посещавам. Тук със сигурност няма да съм сама. Все още мога да лекувам всеки, който има нужда, но няма да се тревожа дали ще мога да се стопля, да се изсуша и да се нахраня. Тук се чувствам в безопасност.

— Да не би в селото да те е грозяла някаква опасност? Знам, че Уолъс каза...

— Уолъс е просто млад гневен глупак, който говори глупости, без да се замисли. Понякога страхът и мъката карат хората да ме гледат с гневни очи. Така е с всички лечители. Същият този дар за лекуване с билки, който те търсят, когато са болни или изпитват болка, се превръща в черен гняв и жестокост, когато болестта не може да бъде излекувана. Или когато има болести и суша, причиняващи гладни времена. Не може винаги да разчиташ, че добрата преценка на хората ще те спаси от беда. И тук не само имам компания и всички мои нужди са задоволени, но и дом зад дебели стени, пазени от добри и смели мъже, зад които мога да се скрия при нужда. Не, искам да остана тук, момиче.

— Е, тогава, добре дошла в Клакхтром.

* * *

Илса подпря ръката си на защитната стена и погледна към осветения от луната Клакхтром. Беше се опитала да заспи, но не можа. Чудеше се какво ли прави Дърмот, дали е успял в търсенето си и дали това ще промени нещо помежду им.

— Какво гледаш, мамо?

Одо стъпи на бойницата до нея и Илса го изгледа строго, или поне се надяваше да изглежда строга.

— Не бива да се качваш сам на стените, момченцето ми. Не мога да повярвам, че Фрейза те е пуснала да дойдеш тук сам. Нито, че някой друг ти е позволил.

— Трябваше да говоря с теб, мамо. А и преди съм идвал тук.

— Сам? През нощта?

— Ами, не.

— Одо, любов моя, ти си много умно момче, но мисля, че се налага да си спомниш, че все още си много малко момченце. Да се качваш тук горе, на стената, посред нощ, не е занимание за едно дете на пет години.

— Съжалявам, мамо.

Илса прегърна с една ръка момчето.

— Просто не забравяй, че още си малко момченце. Много скоро ще пораснеш силен мъж. Сега, кое беше толкова важно, че да ме последваш тук и да рискуваш живота си?

— Защо татко е нещастен? — попита Одо.

— Ах, не бях осъзнала, че си забелязал. Има много причини. Но нито една не е свързана с теб. Знаеш го, нали?

— Така мисля, но преди да дойдеш, той никога не идваше при нас.

— Не е прекарвал много време с вас. Това е много по-различно. Татко ти е имал много проблеми с предишната си жена, лейди Анабел, освен това чичо му не е бил добър леърд и баща ти е имал много работа, а след това е бил много, много болен. Това не го извинява, задето е игнорирал децата си, но и не го е направил, защото сте

сторили нещо, или защото не ви харесва. И не идва при вас, само защото аз съм дошла. Истината е, че той ви посещава, защото иска да го прави. Единственото, което съм направила аз, е от време на време да ви извеждам от детската стая и да говоря за вас.

Одо се намръщи за миг, преди да кимне.

— Бил е зает и не е разбирал, че имаме нужда от внимание.

— Именно. Само за това ли искаше да говорим?

— Татко и чичовците ми дали ще намерят лошия човек, за да го убият и двамата с татко да бъдете в безопасност?

— О, Одо, точно това мислят да направят. Искане ми се да има начин баща ти да е в безопасност, без да се налага да убива когото и да е било, но се боя, че само ще се сложи край на всичко това. Но ти не бива да се тревожиш. Баща ти е умен и силен, и е обграден от Камерън.

— Кое то без съмнение вече е подлудило Дърмот — каза Нанти и пристъпи намръщен към тях. — Трудно е да пазиш някой, когато той не стои там, където би трябвало да бъде.

Илса позволи двамата с Одо да бъдат отведени обратно в крепостта. Мислеше, че Нанти прекалява с предпазливостта, но реши да го запази за себе си. Да му каже, че е като намусена стара жена, едва ли щеше да даде добър пример на Одо. Когато стигнаха до детската стая, тя целуна момчето и се отпрати към стаята си. Там можеше да е самотна, но Нанти нямаше да я последва, за да я мъмри.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крепостта Дъбхайдленд беше впечатляваща. Стените бяха дебели и високи, портите заплашителни, а голямата зала добре обзаведена. Освен това бе пълно с червенокоси, и Дърмот бе изумен, че очите не го заболяха. Докато се насочваха към предната част на голямата маса, Сигимор го представяше на всеки, покрай който минеше, и младият мъж подозираше, че ще му трябва цяла година да научи имената на всички Камерън. Беше почти благодарен, когато видя Съмърлд, близнака на Сигимор, тъй като той беше единственият мъж от клана, който помнеше.

Когато седна на масата, се усмихна на Съмърлд, който му сипа вино. Дърмот изведнъж се почувства неудобно, защото само няколко човека го гледаха приятелски. Каквато и история да са разказали тези, които се върнаха от Клахтром, със сигурност не е допринесла за това да спечели съюзници тук. Не беше сигурен дали нещо от това, което смяташе да каже Сигимор на тази среща, щеше да промени отношението им.

— Жената на Александър роди ли? — Попита Сигимор, сядайки между Съмърлд и Дърмот и наливайки си вино.

— Да, Маири дари Александър със син — отвърна Съмърлд. — Кръстиха го Джеймс и отидоха да покажат момчето на родителите ѝ. В семейството им това е първото момче, което се ражда от много години. Дори може да го направят наследник, тъй като няма други момчета и изглежда няма и да има.

— Това ще е добре за нашия Александър, макар и да не се ожени за момичето по сметка. — Сигимор огледа братята и братовчедите си и попита: — Защо всички гледате толкова ядосано?

— Защо си ни довел мъжът на Илса, а не нея? — попита висок, кльощав младеж, който имаше коса със същия цвят като на Илса. — Ако е истина това, което ни каза Гилбърт, не мога да разбера защо е тук.

— Аз също мога да почна да се заяждам със съпруга на твоята сестра, Патън — каза Сигимор. — Или Гилбърт не е разказал историята както трябва, или ти не си слушал добре. Затова си изчисти ушите, за да не го направя аз, и ме слушай внимателно. Смятам да разкажа всичко само веднъж.

Отне му няколко минути, но Дърмот реши, че няма да му е нужно да повтаря историята. Сигимор не каза нито една лъжа, но и не омекоти истината, разказвайки им я точно, както беше. Гостът не смяташе, че има нужда да повтаря толкова често факта, че мъжът на сестра му е жалка развалина. Но до момента, в който приключи, повечето го гледаха вече по-приятелски. Други, за жалост, явно очакваха всеки момент да почнат да му текат лиги и да дрънка глупости.

— Чудихме се защо нямаме вест от вас. — Сигимор се обърна към Съмърлд. — Надявах се, че досега ще сте открили нещо.

— Всъщност Лиъм се подготвяше да тръгне към Клакхтрон, ако до няколко дни не получехме вест от вас — каза Съмърлд.

— Открили ли сте нещо?

— Изпратих Гилбърт да го доведе, веднага щом те видях. Всеки момент ще дойде и ще ти го каже сам.

— Време е за вечеря. Изненадан съм, че вече не е тук. Момчето мрази да пропуска ядене.

— Но мрази да пропуска и други неща, а той отиде да се позабавлява малко преди да дойдеш.

— Нищо чудно, че хлапакът никога не надебелява, въпреки количеството храна, което поглъща. Той ежедневно се труди много усилено да запази фигурата си. Познавам ли момичето?

— Не. Не е омъжена и подозирам, че ще се опита да го впримчи. Мисля, че Лиъм най-после е чул това, което постоянно му казваш. Винаги съм си мислел, че ще се удави в корито за поене на коне, преди да се вслуша в някой от съветите ти, но изглежда го прави. Или е това, или се бои за живота си — промърмори Съмърлд и игнорира смръщеното изражение на Сигимор.

— Нали каза, че скоро Лиъм ще улегне, и че се държи като разгонен бик, само защото докато е бил при монасите, не му е било позволено да се забавлява с жени — каза едно младо момче с червеникаворуса коса.

— Да, така казах, Тормънд — отвърна Сигимор, — и съм прав.
Младежът се намръщи към Сигимор:

— За последните две години е преспал с почти всички момичета в радиус от няколко километра около земите ни.

— Е, да, но беше при монасите цели пет.

Господарят на Клакхтром отпи от виното и опита да потисне желанието си да се разсмее. По погледа на момчето можеше да каже, че то иска да възрази на този нелеп довод, но не е сигурно дали точно сега е подходящия момент. Много други правеха същото, което бе направил и Дърмот, а Сигимор бе залепил на лицето си онази усмивка, която истински ядосваше госта, когато бе насочена към него, затова напълно симпатизираше на момчето, разбирайки раздразнението му.

Мъжът, който влезе в следващия момент в залата, напълно грабна и задържа вниманието на Дърмот. Знаеше, че това трябва да е прословутият Лиъм, тъй като докато минаваше покарвай роднините си, всеки му подхвърляше похотливи забележки. С него беше Гилбърт, но Дърмот отвърна бегло на поздрава му.

Лиъм Камерън беше красив мъж. На Дърмот не му допаднаше това определение, но просто нямаше друга дума, с която да го опише. Беше като Пейтън, братовчедът на Джилиан, само че по-грамаден. Дълга, тъмна бакъреночервена коса, премесена със златисти кичури, перфектна структура на лицето, великолепни пропорции на високото, силно тяло и грация, личаща от всяка негова стъпка. Когато се приближи до тях и се усмихна, Дърмот срещна приятелския му синьо-зелен поглед, и неочаквано усети съпричастност към Конър и милионите му оплаквания от Пейтън Мъри. Такова съвършенство не бе естествено.

— Той е добро момче — каза Сигимор, усмихвайки се към Дърмот. — И все пак, някой толкова красив няма как да не е треска в петата ти от време на време.

— Да — съгласи се младият мъж и отново се притесни, че Сигимор бе разчел правилно мислите му. — Лейди Джилиан има такъв братовчед и неочаквано разбрах защо Конър постоянно обяснява как момчето има нужда някой да го пооправи, например счупен нос и един-два белега.

Сигимор се изкиска и погледна към Лиъм, който се настани до Дърмот и си напълни чиния с храна.

— Отворил ти се е апетит, а?

— Доста походих, докато дойда до тук — провлече Лиъм и погледна към Дърмот. — Как е сладката ми братовчедка Илса? Доведе ли малката хубавица със себе си?

— Не — отвърна Дърмот, знаейки, че младежът му се подиграва. — Оставих я у дома с осемте ми деца — след това се усмихна на шокираното изражение на хубавеца.

— Не му се подигравай, Лиъм! По-умен е, отколкото изглежда — каза Сигимор. — Сега разказвай какво си научил!

— Трябва да отидеш да говориш с лорд Огълви — каза Лиъм.

— Само това ли имаш да кажеш?

— Само това смятам да кажа. Отиди и говори с лорд Огълви. Попитай го за жена му, Лорейн.

Дърмот погледна Сигимор и на лицето му забеляза същото шокирано изражение, което без съмнение бе изписано и на неговото собствено.

— Л. О. Лорейн Огълви. — Той погледна Лиъм. — Защо няма да кажеш повече?

— Защото повечето неща, които научих са клюки. Освен това са мръсни... грешни, ако попиташ някой монах... и биха очернили името на всяка жена или мъж, дори и да е само слух. Говорете с лорд Огълви и аз ще потвърдя или отхвърля това, което ви каже той.

— Ти, ще имаш възможността да го направиш доста бързо, защото идваш с нас — каза Сигимор.

* * *

Дърмот огледа малката поляна, обградена от слаби дъбови дръвчета и се опита да възстанови спокойствието си. Знаеше, че четиримата мъже от клана Камерън, които яздеха на няколко метра зад него са се досетили защо изведнъж се отклони от пътя и тръгна насам. В първия момент бе толкова завладян от спомените, които се върнаха, след като бяха обвити в мъгла толкова дълго време, че се съмняваше дали би забелязал дори и да го бяха прегазили с конете си.

Както почти бяха направили преди години, помисли си той. Тук беше правил любов с Илса няколко пъти. Това беше любимото ѝ

местенце. Точно на тази поляна братята ѝ ги откриха в онзи ден. Тук бе отнел девствеността ѝ.

Всичко, което му бе казала, се оказа истина. Беше започнал да го вярва, но бе много по-добре собствената му памет да го потвърди. Финли и Кирнак бяха негови синове, нямаше как да са на друг мъж. Това също бе осъзнал сам, но нямаше как да не приветства спомена, който го доказваше. Връщането на паметта му прогони и малката частица съмнение, която бе останала в него.

Без да каже дума, той се качи отново на коня и се присъедини към останалите. Те също не продумаха нищо, а просто продължиха към крепостта на Огълви в Мюлейдън. Беше благодарен за мълчанието им, тъй като имаше нужда от време да приеме спомените, които се връщаха. Трябваше да се успокои и да се подготви за сблъсъка, който предстоеше. Въпреки някои доста кървави заплахи от страна на Сигимор, Лиъм отказа да каже каквото и да е било. Дърмот смяташе, че това е достатъчно зловещо, че да го накара да се стегне преди срещата с лорд Огълви.

Беше много изкушаващо да ги зарече и да препусне назад към горичката, където за пръв път бе правил любов с Илса. Искаше да си припомни радостта, която бе изпитал в онзи ден, страстта, която бе последвала, както и щастието, което бе задържал за прекалено кратко време. Заедно с паметта се бяха върнали и чувствата. Думите, които му бе шепнала, когато за пръв път я бе взел в обятията си, сякаш ехтяха в гората. Сладки думи, които оттогава не бе чувал. Гласът ѝ, натежал от страст и радост, когато му казва, че го обича. Знаеше със същата убеденост, както и тогава, че тя му бе казала истината.

Искаше отново тези неща. По негова вина всичко това се бе изплъзнало между пръстите му. Дърмот знаеше, че не може напълно да вини загубата на паметта си, за начина, по който се бе отнасял с Илса. Освен това осъзнаваше, че връщането на паметта му няма да му е от голяма помощ след всичко, което бе сторил през последните седмици. Беше грешка да не ѝ сподели, че е започнал да променя мнението си за нея, когато чувствата, които изпитваше, бяха започнали да унищожават недоверието му. Ако го направеше сега, Илса щеше да помисли, че е само заради връщането на паметта му.

Но нямаше време да се връща към това, каза си той и въздъхна вътрешно, тъй като преминаха през портите на Мюлейдън. Когато

слязоха от конете Дърмот се огледа наоколо и неочаквано осъзна, че е бил тук. Тогава леърдът бе отказал да се срещне с него и той си бе тръгнал разярен, заканвайки се, че ще се върне, само за да бъде пребит същата нощ и напълно да забрави мъжа. Но този път нямаше да го върнат толкова лесно.

Преди да осъществи решението си, близнаците премахнаха всяка пречка по пътя им. Когато фактът, че Сигимор е тук, за да направи съседско посещение на леърда, не им отвори вратите, той просто хвана стражите и ги захвърли настрани. Съмърлд направи същото с мъжа, който стоеше пред него. Оцелелите пазачи започнаха да отстъпват. Докато останалите Камерън вървяха след него, Сигимор нахълта в залата на Мюлейдън.

— Трябва да признаеш, че братовчед ми има запомнящ се подход за представяне пред съседите — промърмори Лиъм.

Дърмот поклати глава. Започваше да мисли, че всички Камерън са малко побъркани. Начинът, по който лорд Огълви гледаше близнаците, му показва, че и той мисли същото. Когато Сигимор и Съмърлд седнаха пред леърда и си наляха от виното му, Дърмот погледна Лиъм. Мъжът само сви рамене и се настани до Съмърлд. С Тейт по петите си, Дърмот седна до Сигимор.

— Какво правите тук? — поиска да узнае лорд Огълви.

— Дойдохме, за да ви зададем няколко въпроса за жена ви — започна Сигимор.

— Лорейн е мъртва от единадесет години.

— А двете момичета, които са живеели тук по това време?

Лорд Огълви леко пребледня.

— Не искам да говоря за тези две изчадия адови.

— Наистина не ме е грижа какво искате, милорд — провлече Сигимор с ледено твърд глас. — Ще ни кажете всичко, което искаме да знаем. Това ще помогне да опазим сестра си жива. И тъй като съм привързан към нея, а и тя е единствената, която имам, ще съм много доволен от всеки, който ми помогне да я защитя.

— Дори не съм срещал сестра ви. Не съм направил нищо, с което да я застраша.

— Не ви обвинявам в нищо. Това, което знаете, се е случило преди години и вярвам, че като ми го разкажете, ще мога да защитя

сестра си от зъл враг. Познавате ли този мъж? — попита той, кимайки към Дърмот.

— Не — отвърна лорд Огълви. — Защо трябва да го познавам?

— Защото дойдох да говоря с вас преди година — каза Дърмот, кимайки в отговор на незададения въпрос на Сигимор. — Спомням си, че дойдох тук, след като си тръгнах от Дъбхайдленд, но той отказа да говори с мен.

— А същата нощ е бил нападат и пребит почти до смърт в селото ви — добави Сигимор. — Не сте ли любопитен защо е искал да говори с вас, или защо някой ще намери за нужно да му затвори устата завинаги?

— Няма да се откажете, нали? — попита лорд Огълви с разтревожен примирен глас.

— Не, милорд, няма — отвърна Сигимор.

— Мисля, че първата ми съпруга е една от жените, които са живеели при вас преди десет години, или малко повече — каза Дърмот. — Анабел... — Очите му се разшириха, когато лордът започна да бълва проклетия.

— Горката ми Лорейн не можеше да има деца — каза Огълви. — Тя мислеше, че ще е хубаво да има тук две момичета, които да обучава и да им помогне да пораснат. Жена ми имаше толкова големи планове. Очакваше сладки момичета, които да се учат от нея и да ѝ донесат радост. Вместо това получи две изчадия от ада. Вашата Анабел беше красива отвън, но прогнила и черна отвътре.

— Щом тези, които са ви изпратили, са били толкова лоши, защо сте им позволили да останат?

— Упоритост. Моята Лорейн можеше да бъде голям инат. Нямах да позволя на две момичета да я победят — той се намръщи. — Мисля, че тя започна да вярва, че е неин дълг да ги спаси — той изсумтя. — Казах ѝ, че за тези двете няма спасение, че са прокълнати още преди да дойдат тук. Ако знаех какво ще ми костват, щях лично да ги изхвърля от тук.

— Какво ви струваха, милорд? — попита тихо Лиъм.

— Жена ми. Не можах да го докажа. Ако имах доказателства, щях да обеса малките кучки на стената си. Или поне Анабел със сигурност. Не съм сигурен дали щях да мога да обеса другата, макар да съм сигурен, че именно тя извърши убийството.

— Да не би да е било опасно да ги обесите?

— Имаха влиятелни семейства.

Дърмот си помисли, че това не е първата чаша вино на мъжа. Лорд Огълви се олюляваше на ръба на пълното пиянство. Разконцентрираният му поглед показваше, че прекарва доста време в това състояние.

— Какво се случи със съпругата ви, милорд? — попита той, нетърпелив да научи отговорите, преди мъжа да е изпаднал в безсъзнание.

— Тази Анабел беше курва — отвърна лорд Огълви и поклати глава. — Уличницата беше по-отровна от пепелянка. Жена ми опита всичко, което можа, за да промени момичето. Първо я поучаваше, опитвайки се да ѝ влее малко разум. Не проработи. Когато я хвана в леглото с момчето на овчаря, заключи момичето в стаята ѝ за три дни, без храна, само на вода. Тази нощ жена ми едва не бе убита, падайки по стълбите. Не можеше да каже със сигурност дали са я бутнали, или не, но мислеше, че кучките са го направили. Аз не повярвах, че са способни на това. Лорейн не ме осъди. Тя бе толкова сигурна, че единственото, от което се нуждаят, е дисциплина.

— Но не беше така?

— Не. Всеки път щом накажеше Анабел, нещо ѝ се случваше. След това я залови да прави нещо, което я шокира до мозъка на костите ѝ. Не ми каза какво е. Лорейн беше богобоязлива жена, но каквото и да е видяла, го е сметнала за огромен грях. Опитах се да я убедя, че църквата обявява за греховни много неща, които всъщност не са такива, но жена ми беше убедена, че всеки свещеник ще го нарече смъртен грях. Нямах да слуша оправдания или да прави компромиси. Тя наби Анабел, но не толкова, колкото смятах, че заслужава, дори и за предишните си постъпки. Моят Лорейн умря две нощи по-късно.

— Умря? Как?

— Не знам, но чух вика ѝ. Мисля, че по някакъв начин е била отровена, но никой не можа да разбере как. Изхвърлих кучките и погребях жена си. — Той потърка очите си с ръка. — Всичко, за което мечтаеше Лорейн, беше дете. Искаше го толкова силно, че бе готова да вземе някое чуждо, дори и за малко. А бе убита от тези две изчадия.

— Кое беше другото момиче?

— Мисля, че тя беше по-лошата. Анабел беше безочлива. Не криеше каква е всъщност. Тя беше врагът, който можеш да видиш, ако разбирате какво имам предвид. Другата беше толкова сладка, толкова спокойна. Отнема ти време да видиш злото в нея, но когато го заподозреш, нямаш никакви съмнения. Как е възможно толкова хубавко, тихо девойче да е такова чудовище? О, но тя беше. Зад сладкото лице се криеше ужасна жена, убийца. Тя беше врагът, криещ се в сенките. Не беше тук дълго време, когато започнах да разбирам, че нещо с нея не е наред, но Лорейн не искаше и да чуе. Начинът, по който момичето стоеше, толкова сладка и невинна, но в бледите ѝ сини очи имаше само студ, който те смразява до мозъка на костите ти. Прави те несигурен, а на моменти дори да не можеш да понесеш да си в една стая с нея.

Дърмот почувства ледена тръпка от думите на мъжа. Сладка, спокойна, бледи сини очи. Имаше само една жена с това описание, която познаваше, но не искаше да прави прибързани заключения. Вероятно имаше и други такива жени, а и описанието на лорд Огълви можеше да не е точно. И въпреки това не можеше да пренебрегне подозрението, което се зароди.

— Кое беше другото момиче, милорд? — попита той отново.

— Дъщерята на моя леърд.

Когато мъжът не каза нищо друго, Дърмот едва се прибори с желанието да го разтърси.

— И кой е вашият леърд, лорд Огълви? — попита той, опитвайки се да бъде спокоен, но чувстваше напрежението и подозрението в погледите на Камерън.

— Сър Лезли Кембъл. Той беше толкова доволен, че Лорейн ще вземе дъщеря му Маргарет. — Той се намръщи, виждайки шока, изобразен на лицата на мъжете около масата. — Наскоро май имаше някакъв проблем с момичето. Някакъв брак, който не се състоял. Подозирам, че затова е отишла при братовчедка си.

Дърмот впрегна всичките си сили да остане на място и да не хукне веднага към дома.

— Братовчедка ѝ?

— Да — лорд Огълви се намръщи. — Нека да помисля. Жената живее в малка колиба, недалеч от едно място със странно име.

Кракдрум? Кракхум? — Той сви рамене. — Жената се казва Елспеди Хамилтън, ако това е от помощ.

Дърмот не бе сигурен какво е казал на мъжа, но следващата му мисъл бе, че ще пребие Камерън, веднага щом го пуснеха. Той се бореше да се освободи, но Сигимор бе много по-силен от него. Тръгнаха навън и стигнаха до защитната стена, но очевидно мъжът нямаше намерение да му позволи да се качи на коня си.

— Успокой се, момче — каза Сигимор.

— Трябва да се върна в Клакхтром — каза той, докато се бореше да изпълни нареждането на Сигимор. — Жената, която лорд Огълви нарече демон, живее на по-малко от час езда от земите ми. Може да стигне до Илса, когато пожелае.

— Да, но е била там от известно време, нали? Още няколко часа няма да имат никакво значение. Брат ти Нанти и Том пазят Илса, както и другите жени. Засега е защитена. Вече се стъмнява и ако тръгнеш сега, най-много да свършиш със счупен врат. Това няма да ѝ е от полза.

Дърмот пое няколко дълбоки и бавни глътки въздух и усети как Сигимор отпуска хватката си. Той беше прав. Беше прекалено късно да тръгне сега. Да изчака сутринта беше най-мъдрото и най-безопасното решение, което можеше да вземе, а и му даваше време да измисли план какво да прави, като стигне там. Опасността ги е дебнела през цялото време. Сега не бе по-опасно, отколкото и преди, макар да не е знаел за заплахата.

— Спри да ме наричаш момче — промърмори той, възсядайки Чаланджър. — По-възрастен съм от теб.

— Искат ли се — каза Сигимор, когато с останалите Камерън се качиха на конете си и последваха Дърмот. — Как искат да те наричам? Негодник? Глупак? Похотлива свиня? Покварата на единствената ми сестра?

— Как така роднините ти са те оставили да живееш толкова дълго?

— Не беше лесно — промърмори Лиъм, яздейки в безопасност, далече от Сигимор.

След това се започна спор и докато се върнаха в залата на Дъбхайдленд, Дърмот бе успял да възвърне контрола си. Той знаеше, че Камерън не са много добри във въздържанието и предполагаше, че използват споровете, за да овладяват ситуацията. Беше малко

изненадан, че именно Сигимор бе настоял да не хукват към Клакхтром. И тъй като нуждата да потегли бе все още много силна, Дърмот седна до Сигимор и си наля огромна халба ейл.

— Не мога да повярвам, че почти се ожених за тази жена — промърмори той и направи гримаса, когато осъзна, че го е казал на глас. И по-лошо, Сигимор го бе чул.

— Имаш предвид спокойната, сладка, с-лице-като-на-ангел Маргарет ли? — попита Сигимор, отпивайки от ейла си, докато Дърмот го гледаше отблизо. — Онази, която щеше да донесе мир в живота ти? Онази, която не е обременена с емоции? Е, освен нуждата да убива хора.

Дърмот реши, че явно вече бе свикнал да е около този брат на Илса, тъй като само повдигна вежда и каза.

— Мисля, че видя момичето. Приличаше ли ти на убийца?

— Не, това ще ти го призная.

— Колко мило.

— Е, както изглежда, сам не можеш да си избереш съпруга като хората. Хубаво е, че ние те убедихме да се венчаеш за Илса.

Така беше, но Дърмот нямаше намерение да му го казва.

— Имаш предвид онази Илса, която ме замери с кана? Илса, която ме събори по задник пред защитните стени, пред погледите на почти всичките ми мъже и част от семейството ми? Сладката малка Илса, която заяви, че съм по-долен и от помията в отходната яма? Тази Илса ли?

— Да — съгласи се той, а в очите му блестяха весели искри. — Поне няма да се тревожиш, че ще се промъкне зад гърба ти, за да ти пререже гърлото.

— Така си е. Макар че веднъж заплаши, че ще разкъса гърлото ми със зъби — той намигна на Сигимор, който заедно с Тейт и Лиъм се смееше гръмогласно. Скоро обаче стана отново сериозен. — Маргарет е тази, която се опитва да убие мен и Илса. Тя е Скъпоценната любов.

— Да — съгласи се сериозно Сигимор. — Искала е да се омъжи за теб, за да може да те убие по-лесно. Ако човек се замисли за малко, срещата ти с нея и отправянето ви към олтара ще е било нейно деяние. Сладко и спокойно, разбира се. Това обяснява защо е имало време, през което не е имало нападения. Тя е възнамерявала да те убие, но щом се е провалила, е решила да се доближи така, както само една

жена би могла и сама да се справи с проблема. Илса развали великия ѝ план.

— Затова са започнали отново нападенията и опитите да убие Илса. Сега вече знаем кой е врагът ни. Само имам нужда да разбера кой е съюзникът ѝ в Клакхтром. Може да е мъж или жена. — Той се намръщи. — Остави след себе си две прислужници, едната от които изчезна след опита да отровят Илса.

— Защо ги е оставила?

— Момичетата казаха, че в дома ѝ нямат роднини, а ние имаме нужда от още прислуга в Клакхтром. Ето защо предположих, че ще са от полза. Освен това мислех, че може да са си намерили любовници в Клакхтром. — Той се намръщи и отпи голяма глътка ейл. — Признавам, че не обръщах особено внимание на момичетата. Те просто си вършеха работата. Икономката каза, че са добри работнички. Някой би трябвало да е забелязал, ако някоя от тях се измъква нанякъде или задава прекалено много въпроси.

— Е, ще разберем отговорите на тези въпроси, като се върнем в Клакхтром. Може да открием, че брат ти вече има някои отговори. Той мислеше да потърси прислужницата.

— Може да е от полза. Това, което обаче не разбирам, е, защо Маргарет ще се опитва да убие Илса? Тя се опитва да отмъсти на мен, затова наема мъже, които да ме убият. Не намирам причина защо иска да се отърве от Илса. Какво може да спечели от смъртта ѝ? Освен това Илса не ѝ е сторила нищо.

— Освен, че пристигна в църквата и съсипа хубавия ѝ план — каза Лиъм, и сви рамене, когато всички го погледнаха. — Срецу себе си имаш човек, който не е много добре с главата и очакваш да има логика в действията му? Илса съсипа плана ѝ да се омъжи за теб. Опитва се да те убие, като наеме същите глупаци и се проваля отново. Затова защо да не убие Илса и да се върне към стария си план да се омъжи за теб и да те убие? Всъщност, като се замисля, има някаква странна логика в това.

— Мислиш ли, че засега е решила да не ме убива и е насочила намеренията си към Илса? — попита Дърмот.

— Има голям шанс да го е сторила. Отровата е била предназначена за Илса, в това няма никакво съмнение. Илса е трябвало

да умре. Което значи, че тя се е върнала към плана да се омъжи за теб и бързо да овдолее.

— Няма да тръгнем при изгрев-слънце — каза Дърмот, забелязвайки, че Сигимор го гледа напрегнато. — Не мога. Само се моля да намеря всички в Клакхтрон така, както ги оставих.

— Всичко ще бъде наред — каза Сигимор. — Добри мъже и жени пазят Илса.

— Така е, но въпреки това знанието не може да успокои тревогите ми.

— Не мисля, че въобще нещо би могло.

— Не, особено, след като съм сигурен, че не можеш да ми гарантираш, че жена ми няма да направи нещо глупаво. — Той въздъхна и кимна, когато никой от присъстващите Камерън не предложи да го увери в това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На лицето на Нанти се бе настанило толкова мрачно изражение, че щом го видя, сърцето на Илса се разгуптя разтревожено. Дърмот бе заминал преди седмица. Предостатъчно време да стигне до Дъбхайдленд, да се забърка в някаква каша и да изпратят някой в Клакхтром да донесе лошата вест. Тя бавно се изправи от билковата леха, над която се трудеше, казвайки си, че трябва да бъде спокойна, и че със сигурност се тревожи за нищо. Това успокои малко неочакваното треперене на тялото ѝ.

— Случило ли се е нещо? — попита тя Нанти, когато той спря пред нея.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Едно момче току-що дойде в Клакхтром, за да ми каже, че то и баща му са открили тялото на младо момиче, хвърлено край пътя.

— О, боже, мислиш ли, че е прислужницата, която изчезна?

— Не мога да съм сигурен, но кой друг да е? Никой не е съобщавал за липсващ човек.

— Да, не са съобщавали. Значи трябва да отидеш до там и да разбереш.

— Очаква се да те пазя, Илса. — Той вдигна ръка, спирайки протеста ѝ. — Няма да мога да го направя, ако не съм близо до теб всеки час и всеки ден. По дяволите, дори не съм излизал от крепостта за малко забавление. Затова със сигурност няма да го направя и сега. Ако това е липсващата прислужница и ако е била убита, това променя много от заключенията, които си бяхме направили след опита да те отровят.

— Разбира се. — Тя обвини ръка около неговата. — Убийството ѝ може да означава, че не тя се е опитала да ме отрови. Може да значи, че горкото момиче е отведено там и убито, само за да си помислим, че изчезването ѝ означава, че е виновна. Колко тъжно.

Нанти прокара ръка през косата си.

— Илса, това е много повече от тъжно. Това ще значи, че този, който те е отровил, е още зад тези стени. И още по-лошо е, че той е решил с лека ръка да убие едно младо невинно момиче, само за да прикрие следите си.

Илса го хвана за ръката и го задърпа извън градината.

— Тогава ще е най-добре да разбереш какво се е случило, нали?

— Обещах на Дърмот и на братята ти, че ще се грижа за теб.

— И го правиш. Трябва да знаем дали това е прислужницата и дали е загинала случайно, докато е бягала заради престъплението си, или е станала жертва на нечия смъртоносна игра. Така също се грижиш за мен. Това ще ни покаже дали убиеца е все още сред нас и е много важно.

Нанти се засмя леко, когато видя, че са стигнали до конюшната.

— И няма как да ти възразя, тъй като току-що изрече на глас това, което мислех и аз. И все пак, по дяволите, Илса, ако това значи, че убиеца все още е наоколо...

— Тя или той е бил тук през цялото време. И успя да ме отрови, докато Дърмот и братята ми ти помагаха да ме наглеждаш. Не мисля, че ще е от огромно значение, ако те няма няколко часа. Опасността пак ще е в крепостта. Не забравяй, че и жените са тук, за да ме пазят.

— Мога да оставя тук младия Том...

— Не, вземи го със себе си. Имаш нужда някой да ти пази гърба. Ако случилото се в пещерата не е инцидент, това значи, че на врага ни му липсват задръжки и би наранил всеки, изпречил се на пътя му. А вече може да му липсва и търпението. Кой знае кога може да реши, че ти си пречка пред целта му. Вземи Том!

— Ще се върна възможно най-бързо — обеща той и отиде да търси младежа.

Илса се усмихна, насочвайки се към крепостта, за да се почисти от пръста, с която бе покрита след работата в градината. Нанти наистина се стараеше да е сигурен, че нищо няма да се случи на нея или на децата, докато Дърмот не е тук. Мъжът имаше силно развито чувство за отговорност. Мисълта за това беше успокояваща, макар той да можеше да бъде много дразнещ понякога.

Тя въздъхна и влезе в спалнята си. Инстинктите ѝ казваха, че прислужницата е била само пионка. Имайки предвид кога бе изчезнала, можеше и да не се разбере как е умряла. Това би превърнало

потенциалното убийство в едно успешно убийство, давайки възможност на истинския убиец времето, от което се нуждаеше. А това би било много неприятно, помисли си Илса.

Докато подсушаваше лицето си, младата жена се премести към прозореца, за да погледне към вече подобряващата се градина. От тук се забелязваше добре напредъка ѝ. Освен това можеше да види Джорди. Мъжът се огледа няколко пъти, преди да мине около високите зидове, които ограждаха градината. Тъй като никой не би могъл да прескочи стените, за да влезе, Илса веднага стана подозрителна. Тя затаи дъх, виждайки, че Джорди отиде в единия край на стената и просто изчезна.

Като вдигна полите си, Илса се затича, слезе по стълбите и влетя в градината колкото можеше по-бързо. Едва когато стигна до ъгъла, видя как Джорди е успял да се измъкне. Скрита зад голямо ябълково дърво имаше малка вратичка в стената. Беше стара, с прелестни инкрустации, но също така бе смъртоносно слаба точка в защитата на крепостта. Чудеше се как Дърмот не я е забелязал, или ако я е видял, защо е оставена да съществува.

Илса си пое дълбоко дъх, отвори вратата и се озова пред каменна стена. Отне ѝ момент да забележи, че леко се изкривява настрани и е там, за да скрие съществуването на малката врата. Веднъж щом стигна до края ѝ тя погледна предпазливо, търсейки Джорди. Той тъкмо изчезваше зад хълма, на който бе построен Клакхтром.

Дузина мисли се блъскаха в ума ѝ. Трябваше да намери някой, който да дойде с нея и да проследят Джорди. Сигурно той бе предателят. Това значеше, че мъжът сигурно е опасен. Ако той отиваше да се срещне с човека, който опитваше да убие Дърмот, то значи и двамата бяха опасни. Ако не побързаше, щеше да изгуби следите му, и каквито и отговори да се криеха зад излизането му, щяха да бъдат изгубени.

Вдигайки полите си, Илса хукна след него. Щом стигнеше до далечната страна на хълма, той нямаше да гледа дали някой го следи. Независимо от това Илса се постара да не влиза в полезрението му, но се чудеше дали поведението му е знак на арогантност или на глупост. Когато той стигна до малък заслон и изведе едно пони, тя изруга. Макар конят да беше трудно подвижен с толкова огромен мъж на гърба си, щеше да ѝ се наложи да тича бързо, за да го догони.

Джорди се огледа отново, след което яхна понито и потегли. Илса изчака само миг преди да хукне след него. Вече тъкмо мислеше, че е време да се откаже от преследването, когато той спря пред малка колиба. Отвън имаше красива черна кобила и Илса се подпря на едно дърво, за да си поеме дъх, знаейки, че с който и да се среща Джорди, има доста пари. Такъв кон не може да е собственост на някой бедняк.

Мъжът почука на вратата, тя се отвори и се появи жена с наметало. Когато Джорди сграбчи жената, целуна я и я избута назад в колибата, Илса изруга. Беше се надявала да открие предателя. Само за да е сигурна, че всичко е така, както изглежда, Илса седна и се облегна на едно дебело дърво, наблюдавайки колибата. Никой не влезе, нито излезе цял час, преди Джорди да се появи.

Жената отново бе с тежкото си наметало, което Илса намери за странно. Отпътуването на мъжа не беше много емоционално. Никакви целувки, никакво погледи през рамо и никакво докосване. Или любовниците се бяха уговорили така, или любовта им изстиваше. Джорди потегли обратно към Клакхтром, а след като гледа известно време след него, жената се върна в колибата и затръшна вратата. Докато Илса поемаше бавно по дългия път към дома, се опитваше да се убеди, че стореното не бе загуба на време. Беше открила врата, която е сериозна заплаха за сигурността на крепостта. Надяваше се Нанти да има повече успех от нея.

* * *

Нанти повдигна края на одеялото и запуши с другата си ръка носа си, опитвайки се да не се изложи, като повърне. Прислужницата очевидно беше умряла скоро след като изчезна. Плиткият гроб явно не бе достатъчен да я защити от мършоядите, били те малки или големи. Беше невъзможно да се разбере от какво е умряла. По-внимателен оглед можеше да го покаже, но Нанти не бе сигурен, че стомахът му ще издържи.

— Това ли е момичето, което търсехте? — попита бащата на момчето, което бе дошло в Клакхтром, за да ги извика тук.

— Да — отвърна Нанти. — Косата и роклята съвпадат с тези на момичето, което издирвам. Освен това ѝ липсва третия пръст на

дясната ръка от неприятен инцидент в детството.

— Можем да увием горкото момиче в одеяло, да я качим на каруцата и да я погребем, разбира се, ако няма роднини, които да се погрижат.

— Не, няма роднини, Дънкън. Скоро ще направим това, което предложи. Първо трябва да огледам дали има някакви знаци от какво е умряла. — Той направи гримаса и понечи да коленичи до тялото, когато мъжът го хвана за ръката и го издърпа отново на крака.

— Аз ще го направя, момче — каза Дънкан.

— Не, мой дълг е... — започна Нанти.

— Но по цвета на лицето ти личи, че няма да направиш повече от това да си изповръщаш червата върху тялото на горкото момиче. Аз имам силен стомах и почти нямам обоняние. Какво търсиш? — попита той, коленичейки до тялото.

— Някакъв знак, че не е умряла от естествена смърт, че не просто е паднала или нещо такова.

— О, веднага видях знака ти, гърлото ѝ е прерязано.

— Сигурен ли си?

— Напълно сигурен. Голям, дълбок разрез от ухо до ухо. Горкото момиче. Който и да е държал ножа, има силни ръце. Не е нужно толкова жесток удар, за да се пререже тънкото ѝ вратле. — Дънкън се изправи и изтупа дрехите си. — Това ли диреше?

— Да — въздъхна Нанти. — Искан ми се да не го бях откривал, но точно това търсех.

— Знаеш ли кой е убил горкото момиче?

— Боя се, че не, но смятам да разбера. Брат ми, леърдът, също.

Нанти успя да запази контрол достатъчно дълго, че да помогне на Дънкън и Том да качат тялото на каруцата. После всички поеха към църквата. Младият мъж се почувства по-малко засрамен от слабия си стомах, като видя, че и отец Гауди има същия проблем. След като погребяха прислужницата, Нанти последва свещеника в малката му стаичка в задната част на каменната църква.

— Мислех, че сте привикнали да виждате смърт — каза той, гледайки как отецът отпива голяма глътка вино.

— Смърт от болест, от възраст, от инцидент, и от обесване, два пъти. Бил съм благословен с мир почти през целия си живот. Виждал съм дори няколко пъти смърт след битка. Но убийство на младо

момиче? Не, не съм ставал свидетел на такова нещо — потръпна той. — Освен това повечето тела, които виждам са... е... пресни.

— Да, това беше доста неприятно.

— Това има нещо общо с проблемите на брат ти, нали?

— Така мисля. Това е младата прислужница, която изчезна в деня, в който отровиха Илса. Или е била отведена и убита, за да помислим, че изчезването ѝ показва вина, или някой я е убил, за да ѝ попречи да говори. Все пак и в двата случая целта е да ни отклонят от пътя. Не съм много добър в това. Покажи ми враг, който да стои пред мен с меч в ръка и ще знам какво да правя. Но това? Спъвам се на всяка крачка. — Той поклати глава. — Кълна се, ако някой ден открия кой го е сторил, бих го убил дори само заради проблемите, които ни причини.

— Или нея.

— Да, разбира се. Макар, че не жена е отговорна за това. За това поне съм сигурен. Както каза Дънкън, ръката, направила разреза, е била доста силна. — Той допи виното си и се изправи. — Най-добре е вече да се връщам в крепостта.

— Да, не бива да оставяш дамата сама и незащитена за прекалено дълго време, а и слънцето вече залязва. Скоро ще се стъмни — каза отец Гауди и изпрати Нанти пред църквата.

— Е, не бих казал, че е незащитена, с нея са Гай, Гленда, Джени и Фрейза.

— Но всичките са жени.

Нанти се ухили.

— Да, така е. А две от тях са само момичета. Но се грижат добре за Илса. Не това ме тревожи, тъй като знам, че те ще я опазят толкова добре, колкото всеки мъж.

— А какво те тормози?

— Жената на брат ми е много добра в това да не стои там, където ѝ е казано.

* * *

Илса се промъкна отново в крепостта и въздъхна облекчено. Да се върне обратно в Клакхтрон не се оказа толкова лесно, колкото

очакваше. Мъжете на защитните стени гледаха района много внимателно, както и трябваше. И тъй като тя не искаше да бъде заловена сама навън, трябваше да внимава изключително много. Нямахше да е особено приятно да слуша още една лекция от Нанти.

Веднага щом влезе в градината, нещо привлече вниманието ѝ. Тя се наведе и вдигна малък дървен кон от земята до един от розовите храсти. Беше една от любимите играчки на Алис, направена ѝ от Том. Момиченцето не ходеше никъде без нея. Илса я пхна в малката чантичка, която носеше на кръста си и забърза към къщата. Можеше дъщеря ѝ да е изпуснала играчката и да не е забелязала, че липсва, но Илса не бе особено убедена в това.

Влезе в детската стая, усмихна се на Фрейза и Гленда, и се огледа наоколо. Одо, Аулай, Айви, Грегор и Иуърд бяха тук и си играеха тихичко с играчките си. Близнаците, Алис и Гай липсваха. Илса си каза, че това не е нищо необичайно и седна на стола близо до двете жени. Докосвайки малката чанта на кръста си, където бе прибрала играчката на Алис, тя почувства ледена тръпка.

— Къде беше? — попита я Фрейза, мръщейки ѝ се. — Гай те търси навсякъде.

— Защо? Да не се е случило нещо с близнаците? — попита Илса решавайки да не ѝ казва какво бе открила. Тя щеше да я поучава също като Нанти, ако разбереше какво е направила.

— Не. Искаше да изведе близнаците в градината. Взе прислужницата Луси да ѝ помогне. Алис отиде с тях. Гай се надяваше, че ще си там.

— Фрейза, аз идвам от градината, не ги видях никъде?

— Би трябвало да си ги срещнала по пътя насам.

— Но не съм. — Илса скочи на крака и хукна към вратата.

Фрейза тръгна след нея.

— Одо, наглеждай останалите — нареди тя, щом Гленда я последва.

Илса не изчака двете по-възрастни жени, а се затича към градината. Не се изненада, че те бяха само на няколко крачки след нея. Без да говорят, започнаха да претърсват мястото, макар Илса да не бе сигурна какво точно търсят.

— Насам — извика Гленда.

Фрейза и Илса веднага се озоваха до нея. Жената бе зад билковата градина, наведена над нещо на земята. Илса изписка, когато видя завързаната, бореща се Гай. Тя падна на колене до нея, докато Гленда я развърза и махна кърпата на устата ѝ. Фрейза махна въжетата от глезените и китките ѝ.

— Гай, къде са близнаците? А Алис? — попита Илса, опитвайки се да се прибори със страха, който бе стегнал вътрешностите ѝ на възел.

— Няма ги — изплака Гай. — Те ги взеха.

— Те? Кой са те?

— Прислужницата, с която бях, и Джорди.

Илса едва не изплака ужасена. Беше толкова близо до него, можеше да го спре. Вместо това тя просто го следеше, мислейки, че има любовна среща. Сега Илса осъзна, че е станала свидетел на последните им уговорки да отвлекат децата ѝ. Наложил се да поеме няколко дълбоки глътки въздух, преди да проговори отново.

— Гай, искам да ми кажеш точно какво се случи! — настоя Илса, хващайки ръцете на приятелката си, докато Фрейза постави своите около крехките рамене на Гай.

— Помислих, че ще е добре да изведа за малко децата навън. Търсих те, но не те открих никъде. Къде беше? — попита Гай.

— Ще ти кажа след това. Твоята информация е по-важна.

— Сега като се замисля, беше много странно, но Луси изведнъж се появи. Започна да говори, че трябва да отведем децата в градината, и как старата ѝ майка казвала, че слънцето е добро за малките деца. И тъй като планирах така или иначе да ги изведа, не ми трябваше много убеждаване.

— Да, много удобно — промърмори Гленда.

Илса кимна.

— Боя се, че да. Не ѝ се е наложило да измами Гай, за да отиде с нея. Луси сигурно е помислила, че е голяма късметлийка. Продължавай!

— Взехме бебетата — каза Гай, — Алис също поиска да дойде и аз разбира се ѝ позволих. За миг си помислих, че Луси не е доволна от това, но тогава тя се усмихна и реших, че ми се е сторило. Не бяхме дълго време в градините, когато ме сграбчиха отзад.

Знаейки какъв страх е изпитала в този момент Гай, Илса не бе изненадана, когато приятелката ѝ потръпна. Фрейза стегна ръката си около раменете на Гай, прегръщайки леко момичето.

Гай пое няколко дълбоки глътки въздух, преди да продължи.

— Луси стоеше много близко до Алис, бързо завърза малката и ѝ запуши устата. Мъжът, който ме нападна, беше маскиран, но знаех кой е. Разпознах гласа и телосложението му, белега на устата му, ръцете му. Джорди има големи, силни ръце с големи пръсти и малки снопчета косми по тях. Сигурна съм, че беше той.

Гай или имаше доста набито око, или внимателно бе изучавала всички в Клакхтром.

— Те нараниха ли... нараниха ли децата, Гай?

— Не. Джорди каза, че трябва да отидеш в една малка колиба — тя извади парче хартия от пазвата си — и ти остави карта. Искане да си там до час, преди да залезе слънцето. Ако не се появиш, ще убие близнаците и малката Алис. Каза, че ще убие всеки, който дойде с теб.

Поглеждайки картата, Илса изруга.

— Знам къде е колибата. Бях днес там — тя кимна, виждайки шокираното изражение на трите жени. — Видях Джорди в градината от прозореца на спалнята си. Той мина през стената, просто изчезна.

— И този път направи същото. Постоянно се обръщах, за да видя него или Луси. Отидоха до старото ябълково дърво и изчезнаха. Не можах да видя къде и как.

— Има малка врата зад него. Последвах Джорди. Има скрито пони в един навес наблизко. Отиде до колибата, където го чакаше една жена. Тъй като я целуна и изчезна вътре за час, реших, че това е любовна среща. Сега знам, че не е било така. Бях толкова близо. Можех да направя нещо, за да предотвратя това.

— Какво да направиш? Да хукнеш към колибата и да го убиеш с камата за хранене ли? — попита Гленда.

Илса примигна, чувайки острия тон на Гленда, след това осъзна истината зад думите ѝ. Дори да бе осъзнала, че мъжът и жената не са любовници, в онзи момент нямаше какво да направи. Беше сама и невъоръжена. Докато се върне в Клакхтром, децата вече са били отвлечени. Можеше да се прибере по-бързо, но след като нямаше идея, че децата ѝ са в опасност, нямаше смисъл да се изтощава, за да догони Джорди обратно до Клакхтром.

— С коя жена се е срещнал? — попита Фрейза.

— Така и не я видях — отвърна Илса. — Посрещна го на входа, но беше добре покрита с наметало, с качулка, прикриваща лицето ѝ. Беше по същия начин, когато Джорди си замина.

— Което значи, че не иска да рискува някой да я види, и явно е добре позната от всички в Клакхтрон.

— Много скоро ще разбра коя е кучката — каза Илса, изправи се и помогна на Гай да стане на крака.

— Не мислиш да отидеш сама, нали? — попита Фрейза.

— Това искат от мен — каза Илса. — Ако направя нещо друго, рискувам децата ми да пострадат. Не мога да рискувам.

— Илса, те те искат мъртва.

— Знам, но какъв избор имам? Близнаците са толкова малки, че не могат да направят повече от това да плачат, докато човек не го заболи глава, а Алис е малко момиченце на три години. Безпомощни са. Могат да бъдат убити по-лесно и от новородено агне. Трябва да отида.

— Сигурна съм, че мъжете ще знаят как да те последват, без някой да ги види.

— Вероятно, но аз видях колибата, Фрейза. Построена е на открита поляна, няма камъни или дървета, зад които да се скрият. Може да успеят да спасят едно или две от децата, но съм сигурна, че преди да стигнат, ще убият поне едно, ако не и всичките. — Тя кимна, когато жените изругаха.

— Това ще им извоюва лесна победа — каза Гленда.

— Но не толкова голяма, колкото си мислят — каза Илса. — Въпреки опита да скрие лицето си, Джорди беше разпознат. Открихме предателя. И още по-добре, той не знае, че е разкрит. Чрез него Дърмот ще може да открие врага си.

— Преди или след като те погребеш? — сопна ѝ се Фрейза.

— Аз не съм новородено агънце, Фрейза — каза Илса и тръгна към крепостта, за да вземе някои неща, преди да тръгне към колибата. — Няма да ме убият толкова лесно. Мисля, че жената не е голяма заплаха — продължи, докато другите жени я следваха. — Не е направила нищо от това сама. Винаги наема мъже. Трябва да се тревожа за Джорди.

— Знам какво имаше предвид, казвайки, че нямаш избор, но няма ли да спреш за миг и да помислиш? — попита Гленда.

— Нямам миг — отвърна Илса.

Всички жени я последваха до спалнята ѝ. Можеше да ги чуе как се съветват една друга, докато взимаше три кинжала и ги скриваше внимателно в дрехите си. Освен това прибра вързопче със силни билки в чантата на кръста си. Ако ѝ се удадеше възможност да ги използва, можеше за кратко да заслепи врага.

— Илса, това не ни харесва — каза Фрейза.

— Нямам избор — повтори тя. — Знаете, че трябва да го направя. Когато Нанти се върне, не мога да ви спра да му кажете, но ви моля да помислите внимателно. Ако той се върне, преди да съм стигнала дотам, и тръгне след мен, всичко ще е загубено. Вместо възможността да погребете мен, ще се изправим пред гробовете на децата ми.

— Наистина ли мислиш да се биеш с тези хора?

— Израснах обградена от братята и братовчедите ми. Не съм някое сладко, нежно момиче. Може да съм дребна и кльощава, но съм много зла и опасна. С повече късмет, то да, мога да победя тези прасета. Всичко зависи от това как държат децата. Ако има опрян нож в гърлото на някое от тях, ще се поколебая дали да действам.

— Може би само един мъж... — започна Гай, докато с Фрейза и Гленда последваха Илса обратно в градината.

— Веднъж щом стигна там и решат, че съм се подчинила на заповедите им, мисля, че има шанс някой да се доближи до колибата, без да го видят. Мога да направя така, че да задържа погледите им към себе си. Не ми казвайте какво мислите да правите! — добави бързо, когато Фрейза отвори уста да каже нещо. — Не искам да знам. Иначе докато отивам, ще мисля само за плана ви и как може да се объркат нещата. Веднъж щом се озова в колибата, ще гледам да насоча вниманието на всички към себе си. Поне това мога да направя. — Тя спря пред вратата и целуна всяка от трите си приятелки. — Запомнете, кажете на Нанти за тази врата и за Джорди.

— И за Луси — каза Гай, — тя е другият предател.

— Не мисля, че трябва да се тревожим за Луси.

Фрейза се намръщи, когато Илса се измъкна през скритата врата, и се обърна към другите две жени.

— Това не ми харесва. Разбирам, че тя няма избор, но въобще не ми хареса.

— Да — съгласи се Гленда. — Трябва да има начин мъжете да помогнат. И все пак, ако им кажем, те няма да се вслушат в думите ни, че има голям риск. Едва ли ще успеем да ги спрем, и вместо да помогнем на Илса и децата, може да ги убием.

Гай изведнъж изруга.

— Не мисля, че е от значение. Илса не ни върна картата.

— Направила го е нарочно — каза Фрейза и въздъхна, когато влязоха в детската стая. — Може да кажем на всички какво се е случило, но няма да успеем да помогнем така или иначе, тъй като не можем да им обясним къде е колибата. — Тя се намръщи, когато се доближи към децата до камината. — Къде е Одо?

— Отиде в гардероба — каза Айви.

Начинът, по който момиченцето не можеше да я погледне, подсказа на Фрейза, че детето я лъже.

— Айви, попитах къде е Одо?

— Той отиде, за да провери какво се случва в градината — отвърна детето.

— Не го видях.

— Той беше там. После вие си отидохте, но не и той. Одо оглеждаше градината и когато се върнахте, той се скри. Не го видяхме отново, докато мама не замина и вие не се върнахте тук. Той тръгна след нея.

— Момчето я е проследило — каза Гленда, клатейки глава.

— Ще взема Джени и тръгваме след него.

— Не, не трябва!

— Момчето може да проследи как бълха скача от легло на легло. Ще успее да намери пътя обратно. А ако го видят, съмнявам се, че Джорди, ще го сметне за заплаха. — Фрейза поклати глава. — Няма да го видят. Но няколко жени, тичащи наоколо, за да го търсят, ще се забележат отдалече. Не, оставете момчето!

— Сигурна ли си, Фрейза? Той е само на пет.

— Почти на шест. Да тича из земите сам не е безопасно, знам го. Но той има вродени умения. Вярно, че е опасно за него, но може да ни помогне да спасим Илса и децата. Вече го направи веднъж.

— Да, така е. И се моля да е толкова добър, колкото смяташ, за да може да го направи отново. После ще има да обясняваме на Илса как сме позволили едно от безценните ѝ деца да излезе навън само.

Фрейза направи гримаса.

— И да го обясним достатъчно бързо, че да успокоим първоначалната ѝ реакция.

— И каква ще е тя? — попита Гленда.

— Боя се, че ще е жажда за кръв.

— О, боже.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шум в един храст зад Илса я накара да подскочи. Тя огледа мястото зад себе си, но не видя нищо. Казвайки си, че позволява на страховете ѝ да я водят, тя премина през горичката около колибата. Използва ходенето пеша дотам, за да се успокои, да потисне страховете си и да ги зарови дълбоко в себе си. Ако въобще имаше някакъв шанс да спаси децата и себе си, щеше да бъде хладнокръвна и трезвомислеща.

Част от нея вече бе ледено устремена, тази част, която искаше смъртта на похитителите. Беше безжалостна и отмъстителна. Те заплашваха децата ѝ, умишлено застрашаваха невинните им животы. Нямаше да покаже нито капка милост. Ако ѝ се отдадеше шанс, щеше да ги убие, без да се поколебае. Може би ще се разстрои по-късно, но подозираше, че ще получи цялата утеха, от която се нуждае, видеше ли усмивките на дечицата си.

Точно когато стигна до вратата на колибата, тя се отвори и Илса се озова лице в лице с любовницата на Джорди. Жената не носеше наметалото си. Илса бе шокирана, но направи всичко по силите си да го прикрие, отвърщайки на ледения поглед на Маргарет Кембъл. Бледите ѝ сини очи сега не бяха празни. Блестяха с ярост, частица триумф и, както подозираше Илса, с лудост. Трябва да каже на Джилиан, че е била права за гнева.

Сега вече всичко си идваше на мястото. Маргарет беше Скъпоценната любов на Анабел. Дърмот със сигурност щеше да намери спокойствие с тази жена, спокойствие в гроба.

Изведнъж Илса бе осенена от факта, че никой не пазеше пътя, по който дойде към колибата. Маргарет очевидно бе наблюдавала за идването ѝ, но Джорди не стоеше до прозореца да оглежда за някой друг. Очевидно са били сигурни, че ще направи точно това, което са наредили, и не са планирали никаква друга защита. Искаше ѝ се да беше знаела това по-рано. Щеше да доведе цяла армия със себе си.

— Добре дошла, Илса Камерън — каза Маргарет, говорейки високо, за да надвика плача на Финли.

— Мисля, че в момента се казвам Илса Макенрой, или умишлено игнорираш този факт, както игнорираш разума? — попита Илса, борейки се с нуждата да изтича при плачещото си бебе.

— Няма нужда да приемам нещо, което ще се окаже краткотрайно. — Тя отстъпи настрана. — Влизай!

Макар да се изкушаваше да забие един от кинжалите си в Маргарет, докато стоеше така открита и уязвима, Илса успя да се съдържи. Влезе в колибата и огледа обстановката, точно както я бе учил Сигимор. Алис седеше на малкото легло, Кирнак лежеше от дясната ѝ страна. Гръбнакът ѝ се стегна, докато гледаше как Луси се опитва да успокои Финли. Джорди седеше на малка маса, пиеше ейл и ядеше овесена каша, като от време на време поглеждаше към Луси и Финли.

Маргарет затръшна вратата и погледна Луси.

— Не можеш ли да го накараш да млъкне?

— Може би е гладен — каза Луси.

— А може би не му е приятно да го докосваш — промърмори Илса, пристъпвайки напред и взимайки Финли от ръцете ѝ.

Бебето спря да плаче на мига. Илса игнорира изненадата, която Луси, Джорди и Маргарет не успяха да скрият. Започна да гали Финли, докато го успокои напълно. Тя почти се усмихна, когато Луси се отмести, докато слагаше сина си да легне до Алис. Така успя да застане между децата и онези, които искаха да ги наранят. Беше очевидно, че за тях тя не бе по-голяма заплаха от хлапетата. Сигимор щеше да намери това за много забавно.

— Е, изглежда, че ти не си от голяма полза — намръщи се Маргарет към прислужницата.

Илса осъзна какво ще се случи и едва успя да покрие очите на Алис. Луси бе седнала до Джорди. В мига, в който Маргарет проговори, слугинята изглежда се изплаши. Маргарет просто изгледа дълго и настоятелно Джорди. Той сви рамене, обви ръце около гърлото на момичето и преди Луси да успее дори да извика, прекърши врата ѝ. Тялото ѝ бавно се свлече на пода, а той продължи да се храни.

Когато Маргарет си наля вино, Илса потръпна. Пълната липса на емоции, които показва двойката, докато екзекутираха прислужницата,

бе смразяваща. Луси бе изпълнила целта си и те я бяха изхвърлили настрани като непотребен боклук.

Тук нямаше никой, с който може да говори разумно, реши Илса и махна ръката си от очите на Алис и потърка гръбчето ѝ. Момиченцето не бе видяло убийството, но макар да беше още малка, знаеше какво се е случило току-що. Това беше нещо ужасно, от което нямаше как да я предпази. Освен това имаше някои много по-важни неща от сълзите ѝ, с които трябваше да се заеме. Надяваше се по-късно да може да успокои детето.

— Искаш ли вино? — Маргарет попита Илса и се усмихна.

— Не, благодаря ти — отвърна Илса. — Опитах веднъж от виното ти, но то се оказа прекалено горчиво за вкуса ми. — Тя забеляза как Джорди спря да пие ейла си.

— Маргарет? — простена той.

Тя го погледна и въздъхна.

— Джорди, обиждаш ме. Никога не бих се справила толкова добре без помощта и отдадеността ти. Наистина ли мислиш, че ще ти се отблагодаря, като те отровя?

Джорди я изгледа за миг, след това продължи да пие ейла си. Илса се зачуди дали мъжът е толкова сигурен в собствения си чар и вярва, че любовницата му не би го наранила, или е просто глупав. Фактът, че тези които помагаша на Маргарет, свършваха мъртви, трябваше поне малко да го накара да се замисли.

— Алис много прилича на майка си — каза Маргарет, наблюдавайки детето. Тя направи крачка към Алис, но спря и се върна назад, когато Финли започна да проплаква. — Какво не е наред с това дете?

Финли спря да плаче в мига, в който Маргарет отстъпи назад, Илса сви рамене.

— Предполагам, че не те харесва.

— Не говори глупости. Не е плакал, като го взеха от градината.

— Плака — каза Алис и хвърли бърз поглед към мъжа, — но той му запуши устата. Свинята почти задуши брат ми до смърт.

— Затваряй си устата, момиче, или аз сам ще ти я затворя! — кресна Джорди. — Нямам намерение да търпя обидите на копелето на една курва.

Илса видя как Маргарет пребледня и осъзна, че в погледа ѝ заблестя чиста ярост.

— Джорди, не бива да говориш така за лейди Анабел.

— Какво те е грижа? Първата жена на леърда не ти е била никаква — каза той.

— Да, на мен не ми е била никаква и не е значила нищо за мен. Но е била всичко за Маргарет. — Илса насочи погледа си към нея. — Не е ли така, Скъпоценна любов?

— Мислиш се за много умна, нали? — Маргарет поклати глава. — Нямах никаква доказателство.

— Но Дърмот скоро ще има. Той и братята ми ще открият всичко, което криеш. Истината е там, нали, Маргарет? Затова си отишла там преди година и си изпратила убийци след него.

— Сега няма да намери нищо повече, отколкото намери тогава.

— О, мисля, че ще открие. Не си успяла да убиеш всички, които знаят истината. Дърмот няма да се ожени за теб, като се прибере и разбере, че е овдовял. Ще имаш късмет, ако не тръгне да те преследва като бясно животно, каквото си. — Тя се стегна, когато Маргарет изсъска и тръгна към нея, но отстъпи, щом Финли се разплака отново.

— Как караш детето да прави това? — сопна ѝ се Маргарет.

Въпреки, че и самата Илса бе изненадана от поведението на сина си, тя спокойно погали гъстите къдрици на главичката му.

— Не правя нищо. Той просто не те харесва.

— Е, скоро ще е много тихо момченце — промърмори тя и отпи още една глътка вино. — Само трябва да поговоря с Дърмот, за да го накарам да разбере, че това, което са му казали, са само лъжи, грозни лъжи. Мъжът бе напълно готов да се ожени за мен, докато не се появи и не развали всичко. В мен видя всичко, което иска в съпругата си, всичко, което обича в една жена.

— Да, кротка глупачка.

На лицето на Маргарет се появи толкова гневно изражение, че младата жена реши, че е истински късмет точно в този миг Джорди да се разсмее, привличайки вниманието ѝ. Илса бе леко изненадана от факта, че той не се сви пред ядосания поглед, който му хвърли Маргарет. Беше възможно Джорди да мисли, че има по-голяма роля в съдружието им, вероятно знаейки или можейки да направи нещо, с

което да помогне на Маргарет. Илса се съмняваше, че жената мисли така.

— Мислиш, че ти му подхождаш повече, нали? — сопна ѝ се Маргарет, насочвайки отново вниманието си към Илса. — Ти, с отвратителната ти коса, ти, която имаш повече кости, отколкото плът по тялото си? И всички тези червенокоси братя, които не знаят какво е съобразителност?

— Да, и по-добре да не забравяш за братята ми, Скъпоценна любов. Те са четиринадесет и имам двойно повече братовчеди, които няма да спрат, докато не разберат кой е убил мен и синовете ми. Трябва да знаеш, че няма да намерят покой, докато не те заровят в плитък гроб. Ще бъдат непоклатими.

— Маргарет?

За миг Илса реши, че Джорди смята да обсъди проблема, който ще представляват всички тези Камерън, но тогава видя изражението му. Той се бе изпотил, а лицето му бе по-бледо от ленен чаршаф. Очите му бавно се разшириха и той осъзна, че е бил предаден.

— Предлагам ти да побързаш и да повърнеш — каза Илса. — Няколко дузини пъти.

— Мръсна кучка! — извика, а гласът му бе дрезгав от болката, докато се опитваше да се изправи.

— Не аз съм тази, която е мръсна — изсумтя Маргарет. — Трябваше да си платиш, задето ме омърси.

— Омърсил съм те? — Джорди най-после се изправи на крака, само за да залитне назад, да се удари в стената и да се срине на пода. — Бяхме любовници. Ти беше тази, която ме отведе в леглото си. Какъвто съм глупак, ти позволих да ме прелъстиш.

— Господи, не ми го припомняй. Толкова се чудеше дали да ми помогнеш. — Маргарет сви рамене. — Да те оставя да спиш с мен беше средството, с което да те отърва от колебанието ти. Нищо повече. Наложих се да предприема толкова драстични мерки, само за да накарам онова копеле Дърмот Макенрой да си плати за смъртта на моята Анабел. Мисли за това като жест на милосърдие от моя страна.

— Милосърдие?

— Да, ще страдаш по-малко, отколкото ако те обесят за това, че си убил лейди Илса и децата ѝ.

— Ти си луда — каза той, наблягайки на всяка дума.

— Нима едва сега го забеляза? — попита го Илса. — Не се ли зачуди поне веднъж защо тя иска да отмъсти на Дърмот за смъртта на първата му жена? Не помисли ли, че това е прекалено смела постъпка за жена?

— Каза ми, че обича Анабел като сестра — каза Джорди.

— Не мисля така. Маргарет е била Скъпоценната любов на Анабел, били са любовници дълги години. Тя вини Дърмот за смъртта на Анабел, но именно отварата, която Маргарет ѝ е дала, я е убила. Ще гориш в пъкъла за нищо.

— О, аз се бях запътил натам още преди да срещна тази кучка. По дяволите — прошепна той, — тя стигна до меча ми.

Илса се напрегна, виждайки как Джорди посегна към Маргарет, която тъкмо извади меча от ножницата му, но не успя да я достигне на време. Тя бързо избяга от обсега му, когато той се опита да я хване за глезена, и той се срина на пода със стон. Присви се на пода, подобно на малко дете, и Илса осъзна, че скоро ще е мъртъв. Начинът, по който Маргарет държеше меча и гледаше към нея, ѝ подсказа, че тя може да е следващата, ако не измислеше нещо.

* * *

Нанти тъкмо излизаше от конюшната заедно с Том, чудейки се как ще обясни това, което откри на Илса, когато хвърли бегъл поглед към портите. Мъжете, които бяха на пост, ги затваряха, когато слънцето започваше да залязва, но сега ги отвориха отново. Точно когато забърза натам, за да види какво се случва, през вратите премина Дърмот, следван от Тейт, Сигимор, мъж, който бе пълно копие на Сигимор, и още четирима червенокоси гиганта.

— Върна се по-скоро, отколкото планираше — каза Нанти, когато Дърмот слезе от коня. — Откри ли нещо?

— Да — отвърна Дърмот и представи Съмърлд и Лиъм на Нанти и Том, след което се намръщи на малката група жени, които се бяха насочили към тях. — Спомняш ли си Пейтън, братовчеда на Джилиан, Нанти?

— О, да — брат му огледа Лиъм за момент, след това всички жени, които го гледаха. — Ох!

— Мисля, че този може да е по-лош. Можем ли да ви помогнем?
— попита той жените.

Жените започнаха да мърморят смешни оправдания за това как трябва да видят Гленда или някой друг в крепостта. Нанти се разсмя.

— И мисля, че ще останат за известно време. О, намерих слугинята. — Той млъкна, когато се приближи млада прислужница, за да им предложи ейл. Тя сервира на всички, но не откъсваше поглед от Лиъм. — Може да има някои преимущества Лиъм да е тук — каза Нанти, отпивайки от ейла си, докато гледаше как Сигимор се мръщи на слугинчето.

След като отпи голяма глътка ейл, Дърмот погледна Нанти.

— Каза, че си намерил слугинята. Мъртва ли е?

— Да, с прерязано гърло — отвърна Нанти. — Току-що се връщам от мястото, където намерихме тялото. Е, по-скоро от църквата, където я погребяхме. Била е убита, или защото знае прекалено много, или защото убиецът е искал да ни поведе по грешна следа.

— Може да е всяко от двете. Маргарет Кембъл е Скъпоценната любов.

— Господи, точно тази слугиня дойде с нея. Както и още една. Мисля, че се казваше Луси. Маргарет ли наистина е врагът ти?

— Трудно е да повярваш, нали? — Дърмот разказа на Нанти всичко, което бе открил за жената, за която едва не се бе оженил.

— Тя заблуди всички ни. Дори и Джилиан в някаква степен.

— Е, Джилиан се опита да ме предупреди, но не можеше да обясни защо Маргарет я тревожи. Ако се бях оженил за нея, нямаше да оцелея дълго.

— Татко! Татко!

Дърмот се обърна, за да види Одо да тича към него от далечния край на крепостта, там, където беше градината. Когато детето се хвърли в краката на Дърмот, Гай, Фрейза, Гленда и Джени изскочиха от крепостта и хукнаха към тях. Той забеляза, че двете по-възрастни жени и Гай поздравиха Лиъм, но нищо повече. Джени обаче изглеждаше като поразена. Ледена тръпка премина през тялото на Дърмот, когато осъзна, че това не е посрещане за добре дошъл. Нещо не беше наред.

— Илса? — попита той.

— Не е тук — каза Гай и бързо разказа на Дърмот всичко, което се бе случило.

— И я оставихте да отиде сама?

— Трябваше да отиде — каза Гленда. — Времето изтичаше, а тя не успя да измисли друг план, или поне не такъв, който да не застраши децата. Лейди Илса направи това, което ѝ казаха, но също така каза да изпратим след нея някой по-късно, защото тя ще държи вниманието на Джорди и жените насочено към себе си.

Беше голям удар да разбере, че е грешал толкова за Джорди, но Дърмот прогони болката.

— Добре, къде е отишла? — Той не хареса погледите, които жените си размениха.

— Тя не ни остави малката карта — каза Гай. — Мислим, че го направи нарочно, за да не я последва никой.

— Значи Илса е сама с Джорди и Маргарет.

— Маргарет! — извика изненадано Фрейза.

— Да, Маргарет — каза Дърмот. — Ще ви обясня по-късно, сега трябва да открия къде е глупавата ми жена.

— Аз знам къде е, татко — каза Одо, поглеждайки нагоре към него. — Проследих я — добави, хвърляйки притеснен поглед към Фрейза.

— Ще обсъдим това по-късно — обеща му тя.

— Къде е майка ти, синко? — попита го Дърмот.

— В малката къща, в която се наведе под леглото — отвърна Одо.

— Като я проследи дотам, бързо ли се върна тук?

— Да, татко. Много, много бързо.

Дърмот клекна пред момчето и го прегърна, преди да го хване за раменете и да го погледне.

— Искам да помислиш добре, момчето ми. Видя ли други мъже около колибата, стражи, като тези в Клакхтром?

— Не, татко. Нямахме никой. Мама отиде направо пред колибата. Дори на вратата нямахме мъж. Една жена я отвори и мама влезе вътре. Татко, беше онази дама, за която щеше да се жениш, преди мама да дойде у нас. Защо тя иска да нарани мама, Алис и бебетата? Защото избра да се ожениш за мама, а не за нея?

— Това е една от причините, смело момче. Ако имаш други въпроси, може да ми ги зададеш по-късно. Когато доведе мама, братята и сестра ти у дома. — Той целуна Одо по бузата и нежно го побутна

към Фрейза. — Било е грешно да излизаш сам навън и ще поговорим за това, когато се върна — каза той и се изправи. — Но се справи добре, мой малък рицарю. — Той погледна Гай. — Сигурна ли си, че беше Джорди?

— Да, милорд — отвърна Гай. — Носеше маска, но беше той. И Илса потвърди подозрението ми с това, което бе видяла. Проследила Джорди, когато се измъкнал от Клакхтром. Отишъл в онази колиба, за да се срещне с жената. Сега е ясно, че са планирали отвличането на децата, но Илса се заблудила. Помислила, че това било само любовна среща и не бързала да се върне у дома, и се обвиняваше за това.

— Господи, някой от това семейство стои ли там, където му наредят? — извика Нанти. — Оставям я за няколко часа и тя хуква навън сама и без охрана.

— Това ме кара да мисля, че вероятно тялото на слугинята се е появило точно сега, само за да те измъкне от Клакхтром — каза Дърмот.

Нанти потръпна.

— Очевидно беше, че е умряла в деня, в който изчезна, или най-много ден по-късно. Дори не ми хрумна, че някой иска да ме отдалечи от крепостта.

— Проработило е. — Дърмот погледна към Сигимор. — Мисля, че ще ни трябват отпочинали коне.

— Ще ги доведе — каза Нанти и с помощта на Том отведе конете, с които бяха пристигнали.

Сигимор гледаше как жените отвеждат Одо.

— Ако някога решиш да дадеш момчето да се обучава в чужд дом, ще бъда горд да го взема. Не вярвам в практиката да се изпращат децата при чужди хора, които да ги възпитават, но на някои им се отразява добре да бъдат тренирани някъде другаде.

Дърмот изгледа Сигимор за момент.

— Не се ли тревожиш за Илса поне малко?

— Много повече от малко. Затова искам да говоря за нещо друго. — Той сви рамене. — Помага да възпирам жаждата за кръв. Мъжете не могат да разсъждават трезво, когато са безпомощни.

Съмърлд кимна.

— А когато започнем да мислим трезво, осъзнаваме, че нашата Илса не е някое сладко, срамежливо девойче, което мисли, че ножът

служи само за хранене. Тя е Камерън. Няма да позволи да наранят нея или децата, без самата тя да пролее кръв.

— Може да победи лесно Маргарет — каза Дърмот, — но Джорди е голям мъж.

— Ти също, но те събори по задник на земята — посочи Тейт.

— Освен това е умна и цял живот се е занимавала с по-големи и по-силни от нея мъже — каза Съмърлд. — Не мислиш, че е оцеляла около нас, като е била сладка и се е усмихвала красиво, нали? Момичето е в опасност, в това няма съмнение, и не е сигурно дали ще спечели тази битка. Но те уверявам, че е отишла там въоръжена, планирайки всяка своя стъпка и ще наблюдава внимателно за всяка слабост. А аз съм сигурен, че този твой враг има едно сериозно слабо място.

— И какво е то? — попита Дърмот.

— Всеки, който я погледне, мисли, че нашата Илса е слабо девойче, което може да бъде съборено на земята от един по-силен повей на вятъра.

Съмърлд и братята му бяха прави, помисли си Дърмот, и усети как страховете му леко се успокоиха, достатъчно, че да избутат напред силата и трезвата мисъл, от която имаше нужда. Илса беше слабичка и деликатна, и все пак много силна. Много пъти бе чувствал силата на тялото ѝ. Тя беше умна и щеше да знае, че трябва да разсъждава трезво и разумно. Любовта ѝ към децата и нуждата ѝ да ги защити щяха да я държат концентрирана и непоклатима. Всичко, което ѝ трябваше, бе Джорди и Маргарет да направят само една малка грешка, за да ѝ дадат шанс да оцелее.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Направи голяма грешка, Скъпоценна любов — каза Илса, нежно избутвайки децата зад себе си, притискайки ги към стената.

— Нима? — Маргарет погледна към меча в ръката си и се усмихна на Илса. — И каква ще да е тази грешка?

— Уби единствената истинска заплаха за мен.

— Не мислиш, че това оръжие е заплаха?

— Не и в твоите ръце.

— Използвала съм го и преди. — Погледна Алис. — Ще ми е мъчно да я нараня. Толкова прилича на моята Анабел. Сякаш продължава да живее в детето си.

— Боже, надявам се да не е така. Анабел е била зла. Използвала е хората. Използвала е и теб, Скъпоценна любов.

— Ти не я познаваше — сопна ѝ се Маргарет. — Никога не би могла да я разбереш. Тези мъже, тези свине, мислеха, че са я победили, но тя ги надви. Накара ги да се влачат по корем, разобличавайки слабостите им пред света. Да, тя ги използваше, но обичаше мен — заяви Маргарет. — Бих искала да пощадя детето и да го отгледам като свое, но това е невъзможно. За да отмъстя на Дърмот, всички вие трябва да умрете.

— И след като уби Джорди и Луси, как смяташ да обясниш смъртта ни?

— О, ще направя така, че да изглежда, че Джорди те е убил, след което се е отровил. Вината го е накарала да посегне на себе си. Може да оставя и малка бележка с признанията му. Все пак и Луси е мъртва и не бива да го забравям.

— О, не, не бива. Но не си ли се замисляла, че аз мога да имам някаква възражения относно плана ти? Да не би да си мислиш, че ще стоя и ще държа косата си настрана, за да не ти пречи, докато избираш как да ми прережеш гърлото?

Илса видя как Маргарет все повече се ядосва и знаеше, че планът ѝ работи. Изненада я малко, тъй като не го бе очаквала да стане

толкова бързо. Надяваше се Маргарет да се ядоса толкова много, че ще действа, без да мисли, жадна да пролее кръвта ѝ. Тогава Илса щеше да избяга навън, карайки Маргарет да я последва. Още по-важно бе да я отдалечи от децата, за да може без да се бои да използва собствените си оръжия. Беше план с малък шанс за успех, но изглежда бе грешала.

— Не осъзнаваш ли, че дребният ти животец е в ръцете ми? — изсъска ѝ Маргарет.

— Това, което разбирам, е, че си се побъркала още преди години. Не се боя от теб. Не си повече от една курва-убийца, също като любовницата ти Анабел.

Гневът на Маргарет изригна толкова силно и бързо, че Илса една не изпусна шанса си, което щеше да има фатален край. Бързо хукна към вратата, когато Маргарет тръгна към нея с вдигнат меч. Лудата жена я последва, проклинайки. Илса се бе подготвила да тича надалеч, но тогава я чу да се препъва. Обърна се, надявайки се да се възползва от ситуацията, но Маргарет вече се бе изправила с меч над главата си. Илса плъзна ръка в скрития джоб на полата си, хващайки една от камите си. Сега вече можеше да извади оръжията си и да се бие. Макар че не искаше да наранява Маргарет, ако се наложеше, щеше да го стори. Очевидната лудост на жената беше стопила желанието на Илса да причини смъртта ѝ.

* * *

— Маргарет ще я убие — каза Дърмот.

Той понечи да излезе от горичката, която обграждаше колибата, но Сигимор го дръпна назад.

— Ако се покажеш сега, може да я разсееш и със сигурност ще бъде убита.

Дърмот не помръдна повече, погледът му беше насочен към Илса, когато попита:

— Къде е Джорди? А Луси?

— Избягали са, или вече са мъртви. Ако бяха тук, щяха да гледат. Не мисля, че Илса щеше да успее да изведе Маргарет навън, ако Джорди беше все още там и можеше да помогне.

— Да, мисля, че си прав. Значи децата ми може да са сами в колибата.

— Да, би трябвало. Затова Илса примами Маргарет навън. Така е можела да извади собствените си оръжия и да се бие, без да се тревожи, че децата може да пострадат. — Сигимор погледна към колибата и се усмихна широко. — Създал си няколко много умни деца, Макенрой.

Дърмот се намръщи, проследи погледа на Сигимор и едва не възкликна. Алис излизаше от колибата, влачейки одеяло върху, което лежаха синовете му. На момиченцето никак не му беше лесно, мъчейки се да дърпа одеялото след себе си. Беше много тежко за толкова малко момиченце, но тя изглеждаше доста решителна.

— Елате! — нареди Сигимор. — Мисля, че ще е безопасно да заобиколим и да минем зад колибата.

След като погледна още веднъж към жена си, Дърмот последва останалите. Искеше да изтича долу и да сложи край на заплахата, пред която бе изправена Илса, но се насили да приеме преценката на роднините ѝ. Те познаваха силата и уменията ѝ по-добре от него. А през това време той можеше да помогне на децата си.

Докато стигне до Алис, тя вече плачеше тихичко и бе цялата издраскана от многото падания, но продължаваше да се бори да отведе братята си по-далеч от колибата. Очичките ѝ се разшириха, като го видя заедно с останалите, но изпълни заповедта му да мълчи. Миг покъсно той я притискаше в прегръдките си, докато Сигимор внимателно преглеждаше близнаците за наранявания.

— Те искаха да наранят братята ми, татко — каза тихо Алис.

— Ти си много смело момиченце, задето се опита да ги спасиш — каза ѝ той шепнешком.

— Одо казва, че трябва да се грижим един за друг.

Лиъм излезе от колибата, приближи до тях и каза.

— Само Маргарет е останала.

— Мисля, че Джорди счупи нещо в Луси — каза Алис. — Мама ми покри очите, затова не го видях.

— А Джорди? — попита Дърмот.

— Помниш ли, когато ни каза, че мама е болна, защото е пила лошо вино? — Дърмот кимна. — Мисля, че Джорди пи лош ейл. — Тя

погледна към предната част на колибата. — Сега ще помогнеш ли на мама?

— Да, сладка Алис, ще ѝ помогна.

— Аз ще остана с децата — каза Нанти.

— Дали младата дама ще желае да донесе мокра кърпа, с която да почистя раните ѝ? — Лиъм попита Алис.

След като Дърмот я пусна, Алис седна на одеялото и погледна Лиъм.

— Да, сър. Имам мръсотия по себе си и не ми харесва.

Дърмот последва близнаците Камерън и Тейт от другата страна на колибата, докато двете жени се появиха в полезрението им. Докато гледаше съпругата си, младият мъж реши, че не съществува нищо, което може да отвлече вниманието на Илса от противника и меча му. Тя имаше съсредоточеното, бдително държание на воин, чакащ знак за опасност или възможност да удари. Сигимор извади кинжала си и Дърмот се почувства леко изненадан от чувството на спокойствие, което усети. След това осъзна колко удобно се чувства покрай братята на Илса. Нямаше никакво съмнение, че братът на жена му ще използва кинжала със смъртоносна точност в мига, в който помисли, че може да има опасност за живота на Илса. Засега мълчаливо се съгласиха да видят как ще се справи с Маргарет.

* * *

— Свали меча, Маргарет! — каза Илса. — Не искам да те убивам.

Маргарет се изсмя.

— Как ще ме убиеш? Ще ме удавиш в собствената си кръв ли? Аз имам меч.

Илса извади кинжалите си.

— А аз не съм невъоръжена. Докато успееш да вдигнеш меча си, мога да забия кинжала дълбоко в сърцето ти. — Кимна, виждайки, че Маргарет се намръщи несигурна. — Свали меча. Няма да позволя да те обесят за това — обеща тя, надявайки се Дърмот да се съгласи. — Може да те изпратим при баща ти, той ще се погрижи за теб.

— Баща ми? — Маргарет се засмя, но звукът не беше весел. — Баща ми не може и няма да ме защити. Никога не ме е защитавал. Не ме предпази от собствения си брат, нали? Нито от братовчедите му. Нито от пианите си приятели!

Явно беше грешна тактика да говори за баща ѝ, помисли си Илса. Ето как бе полудяла Маргарет. Илса можеше да плаче за изплашеното, малтретирано дете, което е била, можеше да намери милост за обърканата, изплашена жена пред нея, но ако я принудеше, щеше да я убие. Но не бе сигурна дали другата жена го осъзнаваше.

— Трябва да си отмъстя — каза Маргарет. — Дърмот отне Анабел от мен. Аз ще отнема теб от него.

— Ти сама си ѝ дала отварата, която я е убила.

— Мъжът щеше да има още едно дете от нея, но нямаше да го приеме за свое! Това щеше да я посрами.

— Жената е носела копелето на друг мъж, ако е била посрамена, то го е сторила сама, държейки се като курва.

— Не! Ти не я познаваш! Тя беше воин. Показваше на мъжете собствените им слабости и глупост. Тя ги завладяваше, бяха стотици. Можеше да накара дори най-набожните мъже да я пожелаят, показвайки им, на тях и на целия свят, че не са по-добри от зверовете.

— Мислиш си, че е водила голяма битка, карайки мъжете да се възбуждат? Не са нужни кой знае колко големи способности за това. Един мъж може да се събуди сам в леглото и твърд като камък, само защото насън е видял женски гърди. Да накара мъжете да спят с нея не е голяма победа. Ако мъжът е достатъчно зажаднял, ще спи и с най-грозната жена, дори тя да има циреи по задника си. Просто леко ще примижи. Може би тя е лъгала и самата себе си. Не знам защо е правела това, което е правела, но това не е никаква победа. Наистина ли си готова да умреш заради тези лъжи?

— Тя не ме е лъгала! Правеше всички тях за смях и затова е мъртва!

Маргарет хукна към нея, но Илса бе готова. Дръпна се настрани и я препъна. Мечът падна от ръцете на жената и двете се хвърлиха една към друга в ръкопашен бой. Илса се оказа въввлечена в жестока битка. Маргарет нямаше умения, но се биеше като гневна жена. Илса се почувства като млад воин, изправен пред по-голям и по-силен

противник... играещ мръсно. Само след миг закова жената под себе си на земята.

Докато си поемаше дъх, игнорирайки пищящата и риташа фурия, Илса погледна към колибата. С крайчеца на окото си забеляза позната глава със светла коса. Вече не беше сама. Надяваше спасителите ѝ да са пристигнали едва сега, в противен случай щяха доста да ѝ се подиграват и да я подкачат.

— Маргарет — каза тя, — мога да те убия. Вече би трябвало да си го разбрала. Имаш шанс да живееш, макар че сигурно ще те изпратят при монахините. И все пак, ще си жива. Предаваш ли се?

— Да — каза Маргарет. — Предавам се.

Илса се изправи внимателно, без да откъсва поглед от жената. Осъзна, че по време на битката е изпуснала кинжала си и веднага измъкна втория от ръкава си. Маргарет преди минути бе казала на Джорди, че не би го отровила, а стори именно това. По тази причина Илса много добре знаеше, че думата ѝ няма тежест.

В мига, в който отстъпи и жената се изправи на крака, осъзна, че няма да бъде лесно. Маргарет също държеше кама и се смееше. Проклинайки тихо, Илса поряза ръката ѝ, карайки я да простене и да изпусне кинжала. След това я удари в челюстта. Разтърси ръката си, за да прогони болката, а Маргарет се срина на земята.

Илса я погледна, за да се убеди, че е в безсъзнание и се обърна да отиде при децата си. Братята ѝ и Дърмот тъкмо се задаваха иззад колибата, когато чу тих шум от движение зад себе си. Беше направила грешка, трябваше да вземе кинжала от Маргарет. Сега нямаше никакъв избор. Стоеше между мъжете и жената, затова те не можеха да поемат тази тежест, заради нея. С тежка въздишка тя се обърна и хвърли ножа.

Маргарет замръзна, кинжалът бе все още в ръката ѝ, когато се наведе да види оръжието, забито дълбоко в гърдите ѝ. Бавно, тя се срина на колене. Когато Илса пристъпи към нея, тя леко се свлече по гръб. Когато погледна в очите на Маргарет зад студената им синева видя мъглата на смъртта.

— Казах ти, че мога да те убия — каза Илса. — Защо не ми повярва?

— О, но аз ти повярвах — прошепна Маргарет.

Значи тя я бе избрала за свой езекутор, помисли си Илса, наведе се и нежно затвори безжизнените очи на Маргарет. Дърмот стигна до

нея и я прегърна силно. Тя се притисна към него и погледна към братята си. След миг малко тяло се обви около краката ѝ и Илса се усмихна на Алис. Лиъм и Нанти носеха близнаците.

— Как ме намерихте? — попита тя, измъквайки се от обятията на Дърмот, за да вдигне Алис.

— Одо те е проследил — каза Дърмот, заставайки така, че Алис да не може да види тялото на Маргарет, докато близнаците Камерън го носеха към колибата.

Илса поклати глава и нежно погали гърба на Алис. Детето се бе вкопчило в нея, но не изглеждаше много изплашено. Младата жена се молеше да не ѝ останат никакви белези от случилото се. Тогава забеляза драскотините по ръцете и краката на детето.

— Какво си направила, миличка? — попита тя, поглеждайки раничките по-внимателно. Забеляза, че някой вече се е погрижил за тях.

Дърмот се усмихна и погали косата на Алис, докато разказваше на Илса какво е направило детето.

— Тя е много умно и смело момиченце.

— О, да. — Илса целуна челото на Алис. — Справила си се много добре, малката ми. Наистина много добре.

— Може ли вече да се прибираме у дома? — попита Алис.

— Тейт, Лиъм и аз може да ги отведем в Клакхтром — каза Нанти. — Не мисля... — Той се поколеба поглеждайки към колибата.

Там имаше тела, за които трябваше да се погрижи, осъзна Дърмот. Джорди и Луси просто можеха да бъдат погребани в гората, но Маргарет имаше роднини, които щяха да я търсят и да се чудят какво се е случило с нея. Трябваше да я върне на братовчедка ѝ и да обясни какво се е случило с нея. Нямахше да е лесно, помисли си той, докато целуваше жена си и дъщеря си по бузите.

— Да — каза той. — Имаме да свършим малко работа.

— Дърмот — започна Илса, — Маргарет...

— Научих всичко за нея в Мюлейдън. Не беше голяма изненада. Затова се върнахме, след като прекарахме само един ден в Дъбхайдленд. Ще ти разкажа всичко по-късно — той я целуна отново и отиде при близнаците Камерън в колибата.

Илса скоро се озова на седлото пред Лиъм с Кирнак на ръце, яздейца обратно към Клакхтром. Почувства се много изтощена и то не

само заради всичко преживяно днес. Сега по ръцете ѝ имаше кръв, и без значение дали Маргарет го заслужаваше или не, нямаше лесно да се справи с този товар.

— Нямаше никакъв избор — каза Лиъм. — Истината е, че мисля, че тя искаше да го направиш.

— Така е — каза Илса. — Точно преди да умре, ми го каза. И ще го приема. Почти успях да го приема. И мисля, че беше милост от моя страна. Тя беше наистина луда. Нямаше как да я вразумя, да ѝ покажа колко грешни са били нещата, в които вярваше за Анабел и във всичко, което жената бе сторила.

— Да — Лиъм замълча за момент, преди да каже: — Всъщност, имам няколко въпроса относно някои от твоите вярвания. Грозна жена с циреи по задника?

Илса видя Нанти и Тейт да се хият и въздъхна. Всички са били там и са я чули, точно както се боеше. Сега щяха да започнат да я подкачат. Въздъхна отново, този път драматично и се усмихна. Със сигурност много скоро щеше да се подразни, но засега се радваше, че има какво да я разсейва.

* * *

Дърмот беше изтощен, но въздъхна облекчено, когато излезе от стаята за къпане и се насочи към спалнята си. Денят бе по-скоро триумф, отколкото трагедия, но той не бе сигурен дали ще има сили дори да прави любов със съпругата си. Срещата с роднините на Маргарет бе минала много по-лесно, отколкото бе очаквал. Жената го увери, че няма да има никакви опити да бъде отмъстено, Маргарет ще бъде погребана тихо и забравена.

Той се намръщи, осъзнавайки, че братовчедката не бе никак изненадана от лудостта ѝ. Дърмот се зачуди дали бащата на Маргарет е подозирал, че дъщеря му не е с всичкия си. Ако е било така, той никога не е трябвало да опитва да омъжи момичето за него. Младият мъж реши да не си блъска ума над това, но занапред да бъде внимателен, ако има вземане-даване с Лезли Кембъл. Надяваше се обаче, че след тази трагедия повече никога няма да се срещне с бащата на Маргарет.

Другото нещо, което го тревожеше, освен странната смес от изтощение и напрежение, бе едно голямо разкритие. Той обичаше жена си. Имаше такова подозрение, когато остатъка от паметта му се върна в Мюлейдън, но сега вече бе сигурен. Първият миг, в който я видя изправена пред Маргарет, която държеше меч в ръка, затвърди това, което бе започнал да чувства, след като си спомни първия път, когато правиха любов. Бе убеден, че животът му няма да е никак хубав, ако Илса не е до него.

Преди тя също го обичаше, но сега не бе сигурен дали е така. Беше я наранил. Още помнеше болката в погледа ѝ, и то ясно, когато умишлено я бе обиждал, отхвърляйки онова, което сега знаеше, че е било любовта ѝ. И макар да не го знаеше със сигурност, подозираше, че щетите, които бе нанесъл са значителни. Дърмот силно се надяваше да ги оправи. Много се боеше, че може да е убил любовта, от която сега се нуждаеше, както се нуждае от въздуха, който дишаше.

Щеше да му се наложи да ухажва жена си, реши той, влизайки в спалнята и поглеждайки към леглото. Не беше нещо, в което бе особено опитен, но щеше да даде най-доброто от себе си. Когато чувствата помежду им бяха толкова несигурни, той не смяташе, че ще е разумно да започне да ѝ декларира любовта и нуждата си от нея. Щеше да му се наложи да действа бавно, да ѝ покаже, че ѝ се доверява, и да спечели отново обичта ѝ.

Свали дрехите си тихо и се настани в леглото, придърпвайки я към себе си. Там ѝ беше мястото, в обятията му. Една част от него го бе знаела от самото начало, но се бе борил с това чувство. Сега, той искаше и Илса да го научи.

— Дърмот? — промърмори Илса, обръщайки се в ръцете му и целувайки го сънено по брадичката.

— Да, извинявай, че те събудих — каза той, осъзнавайки, че не е толкова изтощен, колкото си бе мислел.

Тя се сгуши по-близо до него и започна да гали гърдите му.

— Имаше ли някакви проблеми, като отнесе тялото на Маргарет при братовчедка ѝ?

— Не. — Той помилва гладкия ѝ гръб и се усмихна, когато тя простена от удоволствие и се притисна по-силно към него. — Братовчедка ѝ не бе особено изненадана от това, което бе направила Маргарет.

— Семейството ѝ е знаело, че е луда?

— Боя се, че да, но това сега е без значение.

— Умряха трима души, един, от които вероятно бе невинен, и много други бяха изложени на опасност. Мисля, че има значение.

— Всъщност, има голяма вероятност лейди Огълви да е била убита от Маргарет. — Продължи да я милва, докато ѝ разказваше какво бе научил в Мюлейдън.

— Господи! — прошепна тя. — Няма как да не се зачуди човек как нещата са стигнали толкова далеч, без никой да сложи край.

Беше леко изненадващо, че страстта още пулсира в тялото ѝ, въпреки ужасната тема, която обсъждаха. Тя реши, че е така, понеже днес се бе изправила пред смъртта и оцеля. Топлината на тялото му и горещината от докосването му успяха да прогонят студа, който се бе вкоренил в костите ѝ. Тук, в прегръдките му, беше животът и страстта, която изпитваше, беше неоспоримото доказателство за това.

— Ако бях на твое място, в бъдеще нямаше да се доверявам на Лезли Кембъл — каза тя и простена тихо, когато той облиза едното от зърната ѝ през материята на нощницата.

— Нямам намерение да му се доверявам.

Дърмот свали нощницата и нагласи тялото ѝ под своето.

— Нямаше ме цяла седмица.

Илса целуна силната му шия.

— Забелязах, че те няма.

— Усещах болезнена липса до себе си, особено нощем.

— Какво? Нима братята ми не ти правеха компания? — Илса плъзна ръката си надолу и погали ерекцията му, наслаждавайки се на леките звуци на удоволствие, които той издаваше.

— Те със сигурност не можеха да ми предоставят компанията, за която копнеех. — Целуна нежната кожа между гърдите ѝ. — Освен това не миришат толкова сладко.

Тя се изкиска, но смехът ѝ бързо се превърна в стон, когато съпругът ѝ захвапа леко зърното, преди да го засмучи. Илса сплете пръсти в косата му и се отдаде на глада, който той насищаше с нея. Точно от това имаше нужда, а изглежда, той също. Поне тук все още си подхождаха много добре.

Любовната игра бързо нарасна, ставайки бурна и дива. Илса не можеше да се насити на вкуса му или на чувството да го усеща до себе

си. Дърмот също се държеше така, сякаш е изгладнял за нея. Когато най-после той съедини телата им с един силен тласък, тя повече не можеше да се въздържа, потапяйки се в сладката забрава, с която винаги я даряваше. Тя го прегърна силно и той се присъедини към нея в удоволствието.

— Сега вече съм истински изтощен — промърмори Дърмот, когато най-после успя да се повдигне на ръце, да се отърка у нея и да завре нос в косата ѝ.

— Братята ми не успяха ли да те изтощят? — попита тя сънено и се ухили, щом чу стона му.

— Братята ти могат да изморят и светец. Бях повече от удивен, когато за пръв път влязох в Дъбхайдленд — каза той и разсеяно погали стомаха ѝ. — През целия си живот не бях виждал толкова червенокоси мъже на едно място. Едва не ослепях. — Усмихна се, когато Илса се изкиска. — В началото не ме посрещнаха много топло, но Сигимор им обясни всичко.

— О, боже!

— Да, и макар почти всичките ти роднини да ме приеха след това, имаше няколко, които очакваха всеки момент да стана кривогаз и да ми текнат лигите. — Засмя се заедно с нея, след това я целуна по шията и затвори очи. — Всичко свърши, Илса.

— Да, краят беше тъжен, но все пак донесе облекчение.

— Сега ще можем да спрем да се оглеждаме през рамо и просто да живеем живота си. Сега ще имаме време да се погрижим брака ни да потръгне.

Илса го изчака да продължи, но чу тихото му похъркване. Тогава напрежението, което я бе сграбчило, изчезна и тя въздъхна. Трябваше да очаква да каже нещо и ситуацията да се измени, след като бе върнал спомените си и врагът им бе победен. И все пак всяка промяна я караше да се чувства несигурна, а тя не разбираше напълно защо е така.

Бракът им не бе идеален, но беше по-добър от много други. Споделяха изгаряща страст, а малко по малко и други неща. Вече имаха огромно семейство и много приятели. Сега им предстоеше да създават нови приятелства с хората в Клакхтрон, тъй като той нямаше повече да подозира всеки, че е предател или враг. Тя не знаеше какво

друго биха могли да бъдат според съпруга ѝ и осъзна изненадана, че не иска да знае.

Какво се бе случило с мечтите и надеждите ѝ, зачуди се тя? Дали и те не бяха изчезнали в деня, в който влезе в църквата и го видя готов да се ожени за друга жена? Дали болката и гневът не бяха родили страх, който тя осъзнаваше едва сега? Имаше много неща, които трябва да приеме, преди да е готова за още промени. За нещастие, имаше чувството, че Дърмот няма да ѝ даде никакво време.

Това беше толкова типична мъжка постъпка, реши тя намръщено. Сега умът му бе спокоен, врагът му — мъртъв и вече бе готов да обърне внимание на жена си и брака им. В елементарния му ум всичко беше много ясно и просто.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, осъзнавайки, че сама се самонавива. Беше късно, бе изтощена и не беше време да мисли за нещо толкова важно като брака ѝ. Или нещо толкова сложно като собствените ѝ чувства, реши тя с уморена въздишка и затвори очи. Щеше да отдели време да мисли за това на сутринта.

Илса отпусна ръка в долната част на корема си и почувства лек прилив на болка и тъга заради детето, което насила бе убито в утробата ѝ. Дърмот бе започнал да става добър баща и тя искаше да му даде още едно дете. Гленда ѝ бе казала за начини, по които да задържи семето му в утробата си и Илса бе решена да се възползва от тях. Беше взела решението да го направи, защото не знаеше дали би се случило по естествен начин отново, нито пък какво чувства и иска Дърмот. Но засега май щеше да задържи изпълнението на това решение, тъй като самата тя вече не знаеше желанията си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не разбирам защо правим това — оплака се Гай.

Илса въздъхна, решавайки, че вече са достатъчно далеч и мъжете на защитните стени не могат да ги видят. Тя помогна на Гай да се качи на коня си, след това яхна своя и нагласи одеялото, в което спеше Кирнак, на гърдите си. Вероятно нямаше нужда да се измъкват тайно от Клакхтром. Никой не би я спрял, нито пък ще ѝ задава някакви въпроси, тъй като вече не се нуждаеше от охрана по всяко време. Надяваше се тихото ѝ измъкване да попречи на Дърмот да разбере какво е направила и да не я търси поне няколко часа.

— Казах ти, че този мъж ме влудява — каза Илса и подкара коня си напред.

— Ухажва те — посочи Гай и я последва. — Ухажва те и то много добре вече два дни.

— Знам, но защо?

— Може би защото вече иска да сте повече от партньори в леглото?

Илса игнорира това.

— Не мога да мисля покрай него.

— Ухажването ти пречи да мислиш ли? Предполагам, че точно в това е смисълът на цялата работа.

През последните два месеца Гай бе станала много уверена и силна, помисли си Илса. Беше доволна, че момичето се възстановява толкова добре. Но в момента някак ѝ липсваше старата срамежлива и мълчалива Гай.

— Трудно е да го обясня. Мисля, че вече бях приела начина, по който се развиваше брака ми. Всеки миг, в който остана сама и се опитам да осъзная какво ме тревожи, Дърмот се появява, целува ме, шепне ми любовни думи или ми дава подаръци.

— О, колко жестоко и нелюбезно от негова страна.

— Показваш ужасна липса на симпатия към объркването ми.

— Вероятно е така. Не аз участвам в това и може би не го разбирам правилно. Ако смяташ, че трябва да се отдалечиш малко от глупака, тогава да, направи го. Просто не съм сигурна, че трябва да го правиш толкова потайно. Защо просто не му каза, че искаш да погостуваш малко на братята си и не заминеш с тях?

— Защото Дърмот вероятно ще иска да дойде с мен и ще ми се наложи да измислям причина защо не може, защо децата не могат да дойдат или защо...

— Разбрах. Всъщност, това може да е за добро. Наистина нямаш никакво време за себе си, да помислиш малко и да подредиш чувствата си, както и да разбереш какво искаш. Първо се опитваха да убият теб и Дърмот, след това са всичките деца, които получи като сватбен подарък, и за капак всички неприятности, причинени от изгубената му памет. Може би няколко дни в малка колиба само с четиринадесетте ти братя, две бебета и няколко братовчедя са точно тихата подкрепа, от която имаш нужда.

— Точно, когато си помислих, че ме разбираш, ти ме опроверга — промърмори Илса, почти смеейки се на думите на Гай. Беше трудно да се игнорира хумора на приятелката си. — Може да не мога да обясня добре, но имам нужда от това. Сигурна съм, че ще прочисти главата ми.

— Ако Сигимор не я откъсне от раменете ти, когато ги настигнем.

— Е, има и такава възможност — каза тя и се опита да не мисли за предстоящата конфронтация с братята си.

* * *

— Но защо си замина? — попита Одо.

Фрейза въздъхна, разбираше, защо Илса има нужда да се отдалечи за малко от Клакхтром и съпруга си, но не мислеше, че ще може да накара и децата да го разберат.

— Това са женски работи, момченце — най-после каза тя, игнорирайки развеселеното сумтене на Гленда.

Айви се намръщи.

— Женски работи ли? В това няма никакъв смисъл. Мисля, че трябва да говорим с татко.

— Да — съгласи се Одо. — Той ще знае какво прави мама и къде отиде. Вероятно му е казала.

— Съмнявам се — промърмори Фрейза, докато гледеше как Алис, Аулай, Айви, Одо, Грегор и Иуърд излизат от детската стая.

— Нима ще си стоиш и ще ги оставиш да отидат при леърда? — попита Гленда. — Мисля, че той все още спи.

— Много хубаво — тя се усмихна, когато Гленда се изсмя.

— Не знам какво си мисли това момиче — призна Гленда. — Леърдът най-после се вразуми, започна да я ухажва, а тя избяга. Какъв е смисълът в това?

— Мисля, че тя се бои, Гленда. Обичала го е силно, когато са си дали обет, след това е била изоставена и идвайки тук какво намира? Гняв, недоверие и една откачена жена, която се опитва да я убие. Може би страхът идва от сърцето ѝ, което през всички тези месеци се е пазило зорко и се бои да не бъде стъпкано. Тя знае, че вината не е изцяло на леърда, но едва ли боли по-малко.

— Не, и аз се съмнявам. Но може да е за добро. Имат нужда малко да се понастъпят един друг, за да изкарат всичко от себе си.

— За да изкарат всичко?

— Какво, да не мислиш, че на леърда ще му е до усмивки и сладки приказки, когато хукне след нея?

— Не — каза Фрейза и се намръщи. — Как бихме могли да помогнем?

— Ако нашия леърд се втурне след нея издишащ огън и със засегната мъжка гордост, нашата лейди няма да се сдържи и ще се скарат. По време на кавгата истината ще излезе наяве. Единият или другият със сигурност ще каже нещо, така че да се изяснят и могат да продължат да бъдат любовници.

— Не мисля, че това, което каза има никакъв смисъл, също както и постъпката на Илса.

— Но аз го виждам. Сега остава само да изчакаме да чуем колко високо ще се разкрещи леърда.

— Намираш радост в някои много странни неща, Гленда.

* * *

— Тате. Тате.

Дърмот погледна малката ръка, която галеше бузата му. Той протегна ръка към другата част на леглото, но Илса не беше там. Тъй като нямаше как да се справи с проблема в скута си, той отвори бавно очи. Одо изглеждаше особено сладък, когато се усмихваше, и това накара Дърмот да се почувства неспокойно. Пет от децата му се бяха наредили около леглото, а Грегор се опитваше да се покатери на него, дърпайки завивката му.

— Да не би крепостта да гори? — попита той, разтърквайки лицето си.

Беше изтощен. Не само, че бе говорил до късно с братята и братовчедата на Илса, които щяха да потеглят на сутринта, а и жена му го държа буден почти през цялата нощ. Това беше доста задоволително, помисли си той, но след това бързо прогони спомена, защото тялото му веднага започна да реагира. Не му се искаше да обяснява състоянието си на някое от децата, а нямаше съмнение, че поне едно от тях ще забележи. Вероятно Одо, помисли си той, седна в леглото и се облегна на възглавниците.

— Не, татко, крепостта не гори — каза Одо.

Сграбчвайки завивката, която Грегор почти бе издърпал, качвайки малкото си телце най-после на леглото, Дърмот изгрухтя, когато детето се хвърли на гърдите му.

— Тогава защо съм благословен с компанията ви толкова рано?

— Не е рано, татко — каза Алис. — Почти обяд е.

— Нима? Е, снощи си легнах много късно. Какво сте дошли да ми кажете всички вие?

— Къде замина мама? — попита Одо.

— Моля?

— Къде замина мама? — повтори Одо много бавно.

— Сигурно е някъде из крепостта.

— Не мисля, че му е казала, Одо — каза Айви. — Може би не е искала той да знае за женските работи.

— Какви женски работи? — попита Дърмот, чудейки се дали това не е някакъв странен кошмар, причинен от прекалено голямото

количество ейл, което бе погълнал на вечеря.

— Мама замина и Фрейза каза, че това са женски работи — отвърна Одо. — Мислехме, че ще знаеш къде е отишла и защо. Помислихме, че ти е казала. Мисля, че мама се измъкна малко потайно, нали?

— Да — съгласи се Дърмот, вдигна Грегор, целуна го по бузата и го остави на пода. — Връщайте се в детската стая. Трябва да се облека и да разбера какво се е случило.

В мига, в който децата излязоха, Дърмот стана от леглото. Беше объркан от това, което му казаха. Докато се обличаше и миеше, започна да изпитва силна несигурност. Децата мислеха, че Илса е заминала. От думите им излиза, че и Фрейза мисли така и се е опитала да им обясни, но не се бе справила особено добре. Воден от съмненията си, Дърмот се насочи към детската стая.

Начинът, по който очите на Гленда и Фрейза се разшириха тревожно, щом влезе в стаята, въобще не го успокои.

— Къде е Илса?

— Връща се в Дъбхайдленд — отвърна Гленда.

— Мислех, че не трябваше да му казваме къде е отишла — каза Фрейза, мръщейки се към Гленда.

— Ти обеща да не казваш къде. Ако си забелязала, аз не обещах нищо.

Дърмот стоеше пред двете жени, извисявайки се над тях, докато те стояха на столове пред камината и кърпеха дрехи. Освен това не изглеждаха особено изплашени от него. Очевидно имаше и някои недостатъци да си обграден от силни жени.

— Илса се е върнала в Дъбхайдленд? — попита той.

— Да, милорд — отвърна Фрейза. — Тя тръгна около час, след като братята ѝ и онова прелестно момче, Лиъм, си заминаха.

— Щом се връща в Дъбхайдленд, защо не е тръгнала с останалите Камерън?

— О, тя не искаше да знаят, че пътува с тях, докато не стане късно.

— Когато са достатъчно далеч от Клакхтром, за да я изслушат, а не просто да я довлекат обратно и да продължат пътя си — обясни Гленда.

Дърмот беше изумен. Илса го бе напуснала. Беше прекарала часове през нощта да прави любов с него, докато не изпадне почти в несвяст, за да се измъкне от леглото му и да го напусне. Това нямаше никакъв смисъл.

— Не разбирам — промърмори той и проката ръка през косата си.

— И аз не съм сигурна, че разбирам, милорд — каза Фрейза. — Момичето каза, че има нужда да помисли, да остане сама и да събере мислите си.

— Да събере мислите си? Сама? В Дъбхайдленд има четиринадесет братя и двойно повече братовчеди. Определено там няма да е сама.

— Момчето има право — промърмори Гленда, привличайки погледите на Фрейза и Дърмот. — Може би ще е добре да отидете да хапнете, милорд. Закусете. Помислете малко. Вярвам, че мъжете мислят много по-добре на пълен стомах.

Очите на Фрейза бавно се разшириха, когато Дърмот изръмжа и излезе от стаята, следван от шестте деца.

— Не мисля, че ще е много разбран относно това.

Гленда се разсмя.

* * *

Дърмот трябваше да признае, че се почувства малко по-добре, след като се нахрани. Той се облегна назад, изучавайки шестте си деца, които бяха насядали около масата с него. Грегор и Иуърд бяха изяли повече храна, отколкото би трябвало, но и шестте деца стояха тихичко, докато закусуваха с него. За нещастие той знаеше, че децата очакват да им каже какво смята да прави. Въпреки, че се чувстваше добре и умът му вече бе бистър, той не знаеше отговора на този въпрос. Нямаше никакво обяснение защо Илса е заминала.

— Да не би да си направил нещо лошо, татко? — попита Алис.

Спокойствието бе до тук, реши Дърмот.

— Не, сигурен съм, че не съм направил нищо лошо. Не за това Илса си е тръгнала.

— Ти ѝ даде цветя — каза Одо. — Може да не ги е харесала.

— Одо, тя прекарва часове в градината. Мисля, че обича цветя — въздъхна Дърмот. — В това няма никакъв смисъл. Фрейза каза ли ви нещо друго?

— Каза, че не е заради нас — отвърна Одо и се намръщи, — но щом не е заради нас и щом не е заради теб, тогава защо?

— Женски работи — обяви Алис.

Дърмот си помисли, че отвратените погледи, които Аулай и Одо хвърлиха към сестра си, бе същият, какъвто би хвърлил възрастен мъж към жена, която не разбира. Искаше му се Илса да е тук, за да може и той да я погледне така.

— Сега, знам, че вероятно няма да разберете всичко, което ви казвам, но въпреки това ме слушайте. Между мен и майка ви има проблеми, още откакто се венчахме.

— Защото нямаше спомени — каза Алис.

— Да, и това, заедно с останалото — промърмори Дърмот. — Понякога един мъж и жена му не се разбират много добре. Неразбирателството може да нарасне. Мисля, че точно това е станало сега. Илса се е върнала в Дъбхайдленд, за да премисли всичко и да се опита да разбере.

— Ти няма просто да я оставиш да си отиде, нали, тате? — попита Одо. — Щом тя не разбира нещо, не би ли трябвало да ѝ го обясниш? Понякога мъжете трябва да седнат с момичетата и да им влеят малко разум.

— Говорил си с вуйчо ти Сигимор, нали? — Дърмот се усмихна, когато Одо кимна. — Един съвет, някои момичета не харесват някой да седне и да им налива разум, особено, ако мъжът реши да говори.

— Тя ще се върне, нали?

— Разбира се, възнамерявам да отида и да я прибера обратно у дома.

— Днес? Ще отидеш ли да я вземеш днес?

— Не. Ще тръгна след два дни. Тя иска време да помисли, затова ще ѝ го дам. Два дни трябва да са достатъчни, според мен. Тъй или иначе не мога да тръгна по-рано, тъй като имам да свърша нещо. Няколко срещи и взимане на някои решения, които не могат да бъдат отлагани. Затова след два дни ще отида да видя дали е разбрала нещата по-добре.

— И ако не е?

— Тогава ще я върна тук и ще си поговоря с нея. Мястото ѝ е тук, у дома при нас, и е крайно време и тя да го разбере. — За момент си помисли, че в гласа му е проличала голяма част от нарастващия му гняв, но шестте малки деца изимитираха изражението му и кимнаха в пълно съгласие. Беше приятно да има съюзници.

* * *

— Надявам се да имаш много добро оправдание за това, момиче — каза Сигимор, докато помагаше на Илса да слезе от коня и взимаше Кирнак в ръцете си.

Илса направи гримаса, докато Тейт помагаше на Гай да слезе от коня си. Беше тъмно и тя не успя да намери братята си. За щастие Лиъм осъзна, че някой ги следи и се върна, за да я открие. Тя се опита да не се чувства като малко невъзпитано момиченце, когато седна до Сигимор пред лагерния огън. Усмихна се, когато Съмърлд ѝ даде купа задушено заешко месо.

— Не съм много сигурна, че имам такава — най-последно призна тя на Сигимор.

— Момиче, напуснала си съпруга си и това е много сериозно. Когато се държеше като идиот и бе изгубил паметта си, бих те разбрал, ако го беше напуснала. Дори тогава вероятно бих ти помогнал. Но сега нещата не стоят така, нали?

— Не — промърмори тя и бързо напълни устата си със задушено, за да има малко време да обмисли какво да отговори.

— Не, дори те ухажва доста добре, ако не греша.

— Да, и аз мисля, че ме ухажва. Но не знам защо. Защо някой мъж ще има нужда да ухажва жена си? Има ли някакъв смисъл според теб?

— И да, и не. Мисля, че съпругът трябва от време на време да ухажва жена си, за да я прави щастлива. В твоя случай мисля, че трябва да те ухажва, за да компенсира, че не бе много мил с теб, откакто пристигна в Клакхтрон. Спомни си всичко и го знае. Мисля, че се опита да се реваншира, да се извини или нещо такова.

— Да, започна да ме ухажва, след като си спомни всичко. Не ме ухажваше, просто защото го искаше, когато си бе изгубил паметта. Не,

изчака да върне паметта си, и чак тогава е решил „о, Илса не е чак толкова лоша“, нали? Затова започна да ме ухажва.

Сигимор погледна братята си и Лиъм, но само братовчед му се усмихваше. Съмърлд и Тейт изглеждаха толкова объркани, колкото се чувстваше и той. Тъй като Лиъм бе ухилен, той погледна към него и кимна към Илса, мълчаливо казвайки му да се справи с това.

— Илса, защо бягаш? — попита Лиъм.

— Защо мислиш, че бягам? — попита тя и се намръщи, когато осъзна, че само тя и Лиъм са останали около огъня. — Страхливци — промърмори тя.

Лиъм се засмя.

— Да, такива са. Бягаш, но ти си умно момиче. Мисля, че си наясно, че не можеш да избягаш достатъчно бързо и прекалено далеч от това, което те тревожи.

— Обичам го, нали знаеш? — каза тя тихо.

— Знам. Никога нямаше да му позволиш да те прелъсти, ако не го обичаше. Просто щеше да го накълцаш на парченца с острия си език и щеше да го накараш да избяга от теб проклинайки.

— Не мисля, че съм толкова лоша — въздъхна тя. — Толкова съм объркана. Когато отидох в Клакхтром и открих, че той не ме помни, ме заболя много. След това реших да го приема и да започнем отново. През цялото време докато не ме помнеше се опитах да го накарам да ме обикне така, както преди. Не се получи.

— Ах! — кимна Лиъм. — Тогава той си върна паметта и всичко е наред, с изключение на това, че той си спомня и месеците, през които не ти е обръщал никакво внимание.

Илса премигна и изгледа братовчед си.

— Да, така мисля. Освен това мисля, че съм страхливка.

— Когато се стигне до сърдечните въпроси, много от нас постъпват като страхливци. Любовта може да остави дълбока рана, която невинаги е възможно да бъде защита. Може да кърви с години.

— Може би дори до края на живота ти — прошепна тя и поклати глава. — Преди бях негова любовница и жена, за която го е грижа. В крайна сметка се оказах лъжкиня и потенциална убийца, след това бях може би лъжкиня, и накрая негова съпруга и човек, за който го е грижа.

— И това е доста обърквашо.

— Именно. Когато той замина за Дъбхайдленд, за да открие истината, той беше стигнал дотам да мисли, че може би лъжа. След това се върна, врагът му бе победен и неочаквано се превърна в Дърмот, когото познавах. Просто имам нужда от време да обмисля всичко.

— Да, мисля, че е така. Но няма да ти отнеме много време да помислиш сериозно по този въпрос.

— Мислиш ли, че Сигимор ще ме накара да се върна?

— О, не, вероятно обаче ще почне да говори за съпругите и за това какви правила трябва да следват — ухилено обясни Лиъм. — Не, любима, мисля, че съпругът ти ще дойде за теб.

Илса не бе сигурна за това. Дърмот бе горд мъж, а тя току-що го бе напуснала без никакво обяснение. Щеше да му се наложи да оправдава липсата ѝ пред останалите. Това нямаше да го направи много щастлив.

За нейно облекчение никой не каза нищо повече. Тя се прибра у дома в Дъбхайдленд заедно с братята си и Лиъм и всичко беше така, както бе преди. Но по някакъв начин нещо бе различно, осъзна тя. Без значение колко силно се опитваше да го прогони от ума си, докато пътуваха към дома, Илса не можеше да спре да мисли за Дърмот. Когато стигна до малката си колиба, ѝ беше писнало да мисли за него.

— Е, стигнахме, момиче — каза Сигимор, оставяйки торбата ѝ в колибата. — Точно както я остави. Ще изпратя някое момче да ти донесе храна и ейл.

— Благодаря ти, Сигимор — каза Илса и позволи на Гай да вземе Кирнак, за да отиде и да нахрани близнаците.

— Знам, че Лиъм каза, че засега трябва да оставя нещата така, но... — Той въздъхна, прокарвайки ръка през косата си.

— Просто го кажи, Сигимор. Знам, че каквото и да искаш да кажеш, сигурно те е изяждало от вътре през цялото пътуване.

— Той е добър мъж, Илса.

— Знам го.

— Мисля, че може да имаш много добър брак и да дадеш любовта, от която се нуждаят всичките онези деца.

Тя премигна. Опитваше се да не мисли колко ли са наранени децата от заминаването ѝ. Дори да си казваше, че това е добро и за тях,

не можеше да се отърве от вината, която чувстваше от това, че ги бе изоставила.

— Е, това е — каза той и я целуна по бузата. — Помисли си. Само помни, че имаш добър мъж за съпруг и още шест деца, които те обичат. Знам, че мислиш, че не е честно да ги споменавам, но не мисля, че можеш да вземеш решение, без да мислиш и за тях.

— Не, прав си. Не мога.

— Мисли здраво и бързо, момиче.

— Здраво и бързо ли? Защо?

— Защото очаквам всеки момент съпругът ти да дойде да те вземе.

Илса изруга, когато той си замина. Беше дошла в колибата, за да намери спокойствие и време, за да мисли. Ако Лиъм и Сигимор бяха прави, тя нямаше да получи нито едно от тях.

* * *

— Е, не бързаше много да дойдеш — каза Сигимор три дни по-късно, когато Дърмот влезе в голямата зала на Дъбхайдленд, заедно с Нанти и Одо.

— Не бях планирал да правя това пътешествие — каза Дърмот, сядайки на масата и наливайки си ейл, докато Одо се настаняваше до него. — Имаше неща, за които трябваше да се погрижа, преди да тръгна. — Той се усмихна на младото момче, което донесе чаша мляко на Одо, преди да седне до сина му. — А ти си?

— Фъргъс, най-малкият — отвърна момчето и се ухили. — Да не би да си дошъл да вземеш упоритата ни, безразсъдна сестра обратно в Клакхтром?

Дърмот погледна Сигимор.

— Учи се от теб, нали?

— Да — съгласи се Сигимор. — А ти защо си дошъл, момче?

— Бях избран от останалите да се уверя, че татко няма да направи нищо глупаво — каза Одо.

Сигимор и останалите Камерън огласиха залата със смеха си, а Дърмот въздъхна. Помисли си, че Нанти е предател, задето се засмя с останалите. Дори Одо се присъедини. Беше му писнало да се опитва да

убеди момчето, че няма нужда от помощ. Нищо не бе в състояние да го разубеди. Дърмот нямаше сърце просто да откаже да го вземе със себе си. Децата изглежда приемаха добре заминаването на Илса, но само защото разчитаха, че той ще я върне обратно у дома. Подозираше обаче, че Одо има някакви съмнения.

— Трудно ли ти беше? — попита Сигимор.

— Ами, не — отвърна Дърмот. — Децата бяха много търпеливи. Оказва се, че умея да обяснявам нещата по-добре от Фрейза. Тя им каза, че това били женски работи. — Този път той можеше да се засмее с останалите.

— Тя се настани в старата си колиба. Лиъм я държи под око — добави Сигимор и се ухили.

— Нима? Колко мило от негова страна.

— И той така мисли. Сега, не ме разбирай погрешно, не виня нито теб, нито нея, но Илса е разстроена. Оставих Лиъм да говори с нея, защото от сестра ми ме боли глава. Не съм много добър с разбирането на жените. Лиъм опита да ми обясни. Изглежда грешката ти е там, че не си я ухажвал, докато все още не си си бил върнал паметта. — Той се намръщи. — Нещо за това, че била една, после друга, и друга, и че не знае какво си за нея и какво тя иска да бъде за теб.

— Да, това е бистро колкото кална вода.

— И аз мисля така. Трябвало е да я ухажваш, преди да си върнеш паметта. Май и това не е много ясно, нали?

— Не. Но няма значение. Ще отида да я видя и да говоря с нея.

— Изглежда точно сега си улучил най-правилното време. — Сигимор кимна към входа на залата, където Гай току-що влизаше с Финли на ръце, а Лиъм я следваше, понесъл Кирнак. Очите на Гай се разшириха, щом го видя, но преди да успее да се оттегли, Одо я прегърна през краката. Дърмот се ухили, когато Одо я завлече до масата.

— Добър ден, милорд — каза Гай, като позволи на Дърмот да вземе Финли за момент. — Просто доведох момчетата, за да посетят роднините си.

— Така и трябва. — Той върна Финли на Гай и взе Кирнак от Лиъм. — Дори за тях ще е много полезно да посетят роднините си за по-дълго. Останете тук за през нощта.

— О, щом мислите, че трябва.

— Да, трябва.

Тя въздъхна и се намръщи към Одо.

— Защо сте го довели?

— Дойдох, за да се уверя, че татко няма да направи нищо глупаво — каза Одо и се ухили, когато Гай се разсмя. — Бях избран.

— Е, това не ме изненадва. — Гай погледна към Дърмот. — Не мисля, че тя имаше намерение да стои далеч от вас дълго време.

— Може би засега, но какво ще реши след няколко дни? След седмица? — Той сви рамене. — Имаше време да мисли. Сега е време да говори.

Дърмот не намери за много окуражителен начина, по който Гай направи гримаса, но се изправи и се насочи към вратата. Усмихна се най-последно, когато Одо, Нанти, Тейт, Сигимор и Лиъм тръгнаха след него. Дълго време той беше много самотен и мрачен мъж, загубен в собствените си проблеми. Изглежда най-трудното щеше да е накрая.

Докато минаваше по пътя към колибата, където бе прекарал с Илса двете невероятни седмици след размяната на обетите, той си каза, че трябва да бъде спокоен, нежен и разбиращ. Откакто се бе върнала в живота му, Илса бе правила жертва след жертва. Не бе изненадващо, че сега е разстроена и объркана.

Докато стигне до колибата, беше спрял да се опитва да се убеди, че не е ядосан, наранен или обиден. Но той бе всички тези неща. Освен това се боеше, че е изгубил шанса да се върне там, където бе имал възможност за щастие преди година. Това още повече помрачи настроението му.

Ако Илса бе останала в Клакхтрон, щяха да могат спокойно да оправят всичко това, като възрастни, каквито са, помисли си той. Вместо това трябваше да напусне Клакхтрон през най-натовареното време в годината, да дойде в Дъбхайдленд, за да се изправи пред армията от нейни роднини и да я прибере у дома, където ѝ беше мястото. Всички в двете крепости знаят, че жена му е избягала от него. Беше срамно. Илса очевидно не се бе замислила как ще изглежда това. Гордостта му беше истински наранена. Много малко посмяха да изкажат мнение, но беше очевидно, че мислят, че той е направил нещо. Трябваше да понесе доста съвети за това как трябва да се отнася с жена си.

Докато стигна до колибата, Дърмот вече бе разпалил темперамента си и беше на мнение, че жена му се е отнесла ужасно с него. Щеше да ѝ даде време да каже това, което бе важно за нея, а после щеше да я отведе в леглото. След това щеше да я върне у дома и тогава няма да има повече глупости и нужда да мисли. С това решение наум, той дори не почука на вратата, просто я отвори и погледна жената, която му бе причинила толкова проблеми. Лек ужас премина през лицето ѝ, щом го видя да влиза. Ако беше малко изплашена, това може би щеше да му помогне да се справи с всичко това. Щяха да отидат в леглото, да се извинят един на друг и щяха да се върнат у дома. Той кръстоса ръце на гърдите си и без думи я предизвика да спори.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Илса изсумтя леко от изненада, когато вратата на колибата се отвори рязко. Тя се обърна да види кой от братята ѝ влиза толкова грубо, без да почука, и едва не изпищя. Дърмот стоеше на входа със скръстени на гърдите ръце и я гледаше. Одо беше до него и изглеждаше точно като баща си, с изключение на тъмната коса. Зад тях можеше да види Тейт, Лиъм, Нанти и Сигимор, всеки от тях ухилен до уши, карайки я да ѝ се прииска да ги удари.

Тя отчаяно искаше да каже нещо умно, но нищо не ѝ дойде на ум. Тъй като бе избягала от съпруга си като изплашено дете се съмняваше, че може да измисли думи, които да бъдат сметнати за забавни. Илса мълчаливо си призна, че е засрамена от поведението си, но по-скоро би заковала краката си за пода, отколкото да го признае. Нито щеше да позволи останалите да видят собствената ѝ страхливост.

— Добър ден, съпруге — каза тя, взимайки една чаша и я постави на масата. — Сигурно ще искаш да пийнеш нещо след дългото изморително пътуване. — Тя се зачуди защо му отне три дни да я последва и се опита да не започне да се самосъжалява. Нали все пак искаше време да помисли?

— Разбирам. — Той я гледаше как слага каната на масата с присвити очи. — Много добре, ще се престоря за малко, че играя играта ти. — Пристъпи напред и седна на масата, а Одо го последва бързо.

Поглеждайки към четиримата мъже пред вратата, тя попита.

— Влизате ли?

— Точно се чудихме дали е безопасно — каза Тейт, когато въведе останалите трима в колибата и се настаниха до Одо.

— И защо да не е? — попита Илса, наливайки ейл на мъжете, а на Одо козе мляко.

— Може би разбират колко подразнен може да е един мъж, щом се събуди и разбере, че жена му го е изоставила — обясни Дърмот. — Тръгнала си е през нощта като крадец?

— Всъщност си тръгнах, след като се съмна. Просто ти си спал до късно.

Илса забеляза как очите на другите мъже се разшириха, а Дърмот присви своите. Дори Одо спря да пие млякото, за да я изгледа. Какво я накара да го дразни така, не бе ясно, но сега едва ли щеше да успее да го спре. Тъй като мъжете бързаха да изпият ейла си, тя подозираше, че не след дълго двамата с Дърмот щяха да останат сами. А Илса не бе сигурна, че го иска.

— Имах нужда от почивка, след като жена ми буквално ме изцеди през нощта — провлече Дърмот и се наслади на начина, по който тя се изчерви. Бе убеден, че е изкушена да хвърли каната по главата му. — След такава нощ, естествено, бях доста изненадан, когато разбрах, че си избягала от къщи.

Точно когато отваряше уста, за да отговори на възмутителната му забележка, Сигимор се изправи на крака.

— Благодаря за ейла, момиче. Ще те оставим да поговориш със съпруга си — той грабна Одо и побърза да го изнесе от колибата, а останалите го последваха.

— Но аз трябваше да остана при татко, за да съм сигурен, че няма да каже нещо глупаво — протестираше Одо.

— Мисля, че следва да бъдат казани много глупави неща, момче — каза Лиъм, — но трябва да ги оставим. По-късно може да се върнеш и да оправиш нещата, ако има нужда.

Илса проследи как вратата се затваря зад тях, преди да погледне към Дърмот. Той се усмихваше. Искаше ѝ се да не бе позволила на Гай да отведе близнаците на гости в крепостта при вуйчовците им. Начинът, по който той бавно пиеше ейла си, ѝ показва, че е много поспокоен от нея, въпреки гнева, който чувстваше в него. Не вървеше на добре. Тя си наля чаша ейл и седна пред него.

— Свърши ли с говоренето? — попита той и почти се засмя, когато тя му се намръщи.

Развеселеният поглед на красивото му лице я подразни. Беше осъзнала, че се е държала страхливо, дори детински, задето бе избягала у дома, само защото бе разстроена и объркана. Гледайки го разбра, че той мисли същото. Освен това се почувства изплашена. Беше я страх, че той просто ще я замъкне обратно в Клакхтром, без нещата между тях да се оправят. Освен това се боеше, че той ще

поиска това, което му бе дала преди година, но вече нямаше как да бъде същото.

Откакто се бе върнала в малката си колиба, Илса бе мислила много. Беше дала на Дърмот всичко, което имаше, още първия път, в който станаха любовници. Спомняйки си предишната страст между тях, тя бе осъзнала, че той дори и тогава не ѝ бе говорил за любов. Просто тя глупаво бе решила, че сладките думи и горещите прегръдки значат, че я обича. Когато той замина, тя се бе вкопчила в мечтите и вярата си в него, сигурна, че ще се върне за нея. С всеки изминал месец без вест от него тези мечти и тази вяра бавно се бяха превърнали в прах и бяха оставили само скръб след себе си.

Но любовта ѝ така и не умря. Илса не мислеше, че някога би могла да умре. Но тя се бе постарала да я погребее много, много дълбоко. Въпреки всичките ѝ планове да спечели сърцето му, откакто заживя в Клакхтром, сега тя знаеше, че никога не е възнамерявала отново да освободи тази силна любов. Не би посмяла от страх, че старата болка може да се върне и тя отново ще се почувства изоставена и забравена. Бе харесала брака си такъв, както беше — страстен, но безопасен за сърцето ѝ, искаше между тях да има само доверие.

И тогава той бе започнал да я ухажда. Заради сладките думи, нежността, намеците за привързаност, зад които можеше да се крие любов, ѝ беше много трудно да го държи на разстояние. Една част от нея бе повече от нетърпелива да му даде всичко... сърцето, душата и ума си... Беше започнала да се връща отново към живота и това я бе ужасило. Все още я ужасяваше.

— Илса — каза Дърмот, подразнен от начина, по който тя го игнорираше, — защо ме напусна?

— За да помисля — отвърна тя, борейки се с паниката, която се зараждаше вътре в нея. — Да, да помисля, точно както очевидно са ти казали всички. Има много неща, които трябва да обмисля. След като пристигнах в Клакхтром, преживях шок след шок. Маргарет, да стана майка на осем деца, вместо на две, някой да се опитва да те убие, да убие мен, загубата на паметта ти. Почти нямаше спокоен момент, в който само да помисля малко, нали?

— Илса, дърдориш — каза той и хвана ръцете ѝ. — Знам, че не ти беше лесно. Беше притисната — той целуна ръцете ѝ, — а през цялото време аз не се държах добре с теб. Да, бях изгубил паметта си,

но не мога да обвинявам това за всичките си грешки. Но сега, моя Илса, аз си спомням всичко. Колко сладка беше, страстните ни часове заедно, плановете и обещанията, които си давахме. Искам всичко това обратно, Илса.

Той бе удивен, когато тя дръпна ръцете си от него и скочи на крака. За момент почувства болка, невероятно силна, заради отхвърлянето, но после се вгледа в нея. Илса изглеждаше повече от разстроена или объркана, тя беше ужасена. Този проблем помежду им явно бе много по-дълбок, отколкото бе осъзнал.

— Защо се опитваш да промениш всичко? — попита тя, а в гласа ѝ се долови силно отчаяние.

— Надявах се да променя нещата, за да имаме отново онова, което имахме преди.

— Не можем. Не го ли разбираш?

— Не, не го разбирам. Оставаш при мен, когато се държа лошо с теб, и бягаш, когато се опитвам да поправам грешките, които съм направил.

— Всичко се обърка още преди година, когато не се върна за мен и не ми изпрати вест.

Тя тропна с крак и покри очите си с ръка щом осъзна, че плаче.

— Толкова много се опитвах да вярвам в теб, в това, която бяхме споделили. Опитвах в продължение на три месеца и тогава приех истината, че ти никога няма да се върнеш. Приех го. — Сложи ръка над сърцето си, щом почувства старата остра болка. — И тогава трябваше да дойда да те търся. Имахме двама сина. Не можех просто да се крия тук, отричайки правата, които те имаха. О, и аз те намерих, нали? Коленичил пред свещеника, за да се венчаеш за Маргарет.

Шокът да види Илса разплакана накара Дърмот да остане като прикован на мястото си, но сега той се изправи и пристъпи към нея. Звучеше така, сякаш любовта, която бе таяла към него, бе умряла под прекалено многото силни удари. И все пак ако цялата ѝ любов към него бе изчезнала, защо е толкова разстроена, толкова изплашена да чуе любовните му думи?

— Знаеш защо бях на път да се ожения за Маргарет — каза той. — Бях забравил...

— Знам го! Знам всичко това, наистина. В ума си. Зная, че ме бе забравил, че не знаеше, че имаш синове-близнаци, за подозренията,

знам всичко. — Опитвайки се да спре да реве и да се успокои, Илса успя само да се разплаче по-силно. — Приех го. Реших, че просто трябва да започнем от начало. Щях да се докажа пред теб. Налагаше се. И това приех.

— Но сега мислиш, че не можеш да приемеш мен? Това ли е? — Той застана близо до нея и погали косата ѝ.

— Не бъди идиот.

Малкият ѝ юмрук се заби толкова силно в ребрата му, че Дърмот простена. А след това се усмихна. Не знаеше какво тревожи Илса, но беше очевидно, че все още я е грижа за него. Как можеше да е толкова сигурен, само защото го бе нарекла идиот? Просто го знаеше. Сега тя имаше нужда от побутване, за да му каже всичко, което я безпокои. Мразеше да я вижда да плаче, да е толкова разстроена, но се колебаеше дали да я успокои. Истината трябваше да бъде казана. Можеше да има нужда от някои обяснения, но трябваше да се каже. На него също щеше да му се наложи да ѝ разкрие някои неща за себе си с надеждата всичко между тях да се оправи.

— Ако дори за миг бях видяла, че ми се доверяваш, всичко щеше да бъде наред — продължи тя. — Мислех, че знам какво искам, но тогава ти си върна паметта и започна да ми говориш сладко, да ми даваш подаръци и осъзнах, че не знам какво очаквам да получа. Ти отново се оживи и това ме изплаши. Не мога да го понеса. Не съм толкова силна.

Дърмот не можеше да се сдържа повече. Сълзите ѝ му причиняваха силна болка, особено след като знаеше, че той е причината. Прегърна я силно, целуна върха на главата ѝ и нежно започна да милва стройния ѝ гръб.

— Спокойно, Илса, всичко ще бъде наред — каза той.

— Не, няма да бъде. — Тя остана скована само за миг, преди да обвие ръце около кръста му и да притисне лице към гърдите му. — Аз съм страхливка, криеща се слабачка. — Макар плачът да бе намалял, тя се чувстваше пресушена.

— Ти си една от най-силните жени, които познавам.

— О, не! Аз избягах. Избягах, защото започна да ги възраждаш и аз се изплаших.

— Какво съм започнал да възраждам?

— Цялата любов и вяра, която ти бях отдала преди година. Мислех, че е това, което искам, но не е така. Не мога да го понеса — каза тя, борейки се с нуждата да зариде. — Болеше толкова силно, когато не се върна за мен.

— О, Илса, иска ми се да мога да променя това, но не мога.

— Знам го. Но не виждаш ли? Загърбих всичко, погребях го дълбоко. Когато дойдох в Клакхтром, осъзнах, че ми се е изплъзнало и се е освободило, в добавка към болката, че не ме искаш и не ме помниш. И сега ти просто изравяш всичките погребани чувства и нямам сили да ти попреча.

— Илса, скъпа, какво те кара да мислиш, че не те обичам? — Той усети как тя се стегна в ръцете му.

Илса се зачуди дали със сълзите не е изтекъл и разума ѝ.

— Моля?

Дърмот нежно обхвана с ръце малкото ѝ лице, повдигайки го към себе си.

— Обичам те. — За миг на лицето ѝ се изписа учудване и наслада, но тогава тя му се намръщи.

— Не можа ли да ми го кажеш преди това? Не можа ли да ми го кажеш преди година, или когато си го спомни? Не можа ли да ми го кажеш, докато ми подаряваше цветя, или когато ми даде пръстена, или дори когато правехме любов?

— Ами не бях напълно сигурен, докато не видях как Маргарет се опитва да те накълца с меча си.

Илса едва не го удари. Тя отстъпи назад и гневно изтри с ръка сълзите от очите си. Не бе разстроена от факта, че му е отнело толкова време да го разбере. Знаеше, че мъжете обикновено бавно осъзнават важните неща. Разяри я това, че го е знаел от почти три дни, а не ѝ е казал нищо.

— Ако ми го беше казал поне веднъж, нямаше да се замисля дори за миг, нямаше да се боя от това какво мога и какво не мога да сторя, нито да се питам какво искам и какво не.

Дърмот бързо я дръпна отново в прегръдките си и я целуна.

— Исках да те ухажвам, да излекувам част от раните, които знаех, че съм нанесъл. — Целуна я по шията под ухото. — Спомних си как ми казваше, че ме обичаш, и с ухажването исках да те накарам да

ми го кажеш пак. — Близна нежната извивка на ухото ѝ, почувства я как тръпне и се успокои. — Можеш да ми го кажеш сега.

— Какво да ти кажа?

— Илса — простена тихо до шията ѝ.

— Мисля, че може да изчакам толкова дълго, колкото чака и ти, за да ми го кажеш.

— Два или три дни?

— Не, по-скоро петнадесет месеца. — Усмихна му се сладко, когато той я погледна. — Не можеш да принудиш човек да изрече тези думи.

— Не мога ли? — Вдигна я на ръце и я понесе към спалнята. — Ще видим това. Подозирам, че мога да те накарам да го кажеш.

* * *

Очевидно можеше, помисли си Илса, отпусната върху тялото на съпруга си, опитвайки се да се възстанови след правенето на любов. Знаеше какво ще предприеме, хвърляйки му подобно предизвикателство, и беше изненадана, че този път той не успя да я изненада. В сърцето ѝ имаше частица възмущение от това колко много бе изстрадала, докато копнееше да чуе двете прости думички. Но страстта бързо изгори това негодувание. Помогна ѝ и да разруши последните стени, с които се бе опитвала да защити сърцето си.

Илса простена протестиращо, когато той я сложи да легне на една страна и стана от постелята. Минута по-късно потръпна, когато Дърмот почисти следите от правенето на любов. Когато отново се качи на леглото и я прегърна, тя му отвърна с готовност. Облегна лице на рамото му, а пръстите ѝ се заровиха в косъмчетата на гърдите му.

— Кога заподозря, че може би ме обичаш? — попита тя.

Дърмот нежно погали косата ѝ.

— Когато застанах на поляната, където правихме любов за пръв път. Признавам, че не мислех за любов, но почти можех да чуя как ми казваш, че ме обичаш, и исках да го чуя отново, както ми го каза токущо. Три пъти. — Усмихна се, когато тя го оскуба силно. — Това, което си спомних, бе страстта, сладкото отдаване и мира, който бях почувствал.

— Мир ли? — Илса бе мислела, че му е донесла известно спокойствие преди година, но наскоро бе започнала да се съмнява в това.

— Да, мир. Беше минало много време, откакто бях чувствал такава спокойствие. Преследвах го, опитвайки се да го намеря в обятията на други жени почти година, преди да те срещна. Братовчедите ти грешаха относно слагинята в кръчмата — колебливо каза той, когато тя понечи да каже нещо. — Да, тя ми изпращаше подканящи усмивки и аз се чудех дали да приема, но после реших, че ще е само загуба на пари. Истината е, че една от причините да реша да се ожена за Маргарет беше, че не бях взимал жена в леглото си от година. Не можех да разбера защо. Мисля си, че част от мен те е помнела. Това ме тревожеше. Много се колебаех. Постоянно имах чувството, че е грешно да се ожена за Маргарет и колкото повече приближаваше деня, толкова повече това чувство нарастваше. Както и сънищата.

— Какви сънища? — попита Илса, целувайки гърдите му.

— Постоянно сънувах един гневен, червенокос елф, обграден от орда страховити демони. — Усмихна се, когато тя се облегна на него, кискайки се.

— Значи част от теб е помнила мен и семейството ми — засмя се тя и отново зацелува гърдите му.

— Да. Доста ме поизмъчи.

— Радвам се — каза тя, леко ухапвайки твърдия му стомах.

Дърмот се разсмя.

— Постоянно трябваше да си напомням, че не бива да ти вярвам, че си една от заподозрените, единствената, която може да има изгода от смъртта ми.

Тя можеше да чуе гнева в гласа му.

— Не ми харесваше това, че не ми се доверяваше, и ме болеше, но разбирам.

— Ти го прие.

— Да, приех го.

— Както прие шестте ми деца, някои от които дори може да не са мои.

Илса го погледна, докато милваше силните му бедра.

— Те са твои деца. Само защото са създадени от семето ти, не значи, че трябва да приличат на теб. Но повечето приличат. Одо има твоите очи, както и Иуърд. Айви прилича на Макенрой, а Алис и Грегор имат същата коса като твоята. Но дори да не са родени от твоето семе, сега те са твои деца. Ти си техен баща. Не ги излъгах, когато им казах, че не е задължително семейството да е свързано по кръв. Може да е свързано по сърце, душа или ум.

— Чувствам, че са мои деца. — Последните думи излязоха от устата му като стон, тъй като Илса бе обвинила пръсти около възбудата му.

— А как чувстваш това? — попита тя, милвайки го и целувайки бедрото му.

— Повече ми харесва.

След секунда тя му даде още повече. Той затвори очи и се отдаде на горещата ласка на устните и езика ѝ и нежното докосване на пръстите ѝ. Когато го пое в устата си, той помисли, че няма да има силата да се наслади на това прекалено дълго, но се надяваше да успее, тъй като само преди минути бяха правили любов. Оказа се, че греши. Емоциите му бяха прекалено силни, подхранвайки и засилвайки нуждата му за нея.

Дърмот я хвана през кръста и нежно я положи по гръб на леглото. Ухили ѝ се така, че очите ѝ се разшириха, разпознавайки страстната заплаха, която ѝ отправи. Тогава, правейки всичко по силите си да сдържи нуждата си да се слее с нея, той бавно и методично подлуди съпругата си от желание.

Много по-късно, надигайки се на лакти от обятията на Илса, Дърмот я погледна и се усмихна доволно. Съпругата му изглеждаше добре задоволена и напълно изтощена. Мислено се потупа по гърба и потърка устни в нейните. После се отмести, легна до нея и я придърпа в прегръдките си. Щом я настани пред себе си, притискайки гърба ѝ към гърдите си, той я целуна по върха на главата и затвори очи. Най-после ума му бе в покой, тихата радост и задоволството се бяха върнали и той ги приветства с отворени обятия.

* * *

Силен звук изтръгна Дърмот от дълбокия му сън и след миг на объркване, осъзна, че някой тропа по вратата на колибата. Отдръпвайки се от все още спящата Илса, стана и obu панталоните си. Изруга, защото без съмнение беше някой от огромното ѝ семейство. Докато бързаше надолу по стълбите разбра, че се е съмнало и почувства леко неудобство. Отваряйки вратата, погледна сънено към Одо и забеляза също толкова сънения Лиъм да стои облегнат на рамката.

— Одо, какво правиш тук? — попита той.

— Дойдох да видя дали си объркал нещо — отвърна Одо и се намръщи. — Къде са ти дрехите?

— Някъде в спалнята. Одо, всичко е наред.

— Не си казал нищо глупаво?

— Е, подозирам, че съм казал, както и майка ти, но сега всичко е наред.

— Значи тя ще се върне с нас в Клакхтром? — попита детето с треперещ глас.

— Да. — Той нежно разроши тъмните къдрици на момчето. — Ще се прибере с нас у дома. Утре сутринта. Затова може да погостуваш на новите си вуйчовци и братовчеди. С майка ти ще дойдем по-късно в крепостта.

— Може ли вече да се върнем в залата да закусим? — попита Лиъм.

— Да. — Одо му позволи да го хване за ръката и се усмихна на Дърмот: — Сега може да започнеш да ми правиш още братя!

— Ще се постарая.

— Имаме нужда от девет.

— Девет ли?

— Да, за да имам повече братя от Фъргъс.

— Разбира се.

Дърмот затръшна вратата пред ухиления Лиъм, на свой ред също се ухили и се върна в спалнята. Тъкмо бе свалил панталона си и лягаше в леглото, когато Илса се обърна и го погледна. Тя е толкова прелестна, когато е сънена, помисли си той и я целуна.

— Причу ли ми се, че има някой на вратата? — каза тя, сгушвайки се в него.

— Да, беше Одо — отвърна ѝ той и потърка нос в ухото ѝ.

— Одо е дошъл сам от крепостта?

— Не, Лиъм беше с него.

— Но — тя погледна през прозореца — едва се е съмнало.

— Одо беше нетърпелив да разбере дали не съм направил нещо глупаво. — Усмихна до шията ѝ, когато тя се засмя. — И след като го уверих, че всичко е наред, ми каза, че иска още няколко братя.

В гласа му се долавяше толкова развеселена нотка, че Илса го изгледа подозрително.

— Колко точно?

— Девет. Иска повече братя от Фъргъс.

— О, боже!

ЕПИЛОГ

Девет месеца по-късно

— Армия от червенокоси се насочва към крепостта ти — обяви Нанти, влизайки в голямата зала.

Дърмот спря да крачи напред-назад, четиримата му по-големи сина, които крачеха зад него, също се спряха, а едва прохождащите Финли и Кирнак се блъснаха в тях. След като вдигна близнаците отново на крака, той се намръщи към Нанти.

— Как, по дяволите, са разбрали, че е днес?

— Може би просто са почувствали, че ще се случи скоро.

— Да, сигурно. — Започна отново да крачи из стаята.

Нанти изгледа брат си и шестте му малки момчета за момент, преди да се разсмее.

— Какво правите?

— Крачим — каза Дърмот.

— Да, крачим — отвърна Одо. — Фрейза каза, че мъжете крачат напред-назад, когато жените раждат. Тя помага на мама и ни прати тук долу да крачим с татко.

— На Айви и Алис не им ли е позволено да крачат? — попита Нанти.

— Не, Гленда каза, че дамите седят, шият и си казват една на друга, че вече не остава много.

Дърмот изгледа възмутен брат си, когато Нанти започна да се смее толкова силно, че му се наложи да седне. Тъкмо възнамеряваше да му се скара, когато ордата Камерън нахълта в залата. Сигимор бързо реши, че само краченето не е достатъчно мъжествено и започна да пие. Дърмот бе доволен от тази промяна, въпреки, че не бе достатъчно да откъсне изцяло мислите му от Илса. Искаше това раждане най-последно да приключи, искаше да види, че тя е добре и в безопасност с детето им на ръце.

Тази мисъл едва бе преминала пред ума му, когато на входа се появи Гленда и изкрещя:

— Момиче е!

Хаос бе единствената дума, която описваше това, което последва. Дърмот изведнъж се оказа в собствената си спалня, която бе пълна с грамадни червенокоси мъже и осем развълнувани деца. Тогава Гленда и Фрейза, които също бяха в стаята му се усмихнаха. Младият мъж гледаше удивено как двете жени, използвайки лакти и заплахи, избутаха тълпата навън. Изведнъж той се оказа сам в спалнята си, с жена си и новата си дъщеря.

— Ела да видиш момиченцето ни — каза Илса.

Дърмот тъкмо стигна до едната страна на леглото, когато Одо се появи от другата. Младият мъж погледна сина си и въздъхна.

— Одо, защо си още тук?

Момчето погледна новата си сестра за момент, след което погали Илса по главата.

— Хубаво бебе е, нищо, че е момиче — каза той и се насочи към вратата. — Сигурен съм, че ще се справите по-добре следващия път.

— Как може да се смееш? — попита Дърмот, след като Одо излезе, а Илса започна да се кикоти.

— Как бих могла да не се смея?

— Той прекарва прекалено много време със Сигимор — каза Дърмот и погледна малкото бебе, която тя държеше в свивката на ръката си.

Илса го хвана за колана и го дръпна към себе си, за да седне на леглото, преди да му представи плода на любовта им. Бяха го създали онази сутрин, след като си бяха признали, че се обичат.

— Не се бой. Няма да ти давам по едно такова всяка година.

Той се усмихна и я целуна.

— Ще съм благодарен за всяко дете, което ми родиш. Само помни, че теб искам повече.

— Искам да съм сигурна, че ще остана тук и ще ме желаеш, докато и двамата станем толкова стари, че да не можем да ставаме от леглото.

Дърмот се засмя и се излегна до нея, посягайки да погали бузката на бебето.

— Добре дошла, малката ми — каза той и се надигна да целуне Илса. — Обичам те.

— И аз те обичам.

— Тя ще бъде непоправимо разглезена, нали знаеш?

— С толкова много чичовци, вуйчовци и братя как би могло да бъде по друг начин.

— Как ще я кръстим?

— Пийс.

Дърмот погледна новото попълнение към семейството му, помисли си за ордата долу в голямата зала и се ухили.

— Да, Пийс. Всеки път щом погледна към нея, ще си спомням този момент, и че без значение какъв хаос е около нас, винаги можем да открием този сладък, спокоен мир, щом сме заедно.

— Да, мой смели рицарю. Сега и завинаги.

— Сега и завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.